

El setmanari de més difusió de Catalunya

Membre de l'U.C.I.F.

Difusió controlada per O.J.D.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Impressió: Barcelonesa de Publicacions S.A.

Dipòsit legal: 14387

Catalunya cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"El cristià no és un home que s'esforça, ni que sigui amb insistència, perquè Déu entri en el seu interior, sinó que deixa que Ell mateix hi entri, o millor encara, accepta que Ell ja hi sigui".

Henri Le Saux

Any III N.º 155

Setmana del 12 al 18 de setembre del 1982

40 Ptes.

afinant

'Chequeo'

No em trobava massa bé. Res de l'altre món. Em cansava fàcilment, encaparraments, per no res perdía els estreps, etc. Aquesta mena de malures que els pobles més desenvolupats fins i tot han batejat amb noms sonors: "stress", "surmenage". Mentre que nosaltres, pobres, ens hem de limitar a designar dient "Em sento com un ase apallissat..." O frases semblants; altrament la parenta que ens fa les sopes no ens entendria pas.

Primer em vaig "automedicar". Les píndoles que li havien sobrat a un amic que havia passat per un tràngol semblant fa dos o tres anys; unes vitamines que corrien per un caixó de casa... Finalment em vaig decidir d'anar a veure un metge. Em va fer una visita tant ben feta que ella sola ja em va mig guarir. M'ho va preguntar tot. Li ho vaig explicar tot. Sembla mentida els detalls de la digestió, del dormir, dels esternuts que varen anar sortint...

Tot sortint del metge em deia: i si, fessis el mateix amb el teu "esperit"? No sols una bona confessió, que això és com la dutxa habitual, sinó una repassada a fons amb un mestre de l'"esperit". Amb un "startetz" com dirien els eslaus, o amb un "prevere" que vol dir el mateix.

Joan E. Jarque i Jutglar

Una encertada decisió, que allunya susceptibilitats

El Papa ajorna el viatge fins a novembre

En un món com l'actual, on tot és susceptible de sofrir una politització no desitjada, la vinguda del Papa a l'Estat espanyol en plena època electoral hauria pogut donar origen a reaccions i plantejaments, dels quals ni tan sols la màxima jerarquia de l'Església catòlica hauria pogut, difícilment, quedar-ne al marge; tot i que, recordem-ho, el viatge fou decidit molt abans que el senyor Calvo Sotelo decidís avançar les eleccions legislatives.

Es en aquest sentit que els catòlics d'aquels països han rebut majoritàriament amb alegria l'anunci oficial d'ajornar el viatge papal per a primers de novembre, quan ja les urnes hauran dit el seu veredict. Una alegria que, a més, ve donada per un altre fet no menys significatiu: sigui quina sigui la força política que en aquell moment governi, el Papa l'acceptarà com a resultat de la voluntat popular en la qual no haurà pogut incidir, ni poc ni molt, com a resultat del que haurà fet o dit en la seva visita a casa nostra.

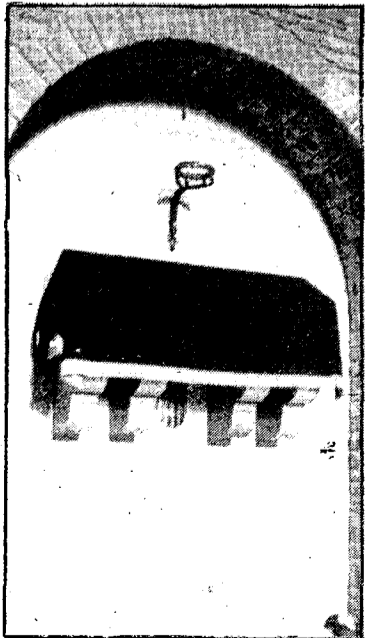
Perquè el Papa, l'Església, s'ha dit a bastament, respecten la llibertat política dels ciutadans, cristians o no, que serveixen la societat i el bé comú, segons la responsabilitat de la seva pròpia consciència.

El Papa contempla, somnient, una imatge de la "Moreneta". Ben aviat es trobaran a Montserrat, des d'on Ella vetlla pel bé espiritual del poble català.

Aquest onze de setembre el president Pujol inaugurarà la nova tomba de Guifre el Pelós

Ripoll, bressol cristià de Catalunya

La nova tomba de Guifre el Pelós, al monestir de Ripoll, presenta alhora que una gran senzillesa una indubtable qualitat.

RIPOLL.— Aquest cap de setmana la commemoració de la Diada Nacional de Catalunya ha presentat, amb un especial èmfasi, un caire de retrobament amb les arrels més llunyanes del nostre poble, indisolublement unides a la fe cristiana, sense la qual no es podria comprendre la nostra història.

L'onze de setembre, a la tarda, el president Pujol inaugurarà al monestir de Ripoll la nova tomba de Jofre el Pelós, fundador de la dinastia catalana que regí els destins del nostre poble al llarg de cinc segles.

Celebració eucarística

Avui diumenge té lloc una celebració eucarística en memòria del fundador de la dinas-

tia nacional catalana ("Casal de Barcelona") el comte Guifre el Pelós. A aquesta celebració hi concelebraran tots els bisbes del Principat de Catalunya, el de Perpinyà, els abats de Montserrat, Poblet i Solius i el President de la Unió de Religiosos de Catalunya. El pontifical tindrà una gran solemnitat i l'Orfeó Laudate cantarà la missa de la "Coronació" de W.A. Mozart. Aquesta desacomunada concentració de prelats catalans ha causat una gran expectació i tot fa preveure una gran gernació que difícilment cabrà en les grans naus del monestir romànic de Santa Maria de Ripoll que fou fundat per Guifre el Pelós l'any 879. Durant l'Alta edat mitjana el cenobi de Ripoll fou un fogar de cultura, el més important de Catalunya i dels principals d'Europa.

Prelatures personals:

"Facilitar les activitats pastorals particulars"

L'Agència KIPA, fent honor una vegada més a la qualitat de les seves fonts informatives, ha fet arribar als seus subscriptors d'arreu del món, entre els quals obviament s'hi compta CATALUNYA CRISTIANA, un resum del document sobre la Congregació per als Bisbes en què es recull la decisió del Papa de crear les prelatures personals per tal d'assolir l'objectiu de desenvolupar l'acció apostòlica de l'Església.

El text íntegre d'aquest resum, que es publica per primera vegada a casa nostra, el lector el podrà trobar a la plana set d'aquest número.

Assistiren el cardenal Jubany

i l'abat de Montserrat

Puiggraciós:

XXV aniversari de l'Entronització

El cardenal Jubany i l'Abat de Montserrat presidiren els actes commemoratius del XXV aniversari de l'entronització de la imatge de Puiggraciós i de la restauració del santuari, ubicat en el terme municipal de l'Ametlla del Vallès.

El dissabte a la nit, amb assistència de l'abat de Montserrat, dom Cassià M.ª Just i del vicari episcopal del Vallès Oriental, mossèn Joan Batlles, se celebrà la vetlla de pregària amb assistència de diferents grups de joves de la comarca.

El diumenge al matí, a l'esplanada del santuari se celebrà una solemne missa presidida pel cardenal Jubany, amb l'abat de Montserrat i mossèn Batlles, concelebrada amb sacerdots dels pobles veïns.

L'arquebisbe de Barcelona, en l'homília va comentar el model de senzillesa de la Mare de Déu i la seva profunda relació amb el seu fill Jesucrist, aspecte aquest últim — digué el cardenal — que posa de relleu la imatge de Puiggraciós, com totes les imatges gòtiques. Monsenyor Jubany demanà oracions pels difícils moments que s'acosten en el país i en particular per a tots els pobles del Vallès.

7 MARE I MESTRA
Declaració resumida sobre la Prelatura personal de l'Opus Dei

8 CATALUNYA
Vallfogona recordà Francesc Vicens García

CENTRALS
Vers la canonització del doctor Torras i Bages

25 ECUMÈNIQUES
Setmana de la Unitat a Platja d'Aro

benvingut!

textos

Les visites pastorals de Joan Pau II (VIII)

Josep Capmany i Casamitjan.
Bisbe Director nacional de les
Obres Missionals Pontífiques

En l'exercici del "servei universal vinculat amb la Càtedra de Sant Pere a Roma", que en aquest històric moment li correspon ("Redemptor Hominis" 1), Joan Pau II proclama que el Concili, avui, ens dona les directrius pel perfeccionament de la Comunió de l'Església en tots els seus aspectes: "El que efectivament l'Esperit va dir a l'Església mitjançant el Concili del nostre temps, el que en aquesta Església diu a totes les Esglésies, no pot —malgrat inquietuds momentànies— servir més que per a una major cohesió del Poble de Déu, conscient de la seva missió salvífica" (RH 3). Tres idees d'aquest text papal subratllarem en atenció al tema concret que estem desenvolupant. Primerament, una consciència històrica transida de fe: l'Esperit està sempre en l'Església i va conduint-la (no oblidem la predilecció del Papa pel text Jn 16,13, esmentat quatre vegades en la primera encíclica). La comunió és, sempre, cosa de l'Esperit. En segon lloc, la relació Església total i Esglésies: s'insinua tota la teologia de l'església particular, certament explicada pels textos conciliars com a porció del Poble de Déu, en la qual "es troba i opera veritablement l'Església de Crist" (CD 11; cf. Lg 23). El reconeixement de l'església particular o diòcesi, a nivell teològic (no solament jurídic), explica més profundament i exigentment la seva pertinència a l'Església universal. D'ací la necessitat de mirar aquesta i el seu Pastor, el Papa, en tot el seu quefer eclesial. Tant en l'aspecte comunió com en el de missió, una església s'equivocaria greument si pretengués caminar pel seu compte; afegiu-hi a aquesta raó teològica, la socio-històrica de la unitat creixent del món d'avui.

Finalment, cal observar la relació de causalitat que el Papa estableix entre l'atenció a l'"Església conciliar" i la cohesió o comunió de l'Església, inseparablement unida a la missió. Quan el Papa insisteix en els grans temes del Concili (cristocentrisme, comunitat, litúrgia i oració, santedat, presència en el món actual, dignitat i drets de la persona humana, testimoni cristià de paraula i de vida, etc.), està construint la veritable Església d'avui des del seu propi ofici de pastor universal. Quan desenvolupa les directrius conciliars, conjuntant-les bé amb els elements permanents de la comunió eclesial, construeix l'Església renovada que va somniar Joan XXIII; qui d'aquesta tasca en digués involució, demostraria que entén ben poc d'Església i d'història. Joan Pau II que, com a bisbe, tant va treballar en el Consili, ha acceptat confiadament la tasca de continuar l'obra dels seus immediats predecessors, que "han posat en marxa aquesta nova onada de la vida de l'Església, moviment molt més potent que els símptomes de dubte, d'esfondrament i de crisi" (RH 5). Les visibles pastorals li ofereixen l'oportunitat d'aplicar allò que és universal a cada lloc, de manera que s'enforteixi, al mateix temps, la comunió catòlica i la de cada una de les seves distintes comunitats.

Aquesta darrera referència ens introdueix en el gran tema de la pluralitat en la comunió eclesial, en la seva total extensió. La pluralitat es dona en l'Església perquè la fe, que per una part uneix més que cap coincidència o simpatia natural i influeix en tota la vida humana del creient, per l'altra, respecta positivament totes les seves característiques personals honestes. Els grups humans tenen llurs pròpies característiques —llur cultura, com ara es diu—, i els homes que formen part d'ells, per a viure la fe cristiana, han de discernir, a la llum d'aquesta fe, aquelles característiques, i així, confirmades com a aptes o corregides en allò que fos necessari, han d'integrar-les i sublimar-les en la vivència de la fe que unifica tota la seva vida personal. La resultant final d'aquest procés serà les diferents maneres que tindran els grups de creients per a expressar la fe comuna en formulacions teològiques, vida espiritual, vida comunitària, realitzacions socials, mètodes d'evangelització, etc. Per altra banda, cada persona es lliure i, si bé en acceptar la fe ha fet una opció igual que els altres creients, en el desplegament de la seva fe en la seva vida en el món — professió, política, etc. — podrà prendre opcions diferents a la dels altres creients, sense desmentir la fe i, fins i tot, sota la seva mateixa inspiració. (cf. GS 43) Finalment, a la pluralitat intraeclesial que neix de la riquesa d'allò socio-cultural humà i de la llibertat de la persona, ha d'afegir-se l'operació de l'Esperit que, a través dels seus carismes manifesta cada dia la seva infinita creativitat. Com un bon artista, no li plau repetir-se, encara que també reparteix carismes d'àmplia participació (com són, en general, els que nodreixen místicament les famílies religioses)

(Continuarà)

TVE prepara la informació del viatge del Papa

El viatge del Papa a Espanya del proper mes de novembre, exigirà, com és lògic, una important infraestructura. La recent celebració del Campionat Mundial de Futbol ha proporcionat, a part d'una experiència molt útil per a la celebració d'esdeveniments massius, uns instruments de bon aprofitar per a la visita de Joan Pau II. És el cas, per exemple, del gran desplegament tècnic de TVE en el torneig futbolístic, que en aquesta ocasió servirà per a transmetre al món els detalls del viatge.

Però com que la informació a través de la televisió és una cosa que no es pot improvisar de cop i volta, per molt avançada que estigui la

tècnica de què disposa TVE, el director general de l'ens públic ha presidit ja algunes reunions amb directius i tècnics de la casa a fi de preparar aquesta informació i la transmissió dels diferents actes que celebri el Papa.

També cal assenyalar la visita de l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Narcís Jubany, al president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, per a tractar sobre la col·laboració de les autoritats civils i alguns assumptes del protocol en la visita del Papa a Barcelona. Es sabut ja que Joan Pau II presidirà una Eucaristia multitudinària en el Camp Nou del F.C. Barcelona, en la qual parlarà sobre el món del treball.

La família del Papa:

Un milió de catalans vol saludar Joan Pau II, cara a cara.

Servei d'ordre pels actes de la visita del Papa a Catalunya

Es comunica a tots aquells que vulguin oferir-se pels serveis d'ordre dels actes de la visita del Papa a Catalunya que s'ha obert la inscripció a les oficines de la **Secretaria permanent de la visita del Papa**, carrer Bisbe Iruja núm. 5, d'11 a 1 del matí.

Les condicions per a poder prestar aquest servei són les següents:

- Poden sol·licitar-ho els joves (nois o noies) que hagin complert 16 anys.
- Ser presentat per una Parròquia, Comunitat religiosa, Entitat o Moviment d'Església.

c) Omplir la fulla adjunta (se'n poden fer fotocòpies) i presentar-la a les esmentades oficines, acompanyada de 3 fotografies carnet, i fotocòpia (anvers i revers) del **document nacional d'identitat**.

La inscripció quedarà prorrogada fins al dia 30 de setembre.

NOTA: Tots els que siguin acceptats per aquest servei seran convocats els dies, hores i llocs que s'anunciaran, per a rebre instruccions i assignar-los llurs cometes i funcions.

SOL·LICITUD per a formar part del SERVEI D'ORDRE per a la visita del Papa.

Nom
Cognoms
Data del naixement
Nom del pare Nom de la mare
Domicili
Població Telèfon

Signatura

ENTITAT a la qual pertany o que el presenta

Segell

Signatura del responsable

editorial

col·laboració

El "passotisme" polític no és cristià

La convocatòria d'unes noves eleccions és una bona notícia. Deixem a part el fet que hagin estat avançades uns mesos —pocs— del termini marcat com a màxim per la Constitució. És un detall sense gaire importància i els polítics ho expliquen prou bé. Deixem també a part la indelicadesa de, per allò de "la politique d'abord", haver-les convocades a ciència i consciència que coincidirien amb la visita anunciada del Papa, si els bisbes principals invitants i el mateix Sant Pare no haguessin decidit ajornar-la. Repetim-ho malgrat tot, les eleccions són una bona cosa.

Convé que els catòlics evitem un mal endèmic que ens assetja: pensar que "la política" és quelcom "impur", quasi pecaminós i que com més ens n'allunyem millor. És cert que certes barrejes, volent posar valors cristians al servei d'una determinada política o fent alçaprem amb la política per assolir resultats religiosos, han estat nefastos. Tots n'hem sofert, per una banda o per l'altra, en temps no massa allunyats i cap situació ni cap temps estan immunitzats d'aquest perill. La història ens ho ensenya a bastament i l'actualitat ens ho recorda; i no cal insistir en la greu "inconveniència" de voler fer coincidir la visita pastoral del Papa en el bell mig d'una campanya electoral, ja que aquest cas no és pas l'únic. Tot amb tot, aclarit que rebutgem les barrejes tèrboles, també hem d'assenyalar el greu perill de l'"angelisme" tan allunyat de la genuïna actitud cristiana davant de les realitats temporals. La nostra fe arrenca de l'Encarnació i passant per la Redempció espera en l'Assumpció de tot allò que és humà en Déu. I "la política" no està pas exclosa d'aquesta "Pasqua", d'aquest "Pas" de l'home vers Déu, en Jesucrist. A nosaltres ens pertoca de realitzar-lo aportant-hi el nostre enteniment i la nostra llibertat.

Haus aci perquè des d'una publicació religiosa diem que les eleccions són una bona notícia. Són una ocasió que ens és oferta com a ciutadans-creients de fer avançar el Regne de Déu també en aquesta parcel·la de la realitat humana que és el recte ordenament del conuiu ciutadà. L'afer és complex, ben cert! Les opcions que ens oferiran els diferents partits polítics sol·licitant el nostre vot, potser no seran prou clares. Exigim que ho siguin! Posem en joc l'experiència que ja hem pogut anar adquirint tant dels partits, com sobretot dels homes que els representen. I tinguem present sobretot que en qualsevol contesa electoral tots plegats —cristians inclosos— ens hi juguem sempre molt; aquesta no serà ni molt menys una excepció. Preparem-nos doncs, amb il·luminació cristiana, il·luminats per la nostra fe, a complir amb el nostre deure de ciutadans donant a consciència el nostre vot a aquells que ens mereixin més confiança.

Fill meu, no matis a ningú

Llegint una biografia de Josep Maria Gironella, aquest gran home i escriptor, salta als meus ulls una frase i una anècdota que m'han deixat ferit per tot el dia. Era el 6 de desembre del 1936 i ell, aleshores, quasi un xicot, perillant-li la vida a Girona, ha de fugir, muntanya amunt, cap a França. El seu pare l'acompanya fins a la frontera i un cop passada els gendarmes francesos el detenen i escorcollen: a la butxaca del pantaló hi ha quelcom que l'escriptor no ha vist, quelcom que, sense que ell ho sabés, el seu pare hi ha posat d'amagat. És un paper que Gironella llegeix emocionat. Només diu: "Fill meu, no matis a ningú. El teu pare, Joaquim".

Pot donar-se un consell més commovedor, més punyentment humà? ¿No seria més lògic —vull dir: més egoista normalment— que, en plena guerra, aquest pare digués al seu fill: Vigila la teva vida, procura que no et matin?

Aquell home coneixia la veritat: molt més mortal és matar que morir. Es moren molt més els que maten que els que cauen morts. Només una enorme bogeria ha pogut fer oblidar a la Humanitat que la bala que assassina abans ha destrossat el cor i tota la vida del qui la dispara. Joaquim Gironella tenia els ulls nets elementalment: volia que el seu fill tornés; no volia que tornés amb l'ànima morta i el cor convertit en qui sap quina pedra. Per això, sí, és absolutament just parlar d'"un milió de morts" en la nostra guerra civil, encara que solament fossin mig milió: per cada mort enterrat hi ha un altre mort-assassí voltant pel món.

Explicaré una cosa que m'avergonyeix molt i que sé que és un disbarat: moltes vegades he tingut enveja dels qui "feren" la guerra. Jo vaig ésser un "nen-de-la-guerra". Tenia sis anys quan va començar i nou quan va acabar-se, i quasi diria que en tenia també sis quan es va acabar, perquè a la meua Astorga infantil la guerra —almenys pels nens— va iniciar-se i acabar-se el mateix dia 19 de juliol. M'he preguntat, com a escriptor, moltes vegades si no he estat massa feliç, si no tenen moltes més vivències i molt més intenses, aquells que varen tenir la "sort-desgràcia" de descobrir la mort i l'amargor de la vida quan podien dirigir-la en plena joventut. ¿No és potser un handicap això d'haver viscut el llarg avorriment de quaranta anys "capats", "anestesiats" o "dulcificats"? En un món tant violent ¿és un privilegi o un desavantatge l'haver viscut a l'hivernacle?

Dic que sento vergonya en pensar tot això perquè, tanmateix, donaria tots els reals o possibles èxits com a escriptor a canvi d'aquesta única alegria de tenir les mans netes. No vull dir, naturalment, que les meves mans siguin "millors" que les que hagueren de desaparir en una guerra. Dic que jo —potser neuràsticament sensible— hauria sabut viure molt malament (conviure molt malament) amb dues mans assassines, voluntària o involuntàriament. Em sangra-

rien en somnis, ho sé. Però potser estic fent literatura: jo no vaig viure la guerra civil, vaig tenir aquesta sort. Però, ¿ara no estem en guerra? En l'últim llibre de Rosales s'escriu que "ja no cal anar a la guerra, perquè la guerra ens persegueix". I és que, en efecte, ni en les ànimes, ni en les armes, la guerra no s'ha acabat. "Ja fa molts anys que en el món hi ha una guerra estesa, ja que a partir del seu acabament la guerra està domiciliada per tot arreu". Al món. A Espanya.

En aquest moment al món hi ha oberts onze conflictes bèl·lics que ja han produït més de tres milions de morts: Cambodja, Líban, Iran-Irak, Afganistan, El Salvador, Txad, Iemen, Angola, Etiòpia-Somàlia, Malvines, Saharà occidental onze ferides que no paren de sagnar. ¿No és un sarcasme parlar de pau davant d'aquests onze rius? ¿I què es pot dir de la claveguera dels terrorismes i dels assassinats, les dones explotades, les nenes violades, l'infinit i gegantí cubell dels cinquanta milions d'avortaments per any?

Avui no és possible tenir les mans netes. Tots, d'alguna manera, som responsables d'aquesta matança gegantina. Davant d'això, entenc el terror d'aquell personatge de Camus que assegurava haver arribat a comprendre "que fins i tot aquells que eren millors que altres, avui no podien evitar el matar o deixar de matar, perquè això formava part de la lògica en què vivim, ja que no podem fer un sol gest en aquest món sense córrer el perill de matar".

Efectivament: ¿Quan fem el bé als que ens envolten? ¿Quantes vegades, inclús sense voler-ho, ens omplim d'espines que acaben clavant-se, com agulles, al cor d'algú?

El capellà de Bernanos era encara més radical quan assegurava que "els nostres pecats ocults enverinen l'aire que els altres respiren i cert crim, el germen del qual portava algun miserable sense saber-ho, mai no hauria madurat sense aquest principi de corrupció" que nosaltres aportem. Però, ¿es pot viure, pensant així? Argumentarà un altre personatge. "Si Déu —respon el capellà— ens donés una idea clara de la solidaritat que ens uneix els uns als altres, tant en el bé com en el mal, no podríem, efectivament, seguir vivint."

Sí, la cegueta és una gran misericòrdia. Si els homes veiéssim el mal que ens fem els uns als altres i, sobretot, el bé que podríem fer-nos i que, per covardia, deixem de fer, ens moriríem.

Almenys, no matar. Almenys, no dormir. Almenys apostar per l'amor, encara que després se'ns quedi sempre a mig camí.

Ara em sento feliç d'haver arribat als cinquanta anys sense no haver matat a ningú, sense no haver tocat ni tan sols una arma, un fusell, una pistola. Però em preocupa l'haver pogut matar o ferir amb la paraula, amb la fredor o l'egoisme. Per això, clavo en la meua ànima el paperet de Joaquim Gironella: "Fill meu, no matis a ningú".

José Luis Martín Descalzo

CATALUNYA

La Generalitat recorrerà contra la LOAPA de l'esport

Un cop publicat al Butlletí Oficial de l'Estat el real decret sobre la regulació d'activitats i representacions esportives internacionals, la Generalitat pensa presentar-hi recurs. Aquest decret és considerat com la LOAPA en matèria esportiva; lesiona greument els interessos esportius de Catalunya, perquè la Generalitat té competència exclusiva en aquesta matèria segons assenyala l'Estatut.

En manifestacions efectuades per Josep Lluís Vilaseca, director general d'Esports, consta que amb aquest decret l'esport pot tornar a ser pitjor que als temps del franquisme i lesiona greument no solament els interessos de les autonomies, sinó també els de les federacions i dels clubs, que són considerats menors d'edat. Els uns i els altres queden supeditats a les decisions del Consell Superior d'Esports, que també ha de donar el vist-i-plau als nomenaments de les persones que les federacions i clubs facin per a càrrecs internacionals.

Es prohibeix la participació de tota selecció no estatal per a competir amb altres seleccions nacionals d'altres països, malgrat que això contradiu la llei general de cultura física i de l'esport, que diu que les seleccions de les nacionalitats i regions podran participar en competicions internacionals amistoses, sempre que no hi participi la selecció espanyola i amb l'autorització de les federacions corresponents.

Restauen el pergami del senyoriu de Balaguer

El pergami original del rei Joan II que atorgava el títol de senyor de Balaguer al príncep d'Astúries s'està restaurant a Barcelona, segons han informat mitjans municipals de Balaguer.

El pergami, que data del segle XIV, s'està reconstruint amb el fi de poder elaborar una transcripció que seria entregada al príncep Felip, fill del rei Joan Carles, a qui correspon legítimament el senyoriu de Balaguer.

La Generalitat denuncia el robatori d'obres d'art

El cap dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat a Lleida, Maria del Carme Torres, ha

denunciat el robatori d'obres d'art per buscadors de tresors, que amb detectors de metalls recorren els restes arqueològics de les comarques lleidetanques, i sostreuen els objectes de valor dels jaciments, destruint la tasca que durant molt anys han realitzat els arqueòlegs, als jaciments que s'han trobat a les comarques lleidetanques.

L'alcalde d'Olot critica l'actuació del MOPU

L'alcalde d'Olot Joan Sala, es queixa de la situació en que es troba la carretera que va de Girona a Ripoll, i que travessa la ciutat d'est a oest. Al respecte, afirma que "cada vegada que plou, la carretera queda intransitable".

"Tenim la desgràcia, i ho dic sense ruboritzar-me, que la nostra via més important està en mans del Ministeri d'Obres Públiques."

"Sancho Rof ens ha fet promeses, el delegat del Govern, Rovira Tarazona, també, i com que al.llegaven que no tenien tècnics, hem redactat un projecte de desviament de la carretera amb els tècnics de la Mancomunitat."

"Tanmateix, els resultats han estat, també, pràcticament nuls. Pensem que els treballs de conservació de la zona que travessa la ciutat i que estan en mans d'Obres Públiques, son els més abandonats."

Vuitanta-vuit pobles no tenen xarxa de clavegueres

A Catalunya hi ha vuitanta-vuit pobles sense xarxa de clavegueres, segons es desprèn dels resultats d'un estudi realitzat per tècnics de la Conselleria de Governació de la Generalitat.

A molts dels municipis petits, la inexistència és deguda a l'emplaçament i a la configuració orogràfica, o bé al reduït nombre d'habitants, elements que dificulten la instal·lació.

Els sistemes alternatius d'evacuació d'aigües residuals que són utilitzats més habitualment en aquestes poblacions deficitàries del servei de clavegueres són els pous i les fosses. El problema que presenten ambdues solucions és que, si hi ha infiltracions, poden crear contaminació subterrània.

ESPANYA

Exit total de la vaga general a Sueca

L'alcalde de la localitat, Alfred Guillén, confirmà que el poble enter havia respost a la crida de vaga general, i cap jornalera anà a treballar ni cap comerç ni oficina obrí les portes. Sueca té un trenta per cent de la seva població en atur, especialment entre els mesos d'abril a octubre, des que acaba la recol·lecció de la taronja fins que s'inicia el cultiu.

A l'any 1980 el Govern envià a Sueca quatre milions i mig de pessetes per al treball comunitari, quantitat que va disminuir sensiblement l'any passat, en què només va arribar mig milió de pessetes, mentre que enguany no ha arribat encara ni cinc.

Durant el mesos que es porten del 1982, l'Ajuntament va intentar fer front a la situació pagant quatre jornals setmanals als parats amb més de quatre fills, mentre que la resta de parats només en rebien un a la setmana.

Que es redueixin les cargues fiscals sobre les pensions

El diputat López de Lerma, del grup parlamentari de la Minoria Catalana, ha enviat un escrit al Govern en el qual s'exposa la necessitat que els pensionistes comptin amb suficients mitjans econòmics i sol·licita la revisió de la fiscalitat vigent aplicada a les pensions.

López de Lerma diu en el seu escrit que la tradicional postergació que sofreix el col·lectiu de pensionistes al nostre país exigeix la urgent adopció d'una sèrie de mesures encaminades a dignificar la seva situació, a assegurar una raonable qualitat de vida i a pal·liar una irritant injustícia social.

Violència a l'Ajuntament de Santander

Dues persones ferides ha estat el resultat de la intervenció de la Policia Municipal de Santander, al

desallotjar el ple que estava celebrant l'Ajuntament de la ciutat, per ordre de l'alcalde, el centrista Juan Hormaechea. El desallotjament va produir-se després que s'aprovés, amb l'opinió en contra dels regidors del Partit Regionalista de Cantàbria (PRC), Partit Socialista de Cantàbria-PSOE, i Partit Comunista de Cantàbria (PCC-PCE) l'expulsió de la regidora Isabel Tejerina, ex militant del Partit del Treball d'Espanya (PTE), proposta per l'alcalde, en funció d'una sentència que va condemnar-la a tres mesos de presó per resistència a l'autoritat al dur-se a terme el desallotjament d'una vivenda social ocupada.

Cinc mil manifestants contra la urbanització de Sa Dragonera

Unes 5.000 persones es manifestaren a Andraitx, localitat situada a 29 quilòmetres de Palma. Es concentraren a la Plaça d'Espanya. Després es dirigiren a l'Ajuntament, a fi d'entregar una carta a l'alcalde. Però el Consistori estava tancat. Més tard, un ninot, que representava al "batlle", fou cremat junt a la Casa Consistorial. Fou l'únic incident de la jornada. També es va demanar que sigui enviada una carta al Rei sol·licitant la seva intervenció a fi que s'impedeixi la urbanització.

Els veremadors a França cobriran 400 pessetes l'hora

Aproximadament uns 9.000 murcians aniran a la verema a França, segons confirma l'Oficina Nacional d'Immigració a Múrcia. Per altra banda s'estan fixant els darrers dies, entre els sindicats espanyols i els francesos els salaris que percebran els veremadors, que són els següents: portador, 25 francs (400 pessetes) hora; vuidador 22,50 i tallador 20 francs. El contracte és per trenta nou hores setmanals, pagant-se les hores extraordinàries un 25 per cent més a l'hora i a un 50 per cent a partir de l'hora 48.

MON

El Govern de Malta vol limitar la llibertat d'expressió i de reunió

El Govern de Malta presentà al Parlament un projecte de llei, que hauria de posar-se en vigència els pròxims dies, en el qual, de fet, es limita la llibertat d'expressió i els drets dels ciutadans estrangers resident a l'illa. La mesura, intitulada "projecte contra les interferències estrangeres" es proposa, a la pràctica, impedir la difusió a Malta de les notícies sobre la situació del país i impedir la difusió de les transmissions ràdio-televisives angleses i italianes que els ciutadans maltesos poden rebre i seguir perquè coneixen ambdós idiomes. Aquestes transmissions no plauen al Govern perquè sovint critiquen el règim de Dom Mintoff.

El projecte de llei també prohibeix totes les reunions internacionals que no siguin prèviament autoritzades pel Ministeri de Relacions Exteriors i atorga a les autoritats la facultat de suspendre tota reunió en la que s'hagin fet crítiques a l'actual Govern.

El català, a l'escola sueca

L'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPPEC) informa que, en el curs 1981-82, set alumnes han demanat el català com a assignatura de llengua materna a Suècia.

Són moltes les llengües maternes que l'Estat suec ensenya a les escoles, a càrrec del pressupost estatal, entre elles el català des del 1979, en el qual hi havia un sol alumne, Sven Dahlin, fill de mare gironina i de pare suec.

Polònia: Futbol a la TV per a dissuadir els manifestants

Les autoritats poloneses decidiren boicotejar la manifestació convocada per Solidaritat programant, a la mateixa hora, a televisió, la retransmissió de les jugades més interessants del campionat mundial de futbol d'Espanya, en el qual la selecció polonesa va quedar classificada en tercer lloc.

Apart d'aquesta mesura —que recorda els primers de maig del temps de Franco— el règim militar de Jaruzelski ha acordat prohibir també, durant tres dies, la venda d'alcohol.

50.000 víctimes al Líban

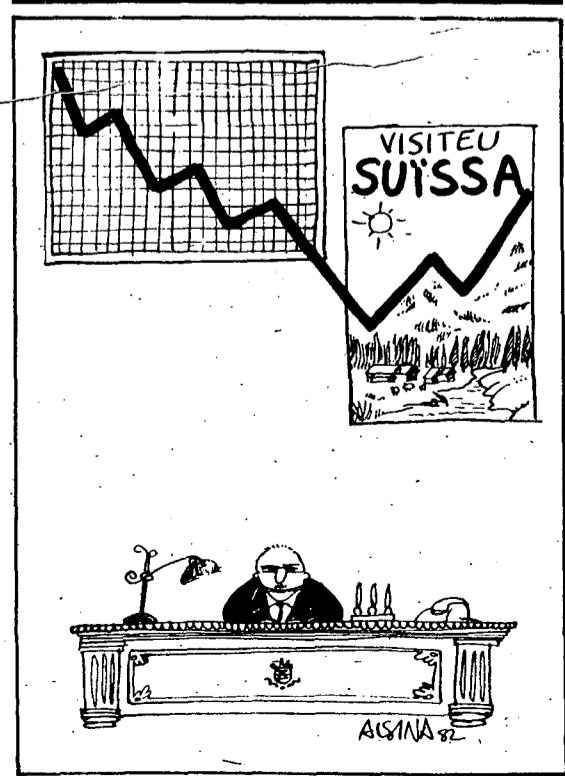
Disset mil persones han mort i més de trenta mil han estat ferides al Líban a conseqüència de la invasió israeliana, segons el recompte oficial de víctimes fet per les autoritats libaneses.

Dels 17.000 morts, 5.500 ho han estat a Beirut oest. El noranta per cent de les víctimes són civils i la resta combatents palestins i libanesos.

Pocs nens del Tercer Món arriben a complir els cinc anys d'edat

"Tingui's en compte que la majoria dels nens del Tercer Món que neixen aquest any no arribaran a complir els cinc anys i més d'una nit aniran a dormir sense haver sopat. En la fam i la pobresa hi ha la clau de la salut mundial. Respecte al problema de l'assistència sanitària i d'una sèrie de malalties curables, com per exemple la malària (en aquests moments hi ha més de 200.000 persones que la pateixen), la culpa dels governs que no posen l'atenció necessària a aquest tema sanitari."

Aquestes són manifestacions de George A. Silver, professor de salut pública a la Universitat de Yale.

Joan Pau II en la seva visita a la República de San Marino

Respectar la inviolable dignitat de l'home

El passat diumenge 20 d'agost Joan Pau II visità Sant Marino, la més antiga i petita república d'Europa.

Va entrevistar-se amb l'únic cap d'Estat comunista a l'Europa occidental, Giuseppe Maiani. A la tarda del diumenge, a la ciutat de Rimini, davant de 100.000 joves, els demanà que edificuessin al món "la civilització de l'amor", fonamentat en el missatge de pau del Crist.

El Papa aprofità la seva visita a Sant Marino per refermar que l'autoritat política ha d'estar al servei de la llibertat i la justícia.

El Sant Pare expressà àmpliament aquesta idea en la seva resposta al discurs del president de Sant Marino.

Fou aclamat durant quatre hores

Els 22.000 habitants d'aquest Estat de 61 quilòmetres quadrats, inserit en el nord-est d'Itàlia, aclamaren el Papa durant les quatre hores i mitja que

va durar la seva visita. Aquesta és la primera vegada que un Papa es trasllada a aquesta República creada, segons tradició, pel sant diaca Marino, l'any 301.

Aquest origen ha deixat petjades profundes al país i per això no han sorprès a ningú els accents cristians del discurs adreçat al Papa, en nom de la "Regència", pel comunista Giuseppe Maiani. Joan Pau II en la seva resposta a les paraules del cap d'Estat, va referir-se al "gloriós passat" de la República, constantment caracteritzat per profunds ideals de llibertat, justícia i pau, sota el signe d'una fe cristiana sempre viva".

L'autoritat política, un noble servei a la justícia

En un altre moment del seu discurs, Joan Pau II digué: "Cal entendre la responsabilitat específica de l'autoritat política com un servei noble a la llibertat i a la justícia, donat que el seu fi essencial és el bé comú, i adquireix legitimitat, com totes

les altres realitats de la vida col·lectiva, només en el respecte de la inviolable dignitat de l'home". Aquest servei a la llibertat, concloué el Papa, "significa no afavorir en la família, en l'escola, en la societat uns mètodes i continguts espiritualment neutrals" que portarien a privar, a les institucions d'aquesta República, dels "seus valor cristians".

Contra el divorci i l'avortament

El Papa insistí sobre aquesta idea en l'homília de la missa que celebrà a mig matí a l'estadi Serravalle. Joan Pau II parlà de "les amenaces actuals a la llibertat cristiana", sobretot quan "una visió no religiosa de l'home i de la història condueix a la violació de la llei divina, i per això mateix a l'ús erroni de la llibertat".

Parlant de la família, el Papa va dir que l'Església catòlica "lamenta tot el que atempta a la unitat del matrimoni i a la seva indissolubilitat, com el divorci".

Cartells oficials del Papa

A la foto es veuen els dos models de cartells que han estat aprovats per la Conferència Episcopal Espanyola com a oficials de l'anunci de la visita del Papa a Espanya. El lema seleccionat pels bisbes espanyols per figurar en el cartell, és: "Testimoni d'esperança".

crònica de Roma

Calar foc als boscos és un pecat greu

ROMA. (Del nostre corresponçal.) Considero que avui es mereix la crònica un bisbe de Sardenya, monsenyor Giovanni Melis Fois, bisbe de Nuoro, que dedica una àmplia pastoral a un tema freqüent i greu, si bé no és objecte freqüent de reflexió pastoral: els incendis forestals. Malauradament els que s'han produït aquest estiu a Catalunya, donen actualitat al tema.

Les causes dels focs que destrueixen milers d'hectàrees de bosc, subratlla el prelat, no són totes i solament d'ordre "natural". Sovint tenen com a origen "pecats" d'omissió de l'home (descurança, falta de mitjans de prevenció i d'intervenció, desinterès, etc.), sinó justament comportaments fraudulents. Hi ha més encara: "la major part dels incendis és d'origen voluntari" i per tant, moralment culpables, escriu monsenyor Melis.

No pertoca a l'Església, diu el bisbe sard, indicar solucions tècniques, però sí "il·luminar les consciències a la claror dels principis evangèlics per tal que cada cristià, en la seva consciència i llibertat, pugui escollir solucions concretes ordenades al bé comú".

Considero, afegeix, "que el primer deure sigui el de canviar la nostra mentalitat pel que fa al respecte envers el territori en general i per les plantes en particular". Perquè la terra és un do de Deu i l'home no n'és l'amo absolut, "la nostra actitud cap a tot el que esdevé l'habitat, o sigui, l'am-

bient en el qual vivim, ha de ser viscut en actitud de respecte, amb el propòsit de valoritzar, sense deteriorar-les, les immenses riqueses que Déu ha posat al nostre abast". D'ací un no ferm i amb tots els mitjans que el cristià ha de donar als incendis forestals.

En primer lloc es tracta de no fer el mal, o sigui "de no destruir de qualsevol manera el patrimoni ecològic de la nostra terra", però també es tracta, i molt especialment, d'actuar en positiu "afavorint, tant com es pugui, el manteniment i el potenciament d'aquest patrimoni. "Si estéssim convençuts que la lluita anti-incendis i, en general, en la lluita contra les contaminacions i la degradació del territori s'hi juga en gran part l'esdevenidor econòmic (i no només aquell), de les futures generacions, estaríem a l'aguait amb la més gran atenció perquè no es fés més violència a l'admirable equilibri de la natura". La terra és... perquè la seva beutat ens mostri la presència i bondat del Creador i perquè amb els seus fruits, alegri la nostra existència.

Monsenyor Melis pensa que devastar amb incendis la terra, contaminar-la amb substàncies irrespirables, fer-la inhabitable amb radiacions és en veritat una culpa, "un pecat greu". I que és veritable virtut cristiana vigilar la terra i donar-la en tota la seva integritat i bellesa a les noves generacions.

E. Planas

Vaticà dia a dia

Propers viatges
del Papa

El 12 de setembre, el Sant Pare passarà el dia a Pàdua, a 490 quilòmetres al nord de Roma, en el marc de les celebracions del DCL aniversari de la mort de sant Antoni, el franciscà portuguès, popular arreu del món, que finalitzà els seus dies en aquesta ciutat de la regió véneta.

El 26 de setembre, Joan Pau II visitarà la ciutat de Brescia i la població veïna de Concesio, a uns 550 quilòmetres al nord de Roma, per honorar la memòria del seu antecessor, Pau VI (Giovanni Battista Montini), nascut a Concesio el 26 de setembre de 1897 i ordenat sacerdot a Brescia el 19 de maig de 1920.

Després del viatge papal a Espanya, fins ara només hi ha prevista una visita del Papa a la ciutat siciliana de Palermo, el vinent 21 de novembre.

Tema de la jornada de
la pau per l'any 1893

El papa Joan Pau II ha escollit com a lema per la Diada de la

Pau de l'any 1983 "El diàleg de la pau, un repte pel nostre temps". Suara, el Vaticà ha distribuït una nota on remarca que Joan Pau II dona una gran importància al diàleg, com s'ha vist en els seus discursos a Coventry, al president Reagan i en el seu missatge a l'Assemblea General pel Desarmament, de la ONU.

"L'aspecte més important del tema —assenyala el portaveu vaticà— és la seva necessitat pel món actual. El diàleg de la pau, avui, es presenta el món més aviat com un repte que com una fórmula certa per la pau. Només un veritable diàleg portarà la pau als nostres dies."

Des del 1968 la Diada de la Pau se celebra, cada any, el 1er. de gener.

Difusió popular de
la "Laborem Exercens"
a l'Argentina

El Centre de Promoció Sindical del CIAS (Centre d'Investigació i Acció Social), està difonent un opuscle amb una

síntesi de l'encíclica de Joan Pau II "Laborem exercens", destinat especialment als obrers. Porta el títol "Un treball a la mida de l'home" i s'ha il·lustrat com si fossin historietes, per tal de fer la seva lectura i comprensió molt més planera. L'opuscle es publica amb autorització de l'Equip de Pastoral de la Gruta, santuari nacional de la Verge de Lourdes, Montevideo, Uruguai, i consta d'unes 12 pàgines.

L'opuscle s'ofereix per ser difós als sindicats, fàbriques, tallers, barris, parròquies, etc.

Existeixen 104
comunitats franciscanes
de vida contemplativa

Mèxic, amb 104 Comunitats Franciscanes de vida contemplativa —85 de Clarisses (55 de Clarisses Caputxines), 15 de Concepcionistes i 4 de la Tercera Orde— ocupa el tercer lloc entre els països amb major nombre de Monges Franciscanes. Espanya ocupa el primer lloc amb 346 Comunitats Franciscanes claustrals: 256 de Clarisses (33 de Clarisses Ca-

putxines) i 90 de Concepcionistes. Segueix Itàlia amb 170 Comunitats de Clarisses (35 de Clarisses Caputxines). A Mèxic segueixen França amb 52 Comunitats de Clarisses, Colòmbia amb 40 Monestirs de Franciscanes (19 de Clarisses i 21 de Concepcionistes); Estats Units amb 32, Bèlgica amb 30.

A Mèxic ha estat molt singular l'augment de Monestirs de Clarisses i de Concepcionistes en els darrers 12 anys; totalitzant 41 noves fundacions: 8 de Concepcionistes i 33 de Clarisses: 29 a la nació mexicana i 4 en altres països, Angola, Nicaragua, Estats Units i Filipines. De les fundacions noves de Clarisses, 17 són de Clarisses Caputxines.

Algunes opinions sobre el
Papa fereixen l'ètica
professional periodística

Així ho diu el bisbe d'Astorga, monsenyor Briva Miravet, en una carta pastoral que duu per títol "el Papa de la identitat catòlica".

"Alguns articles publicats en periòdics, setmanaris i revistes sobre el Papa Joan Pau II —escriu— han sobrepassat les fronteres de l'ètica professional periodística. La desaprobació sistemàtica de les actuacions d'una persona i encara, sempre de la mateixa, és sempre sospitosa, com a mínim. I això està passant en alguns mitjans de comunicació i amb la veu i la ploma dels que hi col·laboren quan es refereixen a l'actual Summe Pontífex".

"En la majoria dels casos —segueix dient el prelat— fa feredat la frivolitat de conceptes i la distorsió informativa subjacent en les seves assercions. Autors que s'autodenominen no creients, no cristians, no catòlics pontifiquen en aquesta matèria amb una incompreensible autosuficiència".

Després d'indicar que no manquen catòlics, seglars i eclesíasts que coregen i fomenten aquests corrents d'opinió, el bisbe d'Astorga afegeix que la fidelitat de Joan Pau II a l'esperit i a la lletra del Concili Vaticà II és absoluta i exemplar.

documents

Congregació per als bisbes

Declaració resumida sobre la prelatura
personal de l'Opus Dei

D'acord amb un disseny del Concili Vaticà II, les Prelatures personals han estat creades per facilitar "les activitats pastorals particulars" (cf. Decret *Presbyterium Ordinis*, n. 10 paràgraf 2; *Motu proprio Ecclesie Sanctae*, part I, n. 4). La decisió del Papa d'erigir l'Opus Dei en "Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei" té directament per objecte el desenvolupament de l'acció apostòlica de l'Església. Aquesta decisió transforma en realitat concreta un instrument pastoral que només existia a títol de projecte i que el dret canònic preveia per un futur més o menys llunyà. Això es realitza a propòsit d'una institució que presenta totes les garanties desitjables en quant a la doctrina, a la disciplina i a l'impuls apostòlic. Per altra banda aquesta mesura confereix a l'Opus Dei un estatut canònic que correspon plenament tant al carisma transmès pel seu fundador com a la seva realitat social; així es culmina la felicitat inercial d'aquesta institució en el context pastoral actual de l'Església universal i de les Esglésies locals, tot donant-li la possibilitat de servir l'Església de manera encara més eficaç.

L'esperit i els objectius de l'Opus Dei subratllen el valor santificador de l'activitat professional ordinària, és dir el deure de santificar-se pel treball, de santificar aquest treball i fer-ne un element d'apostolat. En conseqüència, l'activitat professional i l'apostolat dels membres de la Prelatura es

viuen normalment a nivell del temps respectant les orientacions generals donades per la Santa Seu i els bisbes diocesans sobre l'apostolat dels laics. Per tot el que fa referència a les decisions professionals i a l'opció política, social, etc., els laics pertanyents a la Prelatura es beneficien —dins els límits fixats per la fe, la moral i la disciplina de l'Església catòlica— de la mateixa llibertat que els altres catòlics, els seus conciutadans. De cap manera, la Prelatura no fa seva l'activitat professional, política, econòmica o social dels seus membres.

Organització de la
Prelatura

La Prelatura Opus Dei és internacional. El Prelat té un poder ordinari de direcció i de jurisdicció, limitat per l'objectiu específic de la prelatura.

El clergat de la Prelatura, sorgeix dels rengles dels seus membres laics i forma part del clergat secular per tots els efectes, d'acord amb les normes del dret general i del dret particular.

Els laics —hombres i dones, celibatari o casats, de totes les professions i condicions socials— es consagren a les tasques apostòliques pròpies de la Prelatura sobre la base d'un lligam contractual ben delimitat conservant —teològicament i canònicament— el seu estatut personal de fidels ordinaris.

Pel que es refereix als legítims
drets dels bisbes diocesans (Or-
dinaris), s'estableix el següent:

—Els qui estan subjectes a la Prelatura queden sotmesos a les normes en vigor sobre el territori en tot allò que concerneix a la doctrina, la litúrgia i la pastoral.

—Els preveres de la Prelatura, pel seu ministeri prop de persones no pertanyents a l'Opus Dei, han de demanar els poders necessaris a l'autoritat eclesíastica competent en aquest territori.

—Els laics de la Prelatura Opus Dei no deixen de ser fidels de la diòcesi en la que tenen el seu domicili o quasi-domicili; estan sotmesos, doncs, a la jurisdicció del bisbe diocesà per tot allò que el dret canònic determina en general pels simples fidels.

—Per l'erecció de centres de la Prelatura, és necessària la prèvia autorització del bisbe diocesà per cada cas separatament.

—En tots els països, la Prelatura mantindrà contactes regulars amb el President de la Conferència Episcopal; també estarà amb estret contacte amb els bisbes de les diòcesis on exerceixi una activitat.

(El papa Joan Pau II, en l'audiència concedida el dia 5 d'agost del 1982 al Prefecte de la Congregació per als Bisbes, ha aprovat, confirmat i ordenat publicar la Declaració referent a l'erecció de la Prelatura de la Santa Seu i Opus Dei.)

(Text no oficial-
Agència KIPA)

El problema dels refugiats

¿Que s'ha de fer per trobar solució al problema dels refugiats? Dic el problema, volent englobar tots els problemes dels refugiats. N'arrossega molts aquell qui, per les raons que sigui, s'ha vist forçat a abandonar tot el que l'havia ajudat a viure i a fer-se persona, per tal de salvar la vida en un altre país desconegut, qualsevol de l'ample món, on tot pertany a uns altres, llevat d'una mica de compassió reservada per a ell en el cor d'uns altres sers humans que, aquests sí, el consideren com a igual o com a germà.

Hom ha intentat trobar palliatius al mal. Cosa molt lloable i meritòria. Desgraciadament no han guarit ni guariran la nafra. Al revés s'eixampla. Com si es tractés d'una invasió epidèmica, cada dia apareixen noves zones afectades pel flagell. Els centres de producció d'emigrants ja són igualment a Europa, a l'Àsia, a l'Amèrica llatina, a l'Àfrica. I on sigui que un règim autoritari s'instal·la en el poder, automàticament es posa a funcionar algun centre operatiu destinat a perseguir contraopinant i suposats enemics de la situació encavallada en el govern. A tot arreu, aleshores, el mateix fenomen ja conegut: grans onades de gent en direcció gregària cap a la frontera més pròxima, per si poden trobar un forat per on poder fugir del país. Si no, esperar en la clandestinitat alguna oportunitat fortuïta... o cercar de conviure dissimuladament en la terrible i inseparable companyia del temor inextinguible a la delació, a l'empresonament, a la deportació... És de pocs dies la següent deploració de fets, exhalada dolorosament pel Papa ens els següents termes:

"Les persones que s'han vist obligades a fugir del seu país,

empeses per un fundat temor de persecució per motius de raça, de religió, de nacionalitat, de convicció política o per escapar-se de la violència i de la guerra, formen legió. Més de deu milions; potser quinze. I, sense parar, noves onades arriben de llurs habitats altres poblacions per aquests diversos motius. Ara, sobtadament i dramàticament, el Líban n'és un altre teatre, que, tanmateix, no pot fer oblidar els altres refugiats del Mitjà Orient, els nombrosíssims refugiats palestins, els refugiats afgans, ni els refugiats del Sud-Est asiàtic, particularment els Camboians i els "boat-people", que continuen fugint en condicions extremadament precàries, o esperen en els camps de Tailandia, de Malàisia, d'Indonèsia, de Singapur; ni els refugiats somaliens i tots els del continent africà; ni els d'Amèrica Central, etc. És una veritable llaga vergonyosa de la nostra època.

Talment com si tants i tants països i tants i tants governs no fossin ja capaços de concedir una justa llibertat i un lloc decent a tots els seus propis conciutadans. La comunitat internacional deu sentir-se interpellada per aquest flagell.

Heus aquí, doncs, un altre botó de mostra, dels molts que ja tenim. Evidentment, confiar que es trobarà la manera de conviure els homes en el respecte mutu, en la llibertat i en la pau, sense posar abans, sòlids, els fonaments d'una autèntica fraternitat humana —cosa que no ha pogut fer la civilització inspirada en la "fraternitat" de la revolució francesa— és utopia. Sense una "paternitat" universal, no es pot parlar de "fraternitat" universal. Ni l'ateisme ni el laïcisme faran el miracle.

V. N.

IV Centenari del seu naixement

Vallfogona recordà Francesc Vicens García

Vallfogona de Riucorb, municipi de la Segarra de 160 habitants, a la Vall mitjana del riu Corb, va viure, el passat vint-i-cinc d'agost, una jornada especial amb la clausura dels actes que se celebraren en el quart centenari del naixement de Francesc Vicens García, conegut popularment com el Rector de Vallfogona.

L'acte de cloenda va adquirir un relleu especial amb la presència del President de la Generalitat, Jordi Pujol, que anava acompanyat de la seva esposa; l'Arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol; el Conseller de Cultura, Max Cahner; el Director General d'Activitats Artístiques i Literàries, Albert Manent, i d'altres personalitats del món de la cultura.

La Comissió organitzadora dels actes d'aquest IV Centenari del naixement del Rector de Vallfogona ha assolit plenament els objectius que es proposà: donar a conèixer la figura i l'obra d'un dels escriptors del període de Decadència de la Literatura Catalana i revisar la seva pròpia producció literària.

Com va reconèixer el President Pujol, en descobrir la placa commemorativa de la cloenda del quart centenari, el Rector de Vallfogona va ser fidel a la llengua. "Les seves poesies —afirma— recullen l'esperit del poble. Malgrat que alguns lletraferits l'hagin atacat, Francesc Vicens García va fer un servei important a Catalunya en un moment de decadència".

Acte acadèmic

En aquesta diada, que ja ha passat a la història d'aquesta petita localitat, tingué lloc un acte acadèmic a l'església parroquial. S'inicià amb un concert de música barroca que interpretà el grup Turba Musici. Després, Núria Candela recità algunes de les poesies de Francesc Vicens García. El pare Miquel Batllori pronuncià una conferència en la qual afirmà que coneixem amb probabilitat la data del naixement del Rector de Vallfogona, però no amb certesa. "Hem de fer el possi-

ble per arribar a la veritat — digué l'historiador —, però és difícil arribar a la certesa, sobretot en temes medievals. La data possible del naixement pels documents que hi ha, se situa entre el 1579 i el 1582." En un altre moment de la seva brillant intervenció, el pare Batllori manifestà que Francesc Vicens García és un dels personatges més populars del temps de la nostra decadència. Afirmà, així mateix, que hi havia dos fets que havien estat molt importants per a la supervivència del català: la fidelitat de l'alta noblesa i que l'Església havia seguit emprant el català, per la qual cosa era la llengua íntima de moltes persones. Finalitzada aquesta intervenció, va prendre la paraula mossèn Armand Puig, actual rector de Vallfogona, qui féu un exhaustiu repàs dels actes que s'han organitzat en aquest quart centenari i afirmà que havia quedat clar el desig, existent a tots els nivells, de recuperar la figura de Francesc Vicens García. Va cloure l'acte, l'Arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol, el qual donà les gràcies a tothom i manifestà que el Rector de Vallfogona i Mossèn Cinto havien estat les ànimes de la poesia popular.

Èxit absolut

Els organitzadors dels actes d'aquest quart centenari varen manifestar a CATALUNYA CRISTIANA la seva satisfacció per l'èxit assolit en aquest homenatge. La Comissió, en un opuscle que ha editat per aquest esdeveniment, afirma que "convindria seguir investigant en la vida i l'obra d'un personatge poc i mal conegut per tal d'esbrinar quina fou realment l'obra garciana, lliure ja definitivament de la multitud d'interrogants i atribucions errònies amb què, popularment, se'l coneix".

Els actes del dia vint-i-cinc varen acabar amb la representació de la comèdia de Santa Bàrbara, obra original del Rector de Vallfogona, interpretada per l'Escola Municipal d'Art Dramàtic de Tarragona.

Tomàs Puntí

ANTOLOGIA

El Rector de Vallfogona és el poeta més significat, més representatiu de l'anomenada Escola Castellana de la Literatura en català de l'època que solem denominar decadència, i en especial dels segles XVII i XVIII. Us presentem algunes de les seves poesies.

EPITAFI A LA SEPULTURA D'UN GRAN BEVEDOR QUE MORÍ DE GOTA

Hic jacet lo que cregué
ésser preservat de gota
puix d'aigua sols una gota
si no ardent, mai la begué.

Gota l'agotà i tragué
d'esta vall de plors i crits.
I per segles infinits
estarà sencer son cos,
perque cuc no hi ha que hi don mos,
perque el guarden els mosquits.

EPITAFI A L'ESCOLANET DE L'AUTOR QUE MORÍ A VALLFOGONA

Ací jau un escolà
del temple de Vallfogona,
que dol i llàstima dona
als bronzes que repicà:
en los breus anys que logrà
tan bon designe prengué,
que de dotze que'n visqué
sis a l'Iglésia en serví;
i a millor vida partí,
lo qui la partí tan bé.

De sos ossos lo descans
baix d'aquesta pica's funda,
que li torna quan inunda
l'aigua que hi posà ab ses mans:
inferescan lo numans
pits, d'aquesta pedra dura
(si amb sa límfia santa i pura
tals oficis reconeix),
los sufragis que mereix
d'ells aquesta sepultura.

CRÍTICA D'UN BON QUADRO DE SANTA BÀRBARA

Si de Bàrbara divina
sols lo mig cos retratà,
curt lo pinzell no restà:
ans fonc traça peregrina.
Que si a la santa extremada,
comes i peus anyedira,
amb ells del món fugira
i al cel se'n fora pujada.

finestral de la caritat

Tornem a començar

Encara que l'estiu i les vacances no han suposat una trava per aquest servei d'ajuda social, l'arribada de setembre imposa un ritme normalitzador a l'esdevenir. I amb el començament de la temporada, la reactivació dels problemes. Els col·legis dels nens, el retard en el pagament dels lloguers i l'amenaça de desnonament, el drama de l'atur i les seves fatals seqüeles, etc., etc.

No podem caure en el desànim, la inèrcia o l'oblit. Són tres actituds molt poc cristianes i no gens solidàries. Hem d'esforçar-nos en un treball personal i comunitari per aconseguir un temps i un espai millor pel nostre país. És un repte que ens llança el curs que està a punt de començar. Siguem generosos.

Demandes

8.988.— Mare malalta. Dos fills petits un de 23 anys en atur. El marit la va abandonar fa cosa d'un any. Per endarreriment de lloguer 24.393 ptes.

8.989.— Senyora de 62 anys no ha pogut treballar durant unes setmanes, i no ha pagat la seguretat domèstica. Liquidaria amb 12.093 ptes.

8.990.— Mare greument malalta després de tenir el primer fill, fa 10 mesos, acaba de sortir de l'hospital. Calen 40.000 ptes. pel seu restabliment.

8.991.— Pintor establert pel seu compte amb dificultats de treball. L'esposa fa més d'un any que està malalta; 4 fills, el gran de 15 anys. Amb 35.000 ptes. s'evitaria el desnonament.

8.992.— Minusvàlid sense família ha estat malalt i té endarreriments que es resoldrien amb 17.500 ptes.

8.993.— Senyora vídua i malalta. Per prescripció mèdica necessita una faixa ortopèdica, l'import de la qual es de 16.000 ptes. Cobra una petita pensió.

8.994.— Cap de família amb 3 fills de 14, 13 i 11 anys. Per manca de treball s'ha endarrerit en el pagament del col·legi i menjador escolar. Necessita 20.000 ptes.

8.995.— Esposa abandonada pel marit, amb tres fills de 11, 10 i 7 anys. Per dificultats de feina, necessita 11.000 ptes.

8.996.— Peó amb sis fills de 8 a 20 anys. Està malalt. La muller malalta des de fa un any i mig. Li són necessàries 25.000 ptes.

TARRAGONA

Monsenyor Pont i Gol

"El primer ha de ser el darrer"

Tarragona.— L'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Pont i Gol, en la seva conversa setmanal radiofònica, féu al·lusió al tema de la vocació.

"Cert —deia el prelat— que tots els cristians tenim un vocació comuna: la comunió amb tots els altres i la missió comuna de l'Església per a realitzar en diferents persones i en diferents ministeris."

"Però si parlem de crides especials —segueix— jo diria que totes ho són. Perquè si som un membre diferenciat de l'Església, tots tenim una particular consagració i vocació. I això ens permet estar molt satisfets pensant que fins i tot l'últim cristià, de qui potser ni ens recordem, ha estat també objecte de particular vocació i consagració."

Monsenyor Pont i Gol recorda que s'és escollit per la prestació d'un servei "el qual comporta potser, un sagrament especial. Uns sí i d'altres no. Però el que dóna la categoria és el servei al qual hom és cridat".

La categoria del servei passa necessàriament, segons l'arquebisbe, "pel fet que aquell

que ocupa els primers llocs, el qui és el cap, pensi que deu estar per sota dels peus. Qui és el primer, sempre ha de ser el darrer. Sempre cal pensar, per tant, en el sentit del servei".

Acaba el prelat afirmant que "la primera arrel que evidentment hi ha, és la del poble de Déu. Hi ha qui serveix manant i qui serveix amb prestació a fi que el manament dels majors pugui donar unitat i cohesió. Així, doncs, l'Església és el Poble de Déu".

El sentit massa individualitzat de la fe

En un altre ordre de coses, l'arquebisbe de Tarragona convidava a donar a la Pelegrinació a Lourdes un sentit plenament eclesial. "Caminar, cap a Lourdes —escriu— és superar el sentit, a voltes massa individualitzat de la nostra fe. En molts casos ens acollim al sentit religiós com a 'consumidors', pensant més en les pròpies necessitats i oblidant que tots som 'productors' pel bé i el servei de tothom, creients i no

creients. El cristià ha de comprometre la vida.

Marxar cap a Lourdes vol dir sentir-se membre viu i responsable del gran cos que és l'Església, que és el Crist total. En ella, Maria ocupa el seu singular lloc de Mare de Jesús i Mare nostra, amb tot el que això vol dir d'exemple, camí, i ajut, sempre amb eficàcia."

I per aconseguir, en concret, viure aquesta dimensió, destaca: "Entre d'altres, dos són els elements més específics que permeten obtenir de la pelegrinació a Lourdes excel·lents efectes. Primer, que sigui àmpliament representativa d'una comunitat a nivell de diòcesi i de llurs organismes, amb el bisbe, el seu pastor, de capdavanter. I que els malalts, marginats i necessitats, tinguin també una bona representació i participació, en tal mesura; que sigui, de debó, una 'Hospitalitat', tal com ho diu el nom dels grups organitzadors que de totes les parts del món es troben a Lourdes. I que es faci el viatge plegats. Cal que sigui un caminar comunitari on els uns estan al servei dels altres".

La Mousse de l'estiu

ES PREN GELADA

TORTOSA

Assegura el bisbe de Tortosa:

"La llibertat d'expressió no sempre engendra una real llibertat"

TORTOSA.— "A la nostra Espanya li convindria un aprofundiment en molts valors de l'esperit que són combatuts durament" afirma el bisbe de Tortosa en el setmanari diocesà de Castelló.

Monsenyor Carles pensa que "a la nostra Pàtria li aniria bé una mica de teresianisme-austeritat, amor a l'oració, als homes i a Déu, senzillesa, fortalesa d'esperit, agudesia per a distingir el bé del mal", malgrat que allò que han fet els mitjans de comunicació per a difondre el missatge de Santa Teresa "hagi estat ben pobre".

I sobre la llibertat d'expressió, precisa: "És clar que la llibertat d'expressió no sempre engendra una real llibertat.

Sens dubte, la llibertat d'expressió la viu el qui posseeix els mitjans públics d'expressió. Ens inunden amb el que volen.

Però no sempre és llibertat per al qui rep allò que li ofereixen. No hi ha equilibri entre el tractament dels temes. No se'ns dona cap opció.

El pitjor és que, en altres temes, per al bé i el mal, el que

és noble i el que és innoble tampoc no se'ns dona gaire opció. La teoria és que a ningú no se l'obliga a acceptar uns determinats criteris. La pràctica diu asservidorament, cada dia, que els valors nobles de la persona, de la família, de la joventut, de la religió, tenen moltes menys probabilitats d'arribar al poble a través dels mitjans de comunicació social, perquè hi ha una clara discriminació a favor de tot el que atempta a una personalitat sana: es tracta positivament de descriscianitzar la nació.

Es bromeja amb les pràctiques religioses, es ridiculitzen les devocions populars, s'erosiona l'autoritat dels pares, es creu normal l'adulteri o les relacions íntimes pre-matrimonials encara que siguin ocasionals, es defensen públicament les aberracions sexuals, s'exalta el consumisme".

I monsenyor Carles acaba dient: "Es fa perentori, per a transmetre els valors cristians, un creixement de la militància cristiana; que els creients passin de la queixa a la acció. Cal

sortir cada dia a sembrar la Paraula de Déu, personalment i organitzadament".

Reflexions en el funeral d'un amic

"En Josep, comenta el bisbe de Tortosa amb motiu del funeral d'un company sacerdot, era un dels més alegres de la promoció amb una cordialitat que atreia a tots".

"Ens vàrem assabentar de la seva mort de solter i de pobre. Un final trist? No; una fi lògica per al qui decideix donar-ho tot. Ens sentim orgullosos d'ell. Ens dona coratge per aprofitar les nostres forces i el nostre temps i per a ser despresos".

"Em preguntava aquell matí —segueix dient monsenyor Carles— quants joves dels que ell va tractar, o d'altres llocs, voldran ocupar el seu lloc, ser capellans, ofrenar la vida a Déu i els germans amb l'alegria, naturalitat, generositat i perseverància amb què hem vist en Josep viure i morir".

avisos

Barcelona

Festa de la Mercè. Solemnities cultes a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

Dijous, dia 23, tarda: Misses a les 5,30 i 6,30. A les 7,30, Rosari, Exercicis de devoció a la Mare de Déu, i a les 8, Pregària de Vespres i Santa Missa amb la participació de la Federació de Cristians de Catalunya.

Divendres, dia 24, Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè: A les 8 i a les 9, Misses. A les 10,30: Missa pontifical que presidirà l'Emm. Sr. Cardenal, Dr. Narcís Jubany. A l'ofertori, ofrena de flors per les Cases regionals. En acabar, Goigs de la Mare de Déu de la Mercè. A les 12,15; 1,15 i 2,15 Misses.

A la tarda, Missa a les 6. A les 7, Rosari i Exercicis de devoció a la Verge. A les 7,30 i 9, Santa Missa. **Dissabte, dia 25, a les 7 de la tarda,** anada dels feligresos i devots de la Verge a Ciutat Badia, per a la benedicció d'una imatge de la Mare de Déu de la Mercè, titular de la nova parròquia. La celebració de l'Eucaristia es farà a les 8 del vespre, presidida pel nostre Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.

Cada dia, fins el divendres, dia 1, continuarà l'Octaviari. A les 7,30 Rosari, Exercicis de devoció a la Mare de Déu de la Mercè. A les 8, Santa Missa.

Fraternitats de Betània del Germà Carles de Jesús (Foucauld).— El diumenge, dia 26, celebrarà el Dia de Desert (Recés) mensual, amb el tema: "El silenci interior, camí de trobament i anunci de Jesucrist". Dirigirà el missioner P. Josep M.ª Aresté. Lloc: c/. Trafalgar, 70, 1er., 1.ª, tel. 302 71 77. Horari: de 10 a 19. Es recomana l'assistència a tota la jornada i avisar amb antelació.

Encontre matrimonial.— Desitjosos de portar a totes les parelles, sacerdots i religioses, una tècnica de diàleg que ens ajudi a profunditzar en la nostra relació i en el nostre Sagrament; "ENCONTRE MATRIMONIAL" té preparat el programa d'"ENCONTRES" per a les properes dates: setembre, 17-18-19; octubre, 1-2-3; octubre, 22-23-24; novembre, 26-27-28; desembre, 17-18-19, tots a Barcelona. A Lleida, els dies 1-2-3 d'octubre; 5-6-7 de novembre i 3-4-5 de desembre.

Recordem que l'"ENCONTRE" comença el divendres a les 9 del vespre i acaba el diumenge a les 6 de la tarda. L'aportació econòmica és voluntària, i completament anònima.

Per a informació i inscripcions: A Barcelona, Jacint i Isabel BARRIO, Passeig del Vall d'Hebró núm. 202, telèfon 220 16 05, i Antoni i M.ª Pilar RODRIGUEZ, carrer Salses núm. 89-95, telèfon 427 47 07.

A CASA ESPEREN
DANONE

DANONE

QUESTIÓ
DE BON GUST

Converses de sobretaula

La festa major de Vilafranca l'11 de setembre i "Els Segadors"

Mentre hi hagi salut i gana, la taula de Festa Major, un cop buidada, és converteix en un centre de confidències i en una tribuna de saviesa.

Quan en l'avenir, la química imposi "pastilles" per cada hora de l'àpat, els temes de sobretaula seran cantalluts i obscurs, com una teoria d'Einstein.

Enguany, vàreig anar convidat a la Festa Major de Vilafranca. Magnífic programa de festes, bona taula i agradable companyia. Pels comentaris dels convidats, endevinareu que el menú fou esplèndid i arruixat amb els bons vins de la Comarca. I bon profit!

Ja hem previngut que a l'hora de la sobretaula, sempre hi ha algú que se la carrega; els parents, els veïns, el govern... Una digestió pesada provoca eructes col·loquials i... qui gemega, ja ha rebut. Aquesta vegada la víctima va ésser "l'Onze de setembre".

—A qui se li acut— digué un amic de Vic, que és farmacèutic— proclamar-la Festa Nacional? L'onze de setembre és un fet històric esguerrat, políticament parlant.

—A propòsit, Maria— digué el parent de Sitges a la seva dona— no oblidis de posar, divendres, la bandera al balcó.

—Adorna-la amb una llaçada negra, com jo faig— replicà el de Vic—. Els colors de la nostra bandera són llampants i atraients, i promouen alegria. Aptes perquè un poble s'hi guarneixi, en una Festa Major, un Aplec, una Fira. Però, per l'onze de setembre...!

—Dubto que el decret de la Diada vagi ésser una disposició precipitada— defensà un jove de la casa, que és conseller municipal—. La crec ben justificada per a recuperar els quaranta anys que no es pogué celebrar públicament.

—Hi ha un símbol que no em passa coll avall— intervingué un Canonge de Lleida, cabell blanc, parent de l'amfitriona—. La lletra de "Els Segadors". No concorda amb el meu temperament pacífic, ni lliga amb les campanyes, tant de moda, a favor de la pau i de la concòrdia, base de la convivència ciutadana. He sentit a dir que l'església anglicana, després de la guerra de les Malvines, té el propòsit de substituir una lletra molt bel·licosa d'un dels himnes nacionals. Que és el que hauríem de fer, crec jo, amb Els Segadors.

—Les frases són simbòliques, Doctor, i al·legòriques— defensà, de nou, el regidor local.

—Jo no critico el fet històric dels segadors— continuà el Canonge, tot escurant-se les dents—. Cada època té les seves característiques històriques que cal respectar i comprendre. Que l'enuig justificat d'una colla de segadors del 1640 inspirés una cançó popular, ho trobo molt propi. I també que es canti, avui, com una de tantes cançons del nostre repertori tradicional.

L'himne dels catalans del 1982 hauria de ser un cant a la pau, a la germanor, al progrés, a la personalitat històrica de Catalunya, i a la llengua catalana.

—A mi m'agrada molt el Cant de la Senyera— intervingué la Senyora Mercè que, de soltera, havia cantat a l'Orfeó de Sant Vicens dels Horts—. Per què no el fan himne nacional?

—Patim, patam!— replicà el seu home, tot ennuiegant-se amb el conyac—. Si els polítics no es posen d'acord a l'hora de parlar, com vols que s'hi posin a l'hora de cantar?

—El Renaixement literari català de finals de segle i primers d'aquest— explicà el Canonge, amb molta persimònia, i mentre encenia un puro-havà— originà una literatura esgarrifosament bel·licosa. Els caps rodaven i la sang corria sobre el paper, que feia feredat. Com més sanguinari, més bon poeta! Com que no havien vist mai un fusell ni sentit una canonada, disfrutaven "jugant a la guerra".

Nosaltres érem una excepció. Els catòlics d'abans, essencialment pacífics, utilitzavem molt d'esquiltlentes aquella literatura, i no ens feia massa gràcia de cantar "els segadors". I actualment, escaldats per tantes guerres en el món, començant per la nostra, jo i molts repudiem aquest tipus de literatura i la rebutgem en "Els Segadors". L'himne ha d'assenyalar l'ideal d'un Poble.

—És el que jo dic sempre— intervingué el farmacèutic de Vic, que feia estona que intentava de ficar-hi, de nou, la "seva" cullellada—. Els polítics del 1714 s'entossidiren a favor del monarca alemany, i no s'aperceberen que els anglesos els havien plantat la llufa. No s'adonaren que la seva obstinació, per una causa perduda, tirava a rodar totalment les llibertats del nostre Poble, i que encara ara en paguem les conseqüències.

—Potser en fem una gra massa— intervingué un industrial de Manresa, que seguia la conversa, mig adormit—. Era una qüestió de principis. Els Borbons, ja a França, imposaren l'absolutisme a totes les nacionalitats.

—Amb més raó, doncs— replicà el de Vic— per a no provocar la "fera". Certament que un pacte amb Felipe Quinto no hauria pogut capgirar la moda política de l'absolutisme, però les diverses llibertats i dretes que ens hauria respectat el "pacte amistós" haurien estat la llavor, la base per añar-les recuperant d'una a una, a mesura que les moltes i freqüents febleses del govern de Madrid, haguessin fet propici de recobrar-les, en les 268 anys que parlem.

—L'home encegat per la passió de la guerra, no veu més enllà del nas— sentencià el Canonge—. Els polítics catalans d'avui haurien jugat unes altres cartes; a la llarga, més favorables a Catalunya.

—Així, segons vosaltres— resumí el fabricant— l'onze de setembre, és el "mur de les lamentacions" de la nostra raça...

La pubilla de la casa, una noia molt maca de 18 anys, es presentà al menjador amb unes tovallones netes.

—Què fas, Maria?— li preguntà la seva tia.

—Parar taula per a sopar— contestà.

—Tan tips que estem encara!— digueren tots els convidats.

I s'aixecaren com un fuet, de la taula, i fugiren, al carrer. I encara foren a temps de veure els castellers i escoltar unes sardanes, que els eixoriviren les cabòries provocades per les converses de sobretaula. Mentrestant, agafaven gana per sopar.

Francesc A. Picas

GIRONA

Els evoca al Full Parroquial

Monsenyor Camprodon recorda personatges populars

Girona.— El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, s'ha guanyat l'afecte dels seus fidels pel seu tarannà senzill que es manifesta també en la manera de parlar i d'escriure. D'això últim n'és una prova palesa l'article que signa en el Full Parroquial i que porta per títol "I el cristià del carrer?"

En aquest seu comentari dominical parla "dels elements que fan l'Església i que no són únicament els bisbes i els edificis". I diu: "Recordo que quan era jove, vivia al meu poble (Torelló), una dona ja gran que li deien la Pepa dels Conills... Era una dona que anava a l'església i després escampava la gràcia que havia rebut. Tot i que tenia uns quants anys comprenia la gent jove, perquè estimava. Sense tenir estudis sabia donar consells bons i pràctics; la vida l'havia fet pensar molt. Cada conversa i cada paraula seva comunicaven pau, feien venir ganes de viure i de ser millor".

Després afegeix: "També en recordo una altra: es deia Jovita. Era senzilla i endreçada. Havia quedat vídua sense fills i continuava el rem d'un petit pagès. També el seu parlar contagiava pau i feia venir ganes de viure. Possèia un atractiu especial amb la mainada, talment sant Francesc que captivava tota mena d'animalons. Ja vella i encongida l'hauréu

vista pel carrer de casa seva, sempre acompanyada d'algun vailet que li portava el pot de la llet o el cabàs de la compra fins a casa, parlant com dues persones grans. Com que no tenia parentela, la mainada del carrer varen presidir el dol del seu enterrament. La llum de la Jovita s'havia apagat, però restava en el cor de cadascun d'ells".

Monsenyor Camprodon acaba: "La Pepa dels Conills, la Jovita i tantes persones senzilles que, sense fer remor, ens ajuden a respirar la caritat de Crist, també són Església. Tenen poques paraules, però posseeixen una experiència rica de Déu viscuda gairebé imperceptiblement en la pregària i en la vida. Fan pensar en Maria, la Mare de Jesús".

Jovita, Pepa del Conills, des del cel, perquè estic segur que hi heu pujat per la dreuera, pregueu per nosaltres perquè sapiguem trobar l'estil de ser «llum i sal» sense tantes complicacions en què ens emboliquen els savis i els entesos d'aquest món. Ben vostre, el Bisbe".

L'escrit ha estat molt comentat pels lectors habituals del Full, que hi han sabut veure un reflex de l'estil planer de les Paràboles evangèliques. Un estil casolà que arriba fàcilment a l'enteniment i al cor.

M. C.

Una altra bona obra dels "Amics de l'Alta Garrotxa"

Restauració del Santuari de Les Agulles

Girona.— La bella església romànica de Les Agulles, que s'aixeca als peus del Bassegoda, ha estat restaurada pels "Amics de l'Alta Garrotxa". Aquesta entitat, fundada fa una desena d'anys i presidida pel senyor Ramon Sala, ha realitzat una bona obra més, salvant de les runes aquest monument tal com abans ho ha fet amb mitja dotzena d'altres de similars.

Entre aquestes cal esmentar el temple romànic de Sant Feliu de Riu, situat a poca distància de l'anterior en la mateixa vall. A mitjans d'estiu s'hi col·locà una campana en cadascun dels dos cloquers i se celebrà una bonica festa camperola. La que es col·locà a l'església de Sant Feliu fou batejada amb el nom de Carme i regalada per la família Agustí.

La campana instal·lada en el santuari de Les Agulles s'anomenà "Bassegoda" i fou ofrena dels "Amics de l'Alta Garrotxa". Aquests han anunciat ja la pro-

pera recuperació de les esglésies de Sant Andreu de Bestracà, Sant Feliu de Monars i Sant Grau d'Entreperes, totes elles belles exemplars romànics. Cal remarcar que a la festa de la inauguració del temple de Les Agulles hi assistí el conseller de Cultura, Max Canher, acompanyat del president de la Diputació de Girona, Arcadi Calzada, el vicepresident, Joan Saqués, etc.

A més de la benedicció de les dues campanes se celebrà una missa al santuari de Les Agulles després de gairebé trenta anys d'estar abandonada. Seguidament hi hagué un aperitiu gratuït per a tots els presents i un dinar de germanor. Antigament s'hi celebrava un aplec el dia 8 de setembre de cada any i conta la tradició que aquí s'hi havia venerat la imatge de la Mare de Déu del Mont. El nom de Les "Agulles" li ve del costum d'ofrir a la Verge vestits embastats amb agulles.

M. Caballé

Vers la canonització del Doctor

La carta col·lectiva, signada per 56 bisbes, de la Conferència Episcopal Espanyola, sol·licitant al Papa la introducció, a nivell pontifici, de la Causa de Beatificació i Canonització del Doctor Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, que publiquem en aquestes mateixes pàgines centrals, posa d'actualitat aquesta Causa de tan gran interès i significació per a l'Església de Catalunya.

Per això, amb aquesta ocasió, ens ha semblat oportú de demanar alguns aclariments sobre aquest tema a mossèn Àngel Miralda, vice-postulador per la diòcesi de Vic d'aquesta Causa.

—**Mossèn Miralda: vol dir que tot això de canonitzar el doctor Torras i Bages no és una mena de muntatge artificios i oportunista? Atesa la gran intervenció que el doctor Torres tingué en el moviment de la Renaixença i en l'Església Catalana del seu temps i el moment històric que estem vivint, sembla com si diguéssim: "Ara toca de canonitzar personatges catalans i, si pot ser, catalanistes".**

—Que és oportú ara de promoure la Causa del doctor Torras, sí; oportunista, no. Qui digui el contrari és perquè desconeix o mistifica la veritat històrica.

En primer lloc pel que fa a la santedat del doctor Torras. No és una cosa que se l'empesquin ara els seus admiradors i devots. Basta regirar una mica la premsa del temps en què morí (7 de febrer 1916) per a veure com fou unànime el testimoni sobre l'exemplaritat excepcional del nostre gran bisbe. Els titulars dels diaris tots deien poc més o menys així: "Ha mort el sant i savi bisbe de Vic". Deu anys després de

la seva mort se li erigia, per subscripció popular de tot Catalunya, un sepulcre de marbre a la catedral de Vic, en el qual podem llegir aquestes paraules: "Josep Torras i Bages va viure santament i va morir santíssimament". Encara avui viuen centenars de testimonis de la santedat del doctor Torras. Jo mateix n'he recollit més de cinquanta, entre l'any passat i aquest any, de cara al procés.

D'altra banda la incoació del procés, a nivell diocesa,

tampoc no és cosa d'ara: començà ja l'any 1931. En certa manera abans i tot: car, en fer l'entrada a la diòcesi de Vic, l'any 1927, el pare Perelló i Pou, el doctor Joan Lladó, canonge magistral, en nom del Capítol Catedral i de la Diòcesi, li demanà que iniciés el procés, cosa a la qual el nou prelat es comprometé solennement.

Quina trajectòria ha seguit el procés?

—Començà, com he dit, l'any 1931. Però abans

l'havia precedit un veritable plebiscit de la premsa i de les associacions catòliques, corporacions ciutadanes, ajuntaments i moltes persones particulars i especialment del clergat. N'hi ha prou amb recordar, en aquest sentit, la petició de l'assemblea sacerdotal diocesana de la Seu d'Urgell, celebrada a Balaguer l'any 1928 i les reunions sacerdotals del bisbat de Vic amb motiu de la Setmana Catequística d'octubre d'aquell mateix any i de la "Festa Sacerdotal",

celebrada a Manresa, el dia de Sant Ignasi de 1930 amb l'assistència de més de 400 sacerdots; i, molt especialment, l'Assemblea Sacerdotal del 8 d'octubre del 1931, que aplegà uns 600 sacerdots i religiosos de tot Catalunya, presidits pels seus bisbes.

A més del de Vic, simultàniament es féu un altre procés rogatori i complementari a Barcelona, lloc d'origen i de residència durant tants anys del doctor Torras abans de ser nomenat bisbe de Vic.

—**Podria donar-nos algunes dades sobre els testimonis que declararen en aquests processos?**

—Sí. En el de Vic declararen 22 testimonis, entre els quals el Cardenal Vidal i Barraquer, gran admirador del doctor Torras, i l'aleshores bisbe d'Àvila i, més tard, Cardenal Pla i Deniel. A més, 12 sacerdots, 1 religiosa i 3 laics. En el de Barcelona, hi intervingueren 36 testimonis: 11 sacerdots, 6 religioses i 19 laics. Entre aquests darrers, Francesc Cambó. El nombre de testimonis hauria pogut ésser, segons hem dit, molt més gran; però tot i així és molt superior a l'exigit pel Dret Canònic.

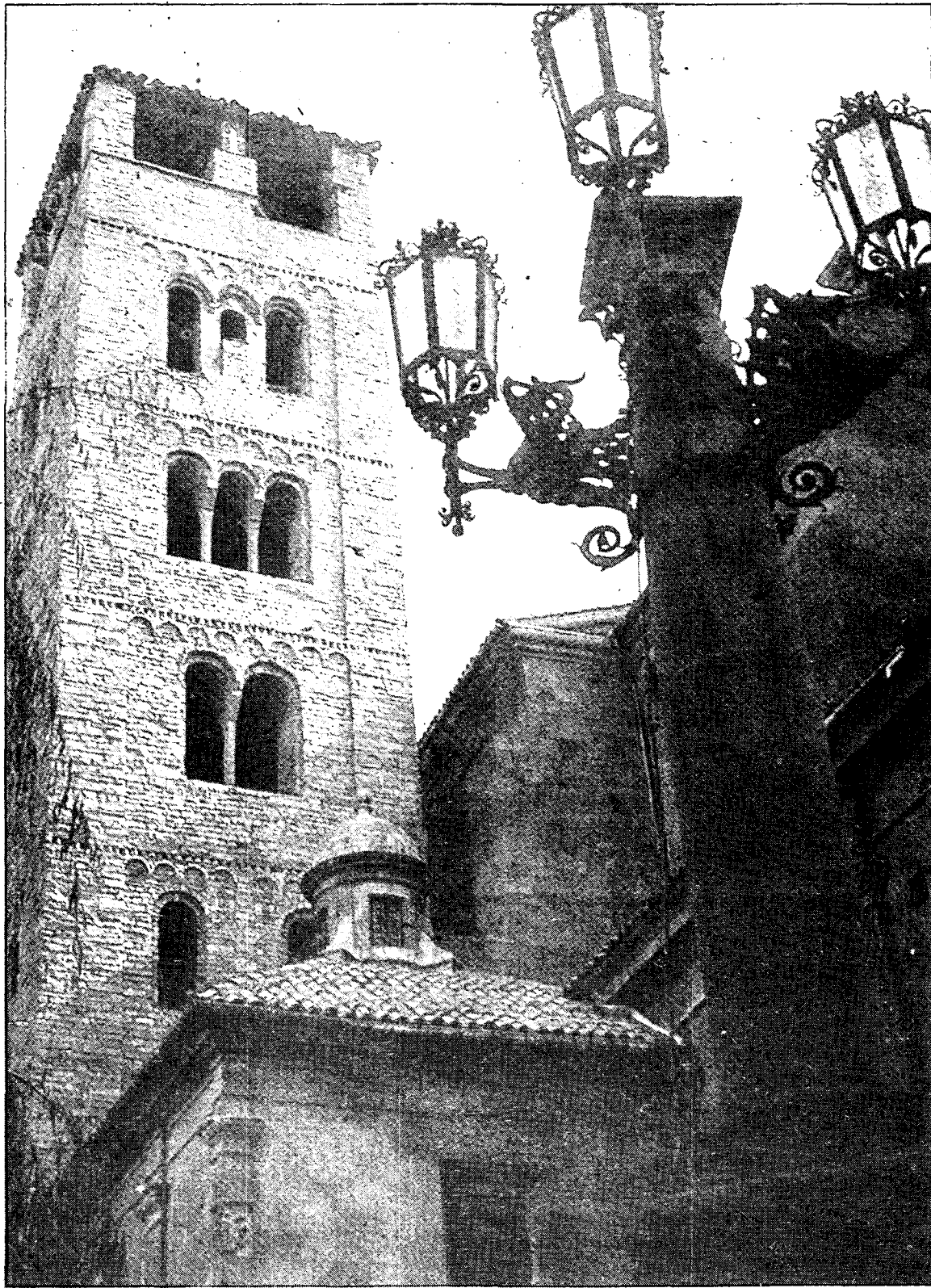
Entre aquests testimonis el tribunal de Vic en convocà 2 "ex officio" i el de Barcelona, 9.

I on anà a parar tot aquest material? No es perdé l'any 1936?

—Sortosament tots els treballs del procés informatiu s'acabaren el 8 d'abril del 1936 i, el dia 15 d'aquell mateix mes, mossèn Pere Ginebra, director del Foment de Pietat, els presentava a la Sagrada Congregació de Ritus (aradita dels Sants), juntament amb 29 cartes postulatòries de diferents organismes i entitats eclesiàstiques i civils.

—**I d'aleshores ençà, què s'ha fet a Roma?**

—Cal dir que amb tó el trasbals de la guerra civil i

Encara, avui, viuen centenars de testimonis de la santedat del doctor Torras i Bages.

diumenge

Dia 12 de setembre
del 1982Diumenge XXIV
de durant l'any

Cicle B / Color verd

A cura d'Alexandre
Olivar O.S.B.

JESÚS, UN MESSIES QUE HAGUÉ DE PASSAR PEL SOFRIMENT

Si volem ser bons cristians, si ens esforcem per ser-ho, tindrem una recompensa provisional, bé provisional per cert: la de trobar-nos a cada cantonada, per dir-ho així, amb Jesucrist que ens preguntarà: Però, ben mirat, tu què en penses de mi? Si pretenem viure ben conscientment la nostre fe i ser-hi conseqüents, en totes les circumstàncies de la vida, en tot allò que ens passi, de bo o de dolent, en totes les proves i en les alegries, i sobretot en els dubtes, ens perseguirà la pregunta de Jesucrist d'una manera ineludible: "Qui sóc jo per a tu?" Mai donarem una resposta definitiva a aquesta pregunta, la més difícil que Déu hagi fet als homes. És una pregunta que no es respon solament de paraula,

encara que recitem el Símbol de la Fe. La resposta l'anem donant a mida anem descobrint Jesucrist. Aviat està dit: és Déu fet home. I això què vol dir per a mi? Què significa això per a la meua existència? A mida que la meua existència vagi identificant-se amb la de Crist — si és que realment s'hi va identificant —, amb la d'aquest Crist Déu amb el qual he mort i he ressuscitat en el baptisme i del cos del qual m'alimento cada dia, aniré trobant la resposta. Sé però, que hi ha un perill, un perill molt subtil, donada la meua condició humana: la de fer-me un Crist al meu gust, no com fou ni com és, sinó tal com jo voldria que fos.

1 LES PREDICCIONS D'ISAÏES

Als catecúmens, a l'Església antiga, solien posar-los a les mans el llibre del profeta Isaïes, d'aquest autor "tan profeta com evangelista", com deien alguns Pares de l'Església. Isaïes els parlava del naixement extraordinari del Messies (Is. 7, 14), de la plenitud de l'Espirit que habitaria en el fill de Jesè (Is. 11, 2) i de tantes altres coses que, per la seva exactitud profètica, havien d'admirar necessàriament els qui encara es trobaven en els rudiments de la fe. Però el llibre profètic predeia amb una exactitud encara més sorprenent els sofriments del Messies. Allò que als catecúmens podia suscitar major dificultat, per no dir escàndol (cf. 5, 11; Marc 14, 27; Joan 16, 1), era la passió de nostre Senyor Jesucrist. Aquesta, però, ja era prenunciada pel profeta, i aquesta predicció constituïa per al catecúmen, com per a tot cristià en general, un argument a favor de la veritat de Jesús, encara que no en proporciona una explicació intrínseca, una justificació, perquè ¿qui pot donar la raó de la passió de Crist? Per què Crist hagué de passar pel suplici de la creu i morir així per als homes? Que el sofriment, però, pertany a allò que és essencial a la predicació cristiana, ningú no pot negar-ho; però, per altra banda, tampoc podem afirmar que ni l'Antic ni el Nou Testament prediquen el sofriment com un fi en si, sinó com un pas necessari cap a la salvació.

Lectura del llibre del profeta Isaïes

Is 50: 5-9a

El Senyor m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. ¿Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. ¿Qui vol ser el meu acusador? que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: ¿qui em podrà condemnar?

2 LA FE SENSE LES OBRES ÉS MORTA

Aquesta és la pàgina més explícita del Nou Testament sobre la necessitat que té la fe de traduir-se en obres. L'autor no oposa fe a obres, com si es tractés d'un dilema, sinó que vol dir que la fe, si és veritablement fe, ja és de per si actuant, i que les obres són la demostració de l'existència d'una fe vera. Certament, la fe és l'acceptació de la revelació, i resideix en l'intel. lecte (cf. 2 Cor. 10, 5), però aquesta fe no és justificadora (en el sentit paulí de la paraula: cf. per exemple Gal. 3, 8) fins que compromet tota la nostra existència: el pensament i l'acció corresponen. Un no pot dir: jo sóc cristià en el meu interior; no basta això per a dir-se cristià.

Lectura de la carta de sant Jaume

Jm 2: 14-18

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, ¿de què serviria? A un home així, ¿la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: "Vest-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't", però no li donés res del que necessita, ¿quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

SALM RESPONSORIAL

El salm 114 és un càntic de confiança del Crist sofrent. Ressuscitat, camina ara a la presència del Pare, però a la terra els seus membres continuen sofrint en ell les moltes tribulacions que cal passar per entrar al Regne de Déu (Actes 14, 22).

114: 1-2,3-4,5-6,8-9 (R.: 9)

Estimo de tot cor el Senyor,
el Senyor ha escoltat la meua súplica,
ha escoltat el meu clam
així que l'invocava.

R. Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor.

M'envoltaven els llaços de la mort,
tenia davant meu els seus paranys,
i dintre meu l'angoixa i el neguit.
Vaig invocar el nom del Senyor:
"Ah, Senyor, salveu-me la vida". R.

El Senyor és just i benigne,
el nostre Déu sap compadir.
El Senyor salvaguarda els senzills,
jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida,
els meus ulls, de negar-se en el plor,
els meus peus, de donar un pas en fals.
Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor. R.

Continu-a-re caminant entre els qui vi-uen

a la pre-sen-ci-a del Se-nyor

3 CAL QUE PENSEM COM DÉU, NO COM ELS HOMES

Importava a Jesús ser identificat. No és el mateix passar com a un mestre bo i un taumaturg amb mires filantròpiques, que ser el Fill del Déu viu, igual al Pare, duent a terme una obra salvadora que, per això, té unes dimensions divines. No podem saber què pensava Pere exactament quan respongué a Jesús que era el Messies. Probablement l'apòstol només començava a intuir la identitat veritable de Jesús. No obstant, en Mateu 16, 17 veiem que Jesús atribueix a la gràcia sobrenatural allò que només la gràcia (la revelació del Pare) pot donar: la fe. Sí, Jesús és el Messies, el Fill de Déu viu, Déu entre els homes. Això, però, encara no podia ser revelat públicament. Faltava una cosa; que el públic no hauria pogut entendre encara: la passió del Messies, d'aquest estrany Messies. Immediatament després de la confessió de Pere, Jesús es posa a preparar els apòstols amb vista a la seva passió. No han de formar-se un concepte fals del Messies: el Crist haurà de sofrir l'escàndol de la creu i tothom qui vulgui participar del Regne messiànic també haurà de tenir part prèviament en els sofriments de Crist. Pensar altrament seria pensar no com Déu, sinó com els homes.

Evangeli segons sant Marc

Mc 8: 27-35

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: "¿Qui diuen la gent, que sóc jo?" Ells li respongueren: "Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes". Llavors els preguntà: "I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?" Pere li respon: "Vós sou el Messies". Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I començà a instruir-los dient: "El Fill de l'home ha de patir molt els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà". I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: "Fugiu d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes". Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: "Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli, la salvarà".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. No hem de predicar (ni esperar) una felicitat que l'Evangeli no promet en aquesta terra. Acceptar l'Evangeli és acceptar la sort de Jesucrist.

2. No cal que cerquem el sofriment, ens vindrà, i tindrem la nostra creu tal com el Pare disposi.

3. Podem defugir el sofriment i combatre'l, el nostre i el dels altres (cf. Mateu 26, 39-42). Quan sofrim, però, la fe ens ha d'unir intencionalment als sofriments de Crist.

homes i institucions

Un gran fill de la nostra terra: Doctor Pere Tarrés i Claret

Triptic

S'escauen aquest any els centenaris de tres sants, tan grans, com populars, sobretot al nostre país, i hem pensat parlar d'ells en la personalitat del doctor Tarrés, que ja comencem a veure com un sant de casa nostra. Ell, en el seu desig de santedat s'hi emmirallà i, per què no dir-ho? N'aprengué la lliçó.

Vicenç de Paül

De sant Vicenç de Paül en calçà aquell amor al pròxim tan intens, que el sant tenia i que el portà a fer de la seva vida un total servei als seus germans.

"Voldria — escriu el doctor Tarrés en algun lloc — exercir la meua professió mèdica, com si fos, exclusivament una obra de misericòrdia".

El Pare Romuald en la seva biografia "Pere Tarrés testimoni d'una època" diu també que abans d'acabar la carrera de medecina, anota un fet com una cosa important i que cal recordar.

Desembre 1924. — "Vaig ésser proposat com a membre de les conferències de sant Vicenç de Paül, les que radiquen a l'església dels Pares del Cor de Maria del carrer Coello. (Després serà l'avinguda de Sant Antoni M.ª Claret).

I una mica més endavant, el seu biògraf troba.

Gener 1925. — "Vaig anar a visitar el primer malalt i a portar-li els bons, de part de la Conferència. Hi vaig anar sol". (Era costum d'anar-hi dos visitadors).

I aquest anar sol a la casa del germà necessitat, ja no parerà de fer-ho el doctor Tarrés, mentre tingué forces per a realitzar-ho.

Sols Déu sap les visites i visites que féu com a metge i com a sacerdot, a les cases dels germans necessitats, i els auxilis que els proporcionà de tota mena.

Teresa de Jesús

Santa Teresa de Jesús. La qui el doctor Tarrés anomena en diverses ocasions "la gran mística".

En un dels llibres de la santa trobà el pacte que ella féu amb Jesucrist.

L'espòs Diví tindria cura dels interessos de Teresa i ella, a la vegada, vetllaria pels interessos del Rei amorós.

La reacció del doctor Tarrés fou aquesta.

"Tindria, doncs, res de particular que un cop compreses aquestes idees, féssim nosaltres una mena de pacte amb Jesús, comproment-nos a viure fins a l'últim instant de la nostra vida salvaguardant els seus interessos que confiadament posa a les nostres mans?"

Finalment veiem com és veritat que en la seva lluita per la santedat, procurava emmirallar-se en els sants.

Escriu ... "Aquest dia asseynalat de la festa de santa Teresa de Jesús, la gran mística, enamorada amb follia, de la follia de l'Amor veritable. Hem d'aprendre constantment de les seves lliçons, en la gran ciència d'estimar a l'única cosa

que val la pena de ser estimada."

Francesc d'Assís

I finalment el franciscanisme del doctor Tarrés. En un butlletí dels "Amics de Núria" he llegit de M.ª A. Papiol.

... El doctor Tarrés, en la bellesa de la Natura hi veia la petja del seu Creador i era com la ressonància del seu càntic d'amor, el contemplar-la; per això es quedava abstret, silencios immòbil i hipnotitzat quan era a la muntanya..."

"L'aire net, la boira, les petites flors de la vall... tot exaltava la seva ànima de poeta.

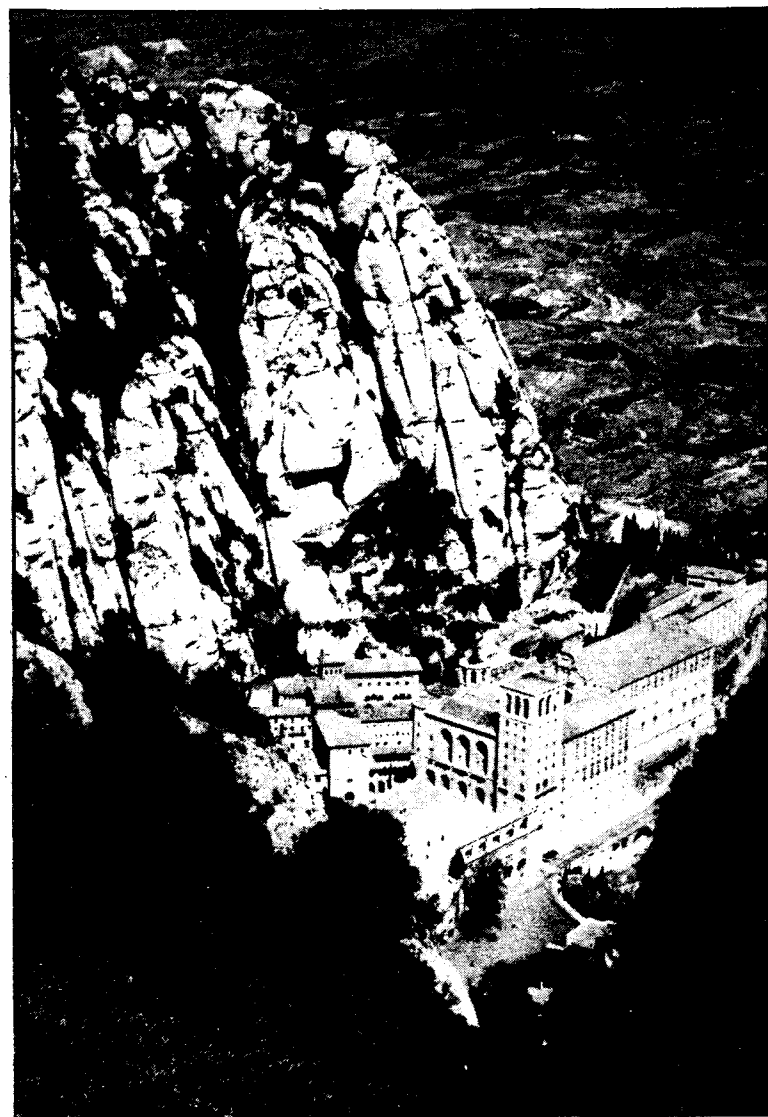
Llegint el seu "Diari de guerra", es troben moltes vegades fragments poètics.

18 d'agost 38. — "Aquest matí he fruit. He baixat un bon tros avall de la muntanya en direcció al torrent.

Assegut en una verneda, he contemplat els salts de l'aigua des d'un bon tros lluny... La contemplació del paisatge m'ha omplert de consol i m'he sentit prop de Déu. Oh Senyor, que belles són totes les vostres coses!..."

11 juny 38. — "...I va plovent. Els prats i les muntanyes tament diríem que s'han agençat amb vestit nou, tan bella és la tonalitat dels colors que llueixen..."

3 d'agost 38. — "...He obert la finestra de bat a bat. Es veu una extensió immensa de terreny i de muntanya. Això em comsola. Aquí, al dessota, hi ha unes feixes de blat segat, amb les garbes apilades i disposades curosament.

He pensat que del blat en surt el Pa; el dolcíssim Pa de la fortalesa. Amor meu, feu-me la gràcia que pugui ben aviat rebre aquest dolç Pa de l'Amor i de la fortitud i de l'esperança.

Amb raó Joan Triadú diu comentant aquest "Diari de guerra del doctor Tarrés. "La

seva contemplació franciscana..."

Com el pobrissó d'Assís, tota la terra el portava a l'Amat i a través de les seves criatures n'encetava el diàleg amorós.

Jordi Riera

calendari

Diumenge, 12 de setembre: Setmana XXIV del temps ordinari. El Dolç Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc. Sant Guiu, confessor i Beat Miró.

El sol surt a les 5,28 i es pon a les 6.

Festa major a Batea, Calaf, Cardona, La Roca, Lliçà de Munt, Martorelles, Ulldecona i altres pobles.

Dilluns, 13 de setembre: Sant Joan Crisòstom, bisbe doctor. Sant Amat i sant Lligori, bisbes.

Dimarts, 14 de setembre: L'Exaltació de la Santa Creu.

Sant Crescenci, nen, màrtir.

Festa major a Bellpuig d'Urgell, Cabra del Camp, La Floresta, Ponts i Vilanova de Meià.

Fira a Alguaire i Anglesola.

Dimecres, 15 de setembre: Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, màrtir i sant Albi, bisbe.

Dijous, 16 de setembre: Sant Corneli, papa màrtir; sant Cebrià, bisbe; santa Edita, verge i Beata Imelda, verge. Festa major a Avinyó, Montornès del Vallès i Sant Julià de Vilatorrada.

Divendres, 17 de setembre: La Impressió de les Llagues de Sant Francesc. Sant Robert Bolarmino, S.J. bisbe i doctor, Santa Ariadna, màrtir.

Dissabte, 18 de setembre: Sant Josep de Cupertino, confessor i sant Ferriol, màrtir.

Fira a Sant Llorenç de Morunys i Viella.

l'Església celebra

12 de setembre. Diumenge XXIV de durant l'any: Lectures: primera; Is 50-5-10, S 114; segona, Jm 2, 14-18, tercera; Mc 8, 27-35.

13 de setembre. Dilluns de la setmana XXIV de durant l'any: Lectures: primera; 1 C 11, 17-26, S 39; segona; Lc 7, 1-10.

14 de setembre. Dimarts de la setmana XXIV de durant l'any: Exaltació de la Santa Creu. Lectures: primera; Nm 21-4,9, o bé Fl 2, 6-11, S 77; segona, Jo 3, 13-17.

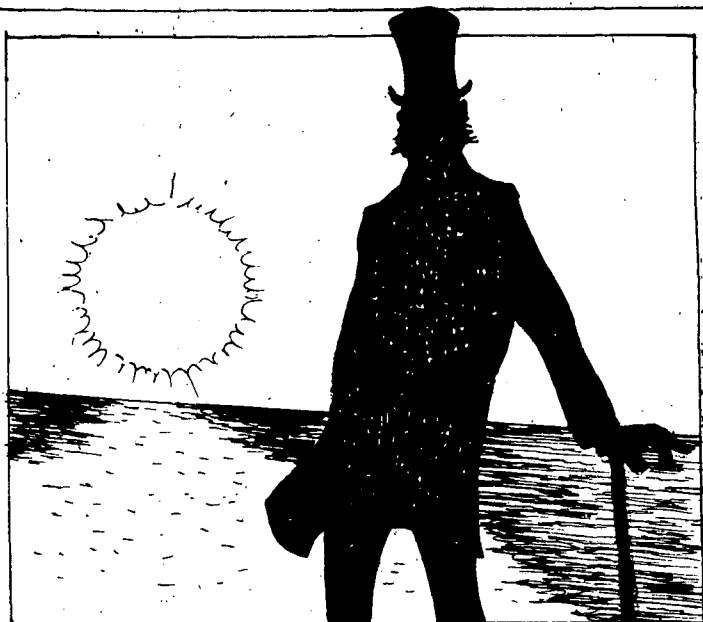
15 de setembre. Dimecres de la setmana XXIV de durant l'any: La Mare de Déu dels Dolors. Lectures: primera, He 5,7, S 30; segona, Jo 19,25-27 o bé; Lc 2, 33-35.

16 de setembre. Dijous de la setmana XXIV de durant l'any: Lectures: primera, 1 C 15,1-11, S 117; segona, Lc 7, 36-50.

17 de setembre. Divendres de la setmana XXIV de durant l'any: Lectures: primera; 1 C 15,12-20, S 16; segona, Lc 8,1-3.

18 de setembre. Dissabte de la setmana XXIV de durant l'any: Lectures: primera, 1 C 15,35-37, 42-49, S 55; segona, Lc 8,4-15.

La Costa de Llevant

Els "Americanos", els "indianos", han passat avall. Els seus descendents afincats a Barcelona, però amb casa pairal a les viles marineres, els estiuejants de Colònia constructors de torretes, o llogaters de temporada han vist créixer desordenadament al seu entorn blocs i més blocs de pisos.

Molts pagesos penjaren l'aixada a la figuera i passant pel camping arribaren a la cucanya del bloc o de l'urbanització. Hom podia esdevenir "indiano" sense passar l'estret. Sense moures de casa. Vaja!

Hi ha pobles als quals ja gairebé no els queda terme. Tot es construït. En pocs anys han multiplicat els habitants per deu. Tenen port, espigons, club nàutic i una platja capriciosa que cada estiu es desplaça a un indret diferent... tenen... tenen...

Però encara queden pescadors de canya. Els grans contemplatius, que a les nits omplen les platges i els espigons de petites llums. Petites esperances que prometen aficions veritables, indiferents enmig de

DE TARD EN TARD
PESQUEM UN PEIX
QUE TÉ TOTS ELS
GUSTOS MENYS
EL SEU...

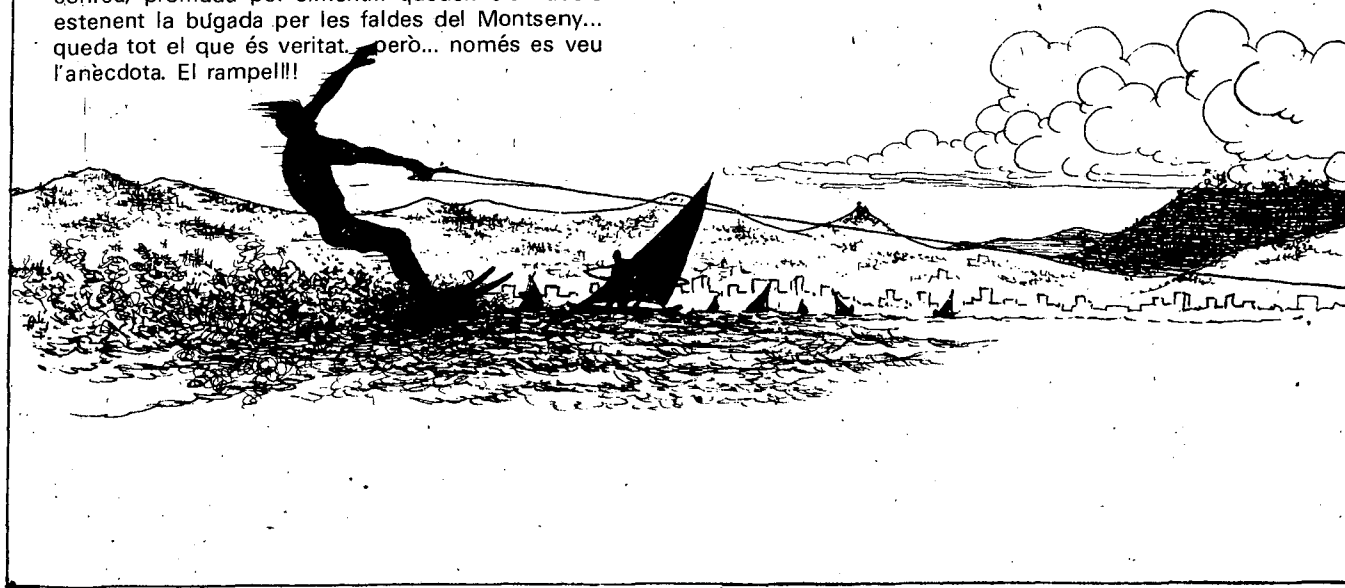

clubs, ports i endergues, busquen el forat per llançar l'ham, esperen el tremolor al cim del de la canya i cerquen la il·lusió daurada del llobarro o del sart... depèn!

Encara hi ha pescadors de barco... tots amb un motiu escaient: En xirimiues, en pelat... etc. pocs, reduïts, com noses fan la viu viu i van desapareixent sota el tap! Tap! Tap! anònim dels poderosos.

Hi ha la lluna, encara, que de moment surt quan li toca i fa les fases quan cal. I el sol que prudentment es manté allunyat no se sap si per por de socarrimar-nos o bé perquè tem que ens el venguem, just en sortir, quan se'ns acabin les hectàrees.

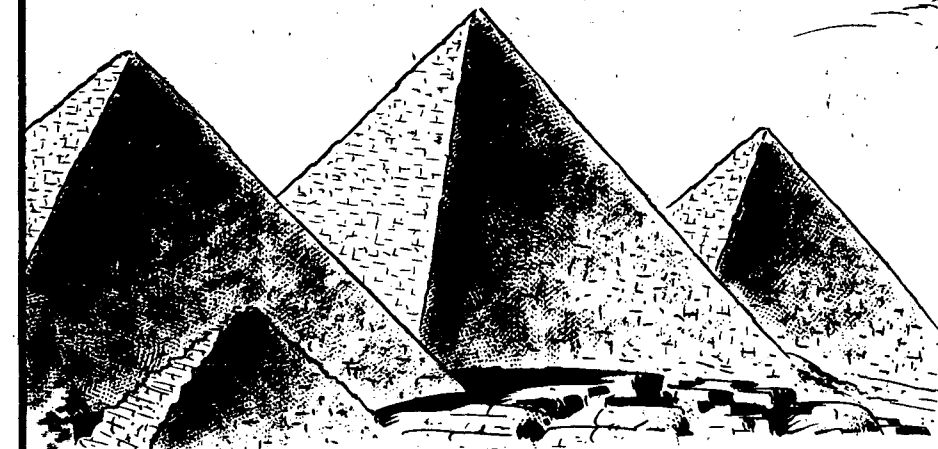
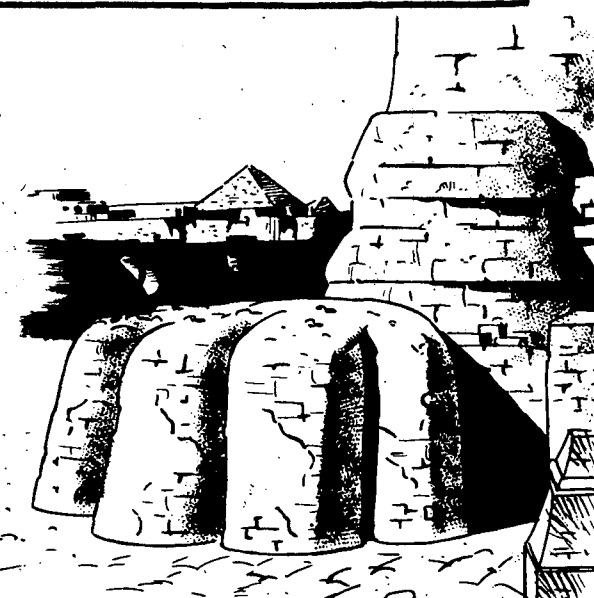
Queden els floricultors, que ho cobreixen tot d'hivernacles i exporten sol i llum a cavall de les flors. Queden els homes de les maduixes molsudes. Queden els hortelans que ofereixen apits perfumats, gustosos, cebes endolcides, escaroles amb tremp just, bròquils tocats per una punta de fred. Queden darrera dels blocs, dels banyistes, dels "surfings", dels esquís aquàtics, les comarques respirant per les esclertes. Queda la terra, una de les millors terres de conreu, premuda pel ciment... queden els núvols estenent la búgada per les falces del Montseny... queda tot el que és veritat... però... només es veu l'anècdota. El rampell!!!

LES PIRÀMIDES DE GHIZEH

Foren construïdes fa uns 4.500 anys, aproximadament, les tres grans piràmides de Ghizeh: la de Cheops, la de Chefren, i la de Micerino.

No se sap apenes res del seu origen. Els informes detallats de la construcció de les piràmides procedeixen d'Heròdot, el pare de la Història.

Rampes, superfícies lliscants, palanques i corrons, serviren per al transport de més de dos milions de blocs de pedra calcària.

Per les dades que ens deixà Heròdot podem saber que els treballadors de Ghizeh sabien llegir geroglífics. Això era improbable, si no impossible, en el cas dels esclaus. A més a més s'ha calculat que el nombre de treballadors no era tan elevat; màxim de 6.000 o 7.000 homes.

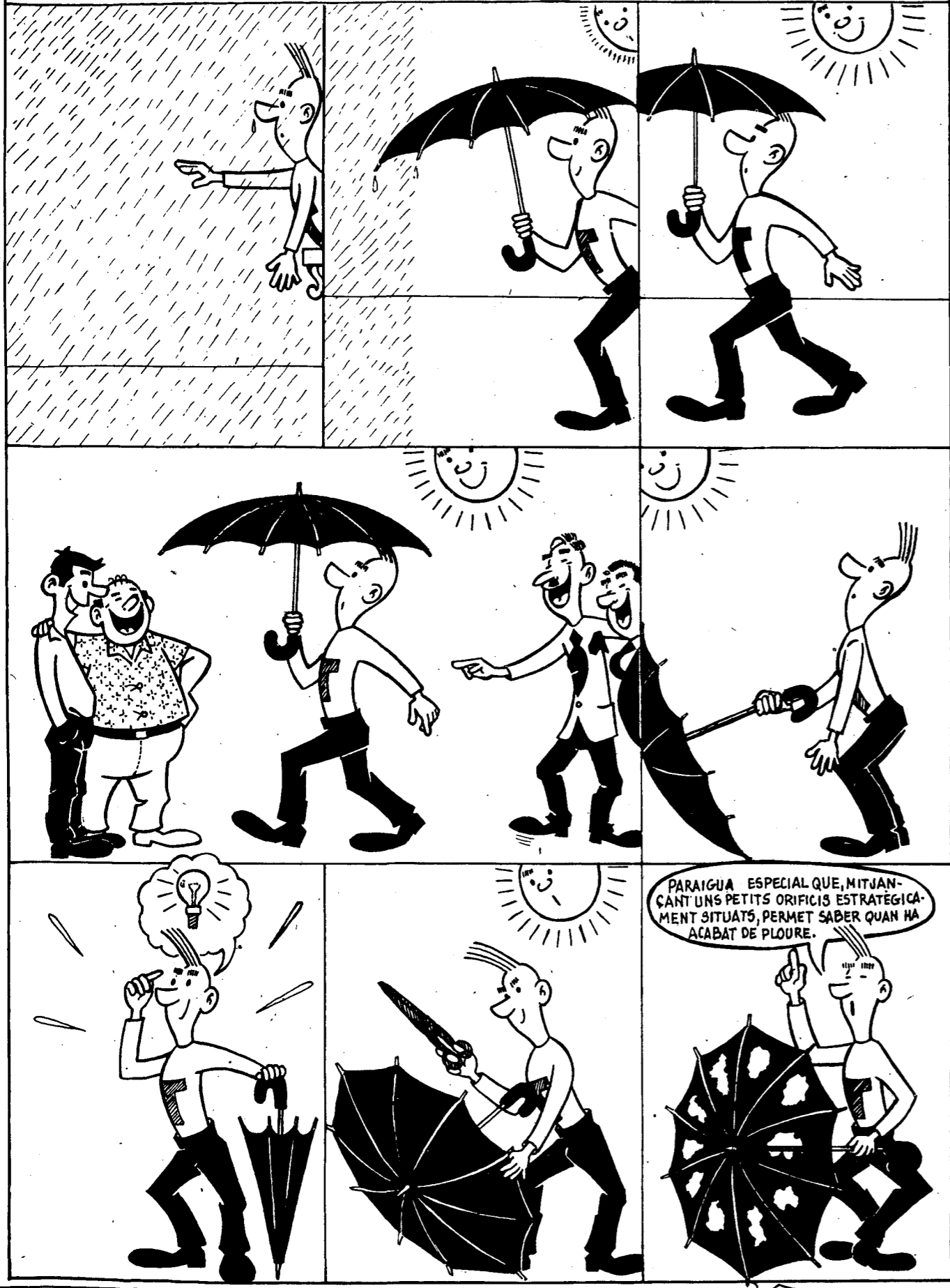
Així comença a canviar la idea de les Piràmides com a criminal explotació humana. Aquells homes, treballadors, se sentien satisfets de col·laborar en les —per a ells— obres divines.

En el seu viatge per Egipte, el 450 a. de JC. obtingué, dels sacerdots, detalls que transmeté al món, astorat, i que han anat influïnt en les nostres idees fins a l'època actual.

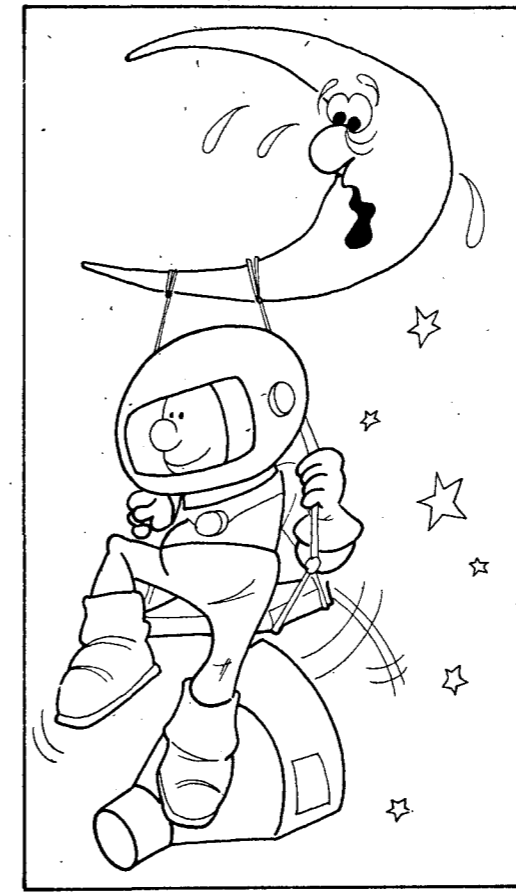
En primer lloc —ens diu—, hom va estendre una pista per la qual portaven els blocs de pedra de les de Líbia fins al Nil. Aquesta labor preliminar durà deu anys. La piràmide, pròpiament dita, —perquè les cambres funeràries foren construïdes prèviament— tardà uns vint anys més a ser construïda. Uns 100.000 homes hi treballaven durant tres mesos a l'any, en les èpoques en què, per les inundacions del Nil, les feines del camp quedaven interrompudes.

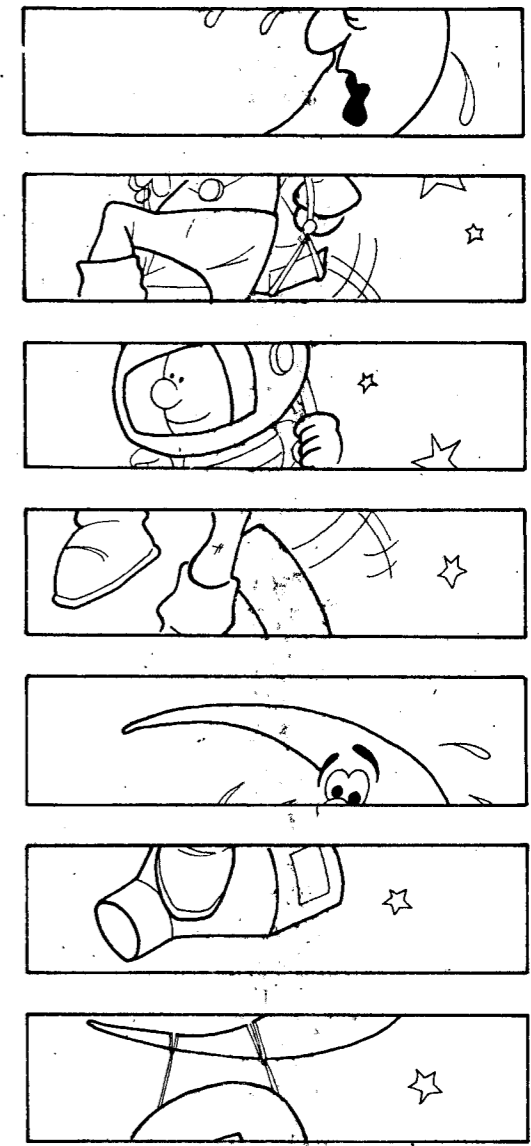
UN INVENT D'EN TON TANOCA per JOAN.

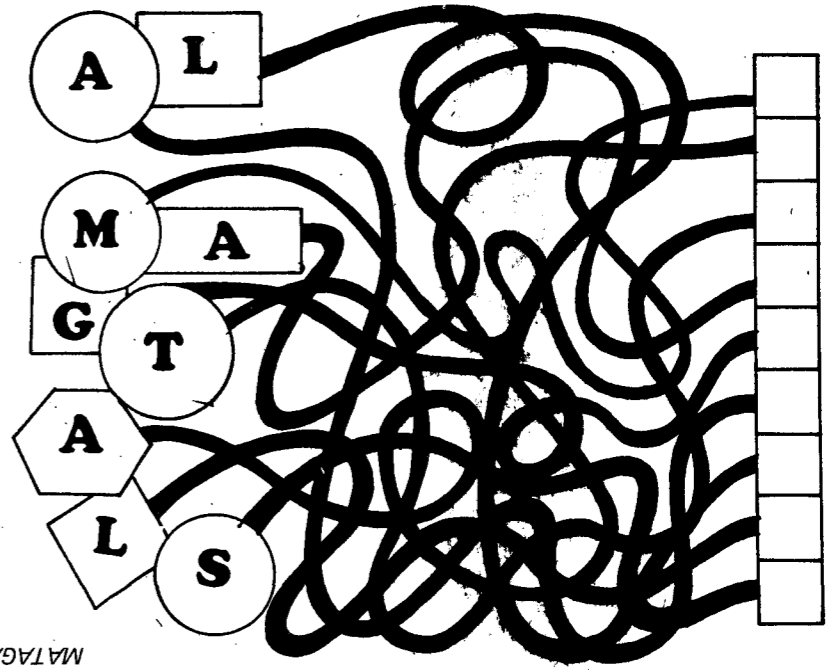
Entreteniments

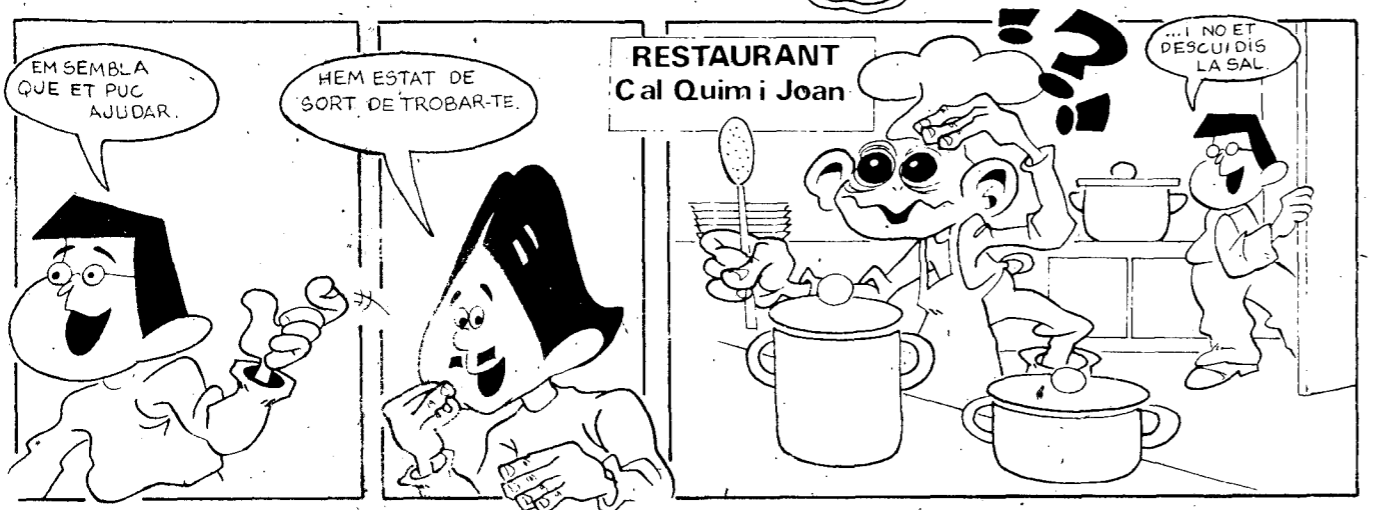
1.— Mireu de reconstruir el dibuix amb els trossos de què disposeu ací.

2.— Traslledeu les lletres a les caselles a les que van lligades i llegireu el nom d'una muntanya del Montseny.

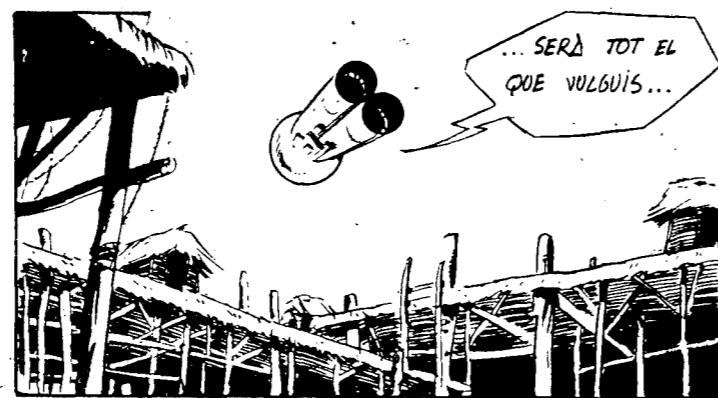
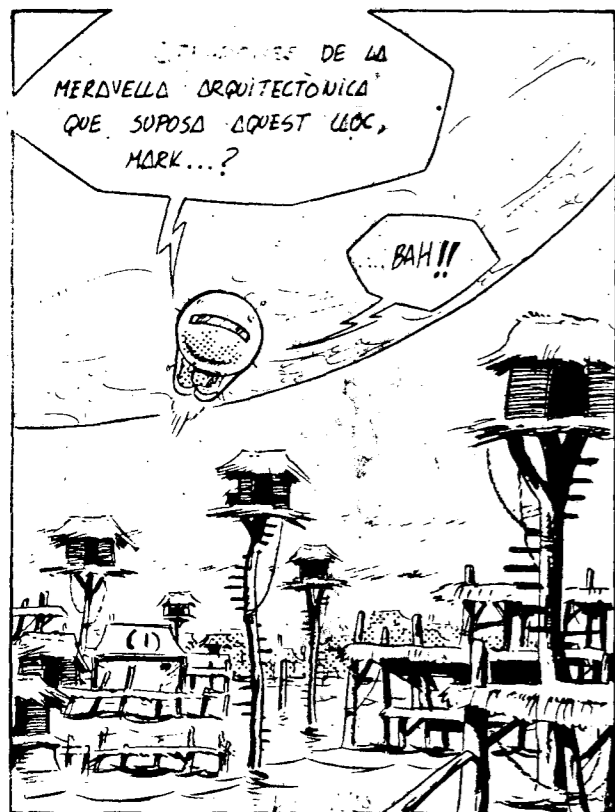

Solució: MATAIGALLS

Les Aventures del Robot Pi

per: *Zoni Momo 88*

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

116

Preparant la cartera

S'acosta l'hora de tornar-hi. De tornar a l'escola. Quan hi penso sento una mena de cosa... que no sé què és ni sé com dir-ho.

Cada curs és com una mena d'aventura nova: Nous llibres (cada vegada més gruixuts), nous professors, nous companys... Parlarem, ens coneixerem, treballarem (el pare m'ho diu: "Jo treballo en la meua feina, tu Eixerit, has de treballar en la teua i, ara per ara, la teua feina és estudiar").

Sí, sí, és clar, no hi ha altre remei. Ja m'agrada estudiar, aprendre i saber coses noves, però... a vegades les coses són tan difícils d'entendre, tan difícils de recordar i... (diguem-ho tot), tinc tantes ganes de fer la meua i de jugar!

A vegades tinc mandra; però, què voleu que us digui, ser mandrós és avorrit. Fer coses és més divertit. Saber-les fer bé, agrada. Jo, i a vosaltres segur que us passa el mateix, quan les coses de l'escola les entenc i faig els deures de gust i bé, la veritat, estic content i, sense estudiar, això no és possible.

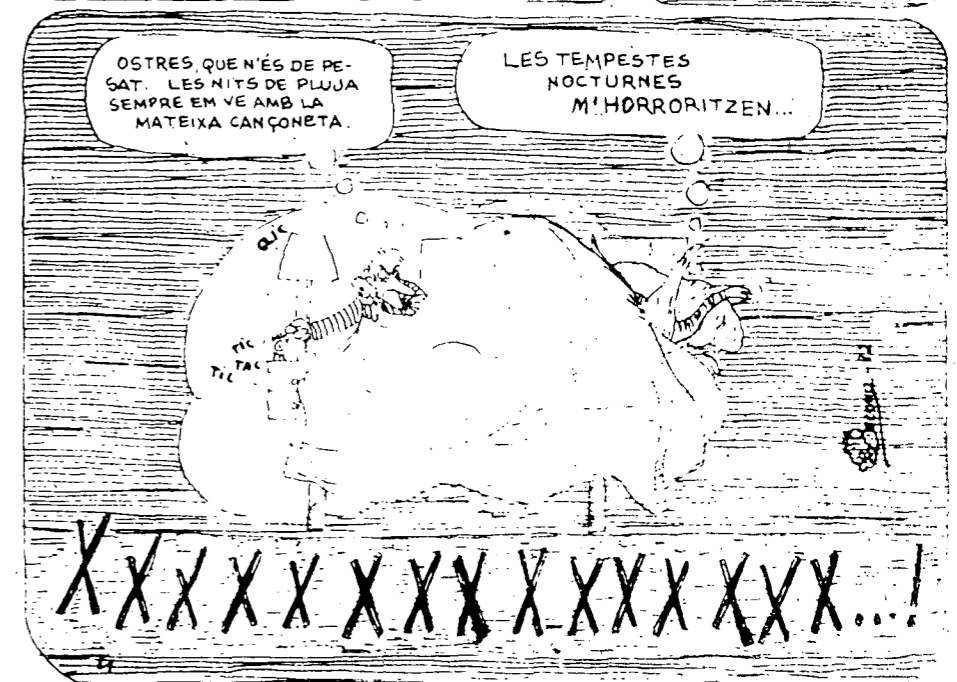
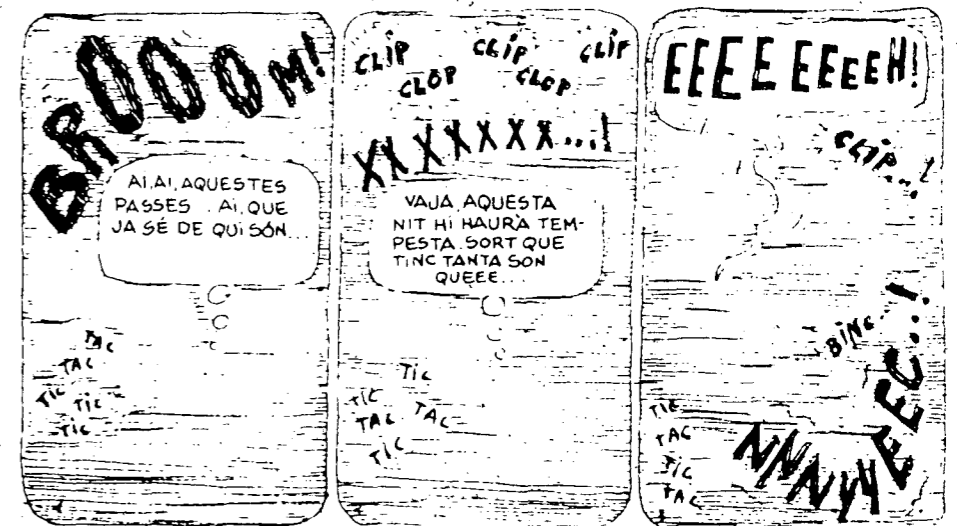
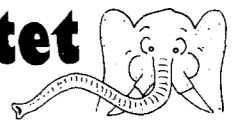
A més, he pensat mil vegades que val més estudiar durant el curs que no haver de fer recuperacions, estudiar durant l'estiu, tornar a passar les angúnies dels exàmens pel setembre i totes aquestes històries.

Res, nois; comencem a preparar les eines, i comencem amb ànims l'aventura del nou curs.

Bona sort, eixerits i eixerides!

L'EIXERIT

en pepet elefantet

la bíblia a l'abast

Déu crida

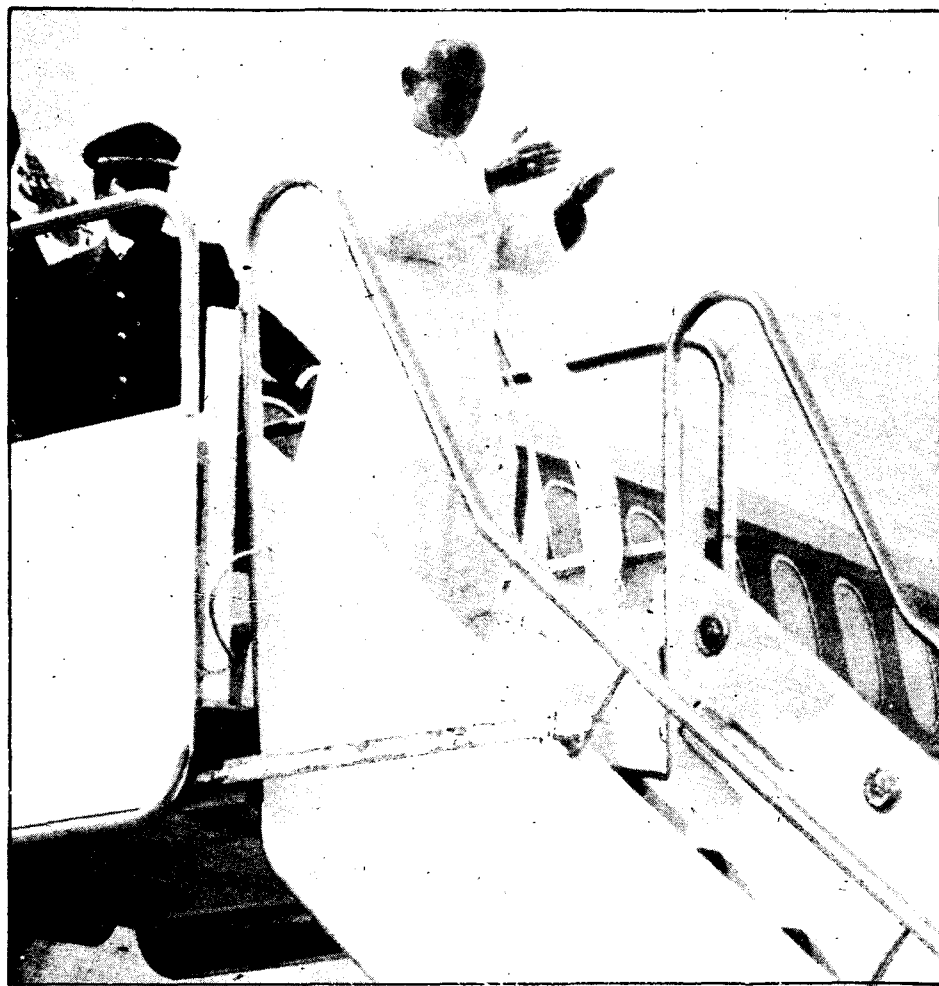
(Jr 1: 4-5. 17-19)

NOTA: El comentari a Is 50: 5-9, corresponent a la primera lectura d'avui, el podeu trobar a CATALUNYA CRISTIANA, n. 27. Per això publiquem aquí aquest comentari a Jr 1: 4-5.17-19 que no va aparèixer al seu temps.

Cada persona porta a l'entranya mateixa de la seva existència un destí determinat. Forma part d'aquella complexitat que en diem la personalitat. No és cap fatalisme. És més aviat un camí de realització. En el món religiós en diem la vocació de Déu. Perquè Déu crida tots els homes a realitzar la seva personalitat. És la crida universal a la salvació. **Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer, abans de néixer ja et vaig consagrar.** La història de cada persona té una prehistòria que s'endinsa en el disseny etern de Déu. Ell prepara la nostra existència i la segueix sempre de prop. No és una acció paral·lela, intrometida. Tampoc no és evidència absoluta. Déu surt a l'encontre nostre i nosaltres anem a la recerca de Déu. Són dues accions convergents, que es troben a l'interior de la nostra consciència. I que exigeixen per part nostra l'esforç de la recerca humil i de l'acceptació amorosa. Tot plegat un camí de sofriment purificador de cara a la realització personal.

El profeta, altaveu de Déu

Jeremies, jove encara —deuria comptar uns vint anys—, descobreix la seva vocació. **Et vaig fer profeta, destinat a les nacions.** La descoberta i la posterior acceptació no va ser fàcil. Com tampoc no resulta gens fàcil la narració d'aquesta experiència íntima. Aquí ens és narrada en termes de revelació-visió. És una llàstima que el leccionari litúrgic ometi els vv. 6-10.

Val la pena de anar-los a cercar a la bíblia i llegir-los. Jeremies manifesta la seva perplexitat quan descobreix la seva vocació. Es veu massa insignificant davant la magnitud de la càrrega que suposa (v. 6). Quan Déu, però, carrega sobre algú una missió determinada ha mesurat ben bé la proporció de forces, sap que allò que encomana és factible (v. 7) i hi compromet la seva presència auxiliadora: **Jó sóc amb tu, per alliberar-te** (v. 8). Per altra part la vocació suposa una acció conjunta de

Déu i de l'home. Concretament la vocació profètica fa de l'home l'altaveu de Déu. Un altaveu amb personalitat pròpia, que ha de captar, discernir i traduir la paraula de Déu. El profeta és un autèntic ministre de la paraula de Déu (vv. 9-10), de cara a afermar el que és bo, però de cara també a rectificar i fins arrencar el mal (v. 10). No és estrany, doncs, que la descoberta de la vocació sigui un nus de conflictes. Perquè tota vocació suposa un llarg

camí de fidelitat. No és un punt en la vida, sinó una línia que cal seguir amb tossuderia constant, sempre atents a la descoberta de Déu i als signes dels temps. No s'hi pot anar de qualsevol manera, sinó ben preparat i ben disposat: **Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a parlar-los** (v. 17a).

No tinguis por...

Jeremies es troba entre l'espasa i la paret: **No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir** (v. 17b). Entre la fidelitat exigent de Déu i la duresa del rebuig del poble. La seva missió, més que difícil serà molt dura. És la missió d'aguantar totes les escames i al mateix temps mantenir-se ferm. Però és el camí de la seva responsabilitat: la fidelitat a Déu és fidelitat a un mateix (v. 19).

Ser home és una vocació

Hi ha crisi de vocacions? Potser el que hi ha és crisi de personalitat. La societat consumista massifica, dissol la personalitat i confon la humanitat.

Fa por trobar Déu en la pròpia vida; potser perquè la por ja comença a l'hora de trobar-nos amb nosaltres mateixos. Ser home és una vocació. Un camí difícil de fidelitat guanyada a pols, cada dia. Ser cristià és una vocació. Comprometre's al servei del poble en el ministeri eclesial o en un altre lloc fa por. Es també una vocació. Una crida a ser fidel a la pròpia personalitat. És per a gent valenta que estima i per això aguanta ferm en el servei **contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble** (v. 18).

Josep M.ª Aragonès

catequesi dels signes

Per una catequesi sobre la lectura sagrada (VI)

La lectura espiritual

Per lectura espiritual entenem, aquí, aquella que no és específicament bíblica; no entenem però com a lectura espiritual l'estudi de la teologia o qualsevol lectura d'informació, encara que tant l'estudi de la teologia com qualsevol altra lectura informativa sobre l'estat actual de les recerques relatives a la revelació poden fàcilment convertir-se en lectura espiritual, és a dir, en lectura meditativa, acompanyada de l'oració.

La lectura espiritual és necessària per a portar una vida d'oració. Ja la mateixa Litúrgia de les Hores, bo i conservant la tradició antiquíssima de l'ofici diví, fa llegir, a l'ofici de lectures,

al costat de la Sagrada Escripura, altres escrits espirituals, que no sempre són comentaris bíblics. I en la tradició monàstica, sant Benet, per exemple, presenta la lectura dels Pares de l'Església (i recomana alguns autors en concret) al costat de l'"autoritat divina" (la Sagrada Escripura) con un instrument de virtut i de vida santa (Regla, cap. 73).

Els autors que han tractat els temes de la vida espiritual, o són teòlegs professionals o altres persones que han posat per escrit les seves experiències amb Déu. No ha de fer massa por recórrer als primers quan es tracta de llibres escrits en un llenguatge purament tècnic; en canvi, guardem-nos de cercar lectures de divulgació

excessivament fàcil. La comprensió de Déu no és fàcil i cal un esforç i tota una iniciació per introduir-s'hi. En tot cas, el nostre nodriment espiritual no-ens el proporcionaran degudament llibres superficials o sentimentals, o que s'ocupen de temes poc essencials de la vida espiritual, sobretot quan, d'aquests temes secundaris, en fan o pretenen fer-ne la matèria central o gairebé absorbent de l'espiritualitat cristiana.

Difícilment un autor arribarà a poder expressar bé la revelació si no ha tingut alguna experiència en l'oració. Per altra banda, serà difícil que uns autors puguin parlar degudament d'experiències espirituals si estan mancats d'uns coneixements teolò-

gics essencials. Potser algú podrà citar escrits senzills de matèria espiritual; si es tracta d'obres veritablement substancials no poden ser sinó persones posseïdores d'una formació que, en últim terme, haurem de reconèixer com a "teològica".

És certament lloable la fe senzilla de la persona que sap posar-se a la presència de Déu i adreçar-se-li amb simplicitat. Si aquesta persona pot fonamentar la seva oració en coneixements profunds de la revelació, la seva oració podrà ser millor en condicions iguals.

A. OLIVAR

**El teu problema és
viure millor.
El problema d'aquesta nena
és no morir de fam.
Així de clar.**

El teu problema és viure millor.
El problema de molta gent
arreu del món és sobreviure,
no viure pitjor, no morir.

No demanem res que no puguis donar. Et demanem
que comparteixis el nostre problema i que comparteixis
una petita part del teu benestar amb qui veritablement
ho necessita. El nostre problema és greu: evitar que
diàriament morin de fam 50.000 persones.

Ajuda-n' s. Uneix el teu crit amb el nostre. Uneix les
teves mans amb les nostres. Les de tots.
Omple el cupó de participació.

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

per a finançar els projectes de Campanya Contra la Fam.

Forma de pagament escollida:

Xec/Taló adjunt a nom de CCF

Ingrés o transferència a:

Omple i tramet aquest taló a:

Mans Unides. Rambla Catalunya 32 1er 3^a - Barcelona 17
O demana més informació al tel. 318 08 87.

a, Mossèn Angel Miralda

Doctor Torras i Bages

L'any 1899 Torras i Bages fou nomenat Bisbe de Vic. Deu anys després de la seva mort, se li erigia, per subscripció popular, un sepulcre de marbre a la catedral de la capital d'Osona.

de la postguerra, la Causa restà adormida durant molts anys. No obstant, la Sagrada Congregació estudià tota la documentació i examinà i aprovà els escrits del doctor Torras, pas molt important en el nostre cas, atesa l'extensa obra escrita torrasiana, tant pel que fa a les seves publicacions com al seu epistolari.

A més aprovà també el procés de "non cultu", de no haver-se-li donat culte abans d'hora.

—Quins passos s'han donat aquests últims anys?

—Un de molt important fou la Carta col·lectiva de l'Episcopat Espanyol, l'any 1966, signada per 62 bisbes, sol·licitant la incoació

de la Causa a nivell pontifici.

La Congregació emprengué aleshores novament l'estudi de la Causa i, fruit d'això, en 1971, tres consultors donaven el vot favorable de càra a la introducció.

Posteriorment, en 1980, el Promotor de la Fe, l'anomenat vulgarment Advocat del Diable, presentà, com és costum, algunes observacions, a les quals l'advocat de la Causa, monsenyor Luigi Porsi, ha donat, segons semblà, adequada i satisfactòria resposta.

—Què resta, doncs, ara?

—Restà que la Sagrada Congregació introduxei

definitivament la Causa a nivell pontifici, per tal d'examinar i declarar — si ho estima procedent — l'heroïcitat de virtuts del doctor Torras.

És per aquest motiu que ha estat presentada la darrera carta col·lectiva de l'Episcopat Espanyol.

En aquest mateix sentit s'interessaren els bisbes catalans en la seva visita "ad limina" del mes de febrer passat al papa Joan Pau.

Esperem confiadament que, amb l'ajuda de Déu, aviat puguem veure glorificat aquell que, per la seva exemplaritat irradiant i pel seu lluminós magisteri, ha merescut l'apel·latiu de "Patriarca Espiritual de Catalunya".

La Conferència Episcopal Espanyola demana la seva beatificació

Monsenyor Gabino Díaz Merchán, president de la Conferència Episcopal Espanyola, amb data 26 de juny proppassat, envià, en nom de l'esmentada Conferència, una carta col·lectiva, signada per 56 bisbes, al papa Joan Pau II demanant la incoació, a nivell pontifici, de la Causa de Beatificació i Canonització del doctor Josep Torras i Bages.

Per l'especial significació d'aquest gest de l'Episcopat i de la persona a la qual es refereix, publiquem a continuació aquest document:

"Beatíssim Pare:

GABINO DIAZ MERCHAN, Arquebisbe d'Oviedo i president de la Conferència Episcopal Espanyola, prostrat humilment als peus de la Vostra Santetat,

SUPLICA, en nom de la Conferència Episcopal Espanyola, que la Causa de Beatificació de l'Excm. i Rvdm. Sr. Dr. Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, sigui incoada en la Sagrada Congregació i continuada normalment fins que arribi a bon terme.

El Servent de Déu, Dr. Josep Torras i Bages, nat l'any 1846, fou bisbe de Vic des del 1899 fins a la seva mort, que tingué lloc el 7 de febrer del 1916.

Per les seves exímies virtuts i pels seus molts i valuosos escrits, és considerat com una de les glòries més

pures de l'Episcopat Espanyol i, en frase del Cardenal Pla i Deniel, com un veritable "sant pare de l'Església dels nostres temps". Per aquest motiu, ja en 1966, la Conferència Episcopal Espanyola envià a la Santa Seu una carta col·lectiva signada per 62 bisbes sol·licitant la introducció de la Causa a nivell pontifici.

Per tot això, el Bisbe de Vic, Postulador de la Causa, considerant que la seva elevació als altars pot ser profitós per als Pastors i fidels de l'Església que viu a Espanya, ha demanat a aquesta Conferència una Carta Postulatoria.

La Secretaria de la Conferència Episcopal ha preguntat als senyors bisbes si desitjaven adherir-se amb la seva signatura a la Carta que el Postulador de la Causa sol·licitava.

Han estat 56 els prelats que han enviat la seva signatura.

Per això el que sotscriu, president de la Conferència Episcopal Espanyola, en nom d'ells, presenta humilment a la Vostra Santetat aquestes pregàries suplicatòries, perquè sigui incoat el procés de la Causa de Beatificació de l'Excm. i Rvdm. Sr. Dr. Josep Torras i Bages, Bisbe de Vic.

Et Deus...

Madrid, 26 de juny del 1982.

Gabino, arquebisbe d'Oviedo

El President de la Conferència Episcopal Espanyola, Monsenyor Gabino Díaz Merchán, ha enviat, en nom de l'esmentada Conferència, una carta al Papa en la qual demana la incoació de la causa de Beatificació i canonització del doctor Torras i Bages.

Monsenyor Osés

“La crisi actual és molt profunda, però podem superar-la”

OSCA.— “Després de les vacances, el mes de setembre ens introdueix en un túnel del qual no sabem ni la seva llargada ni quan ni com en sortirem, perquè en el proper curs, entre d'altres coses, tenim eleccions generals en una situació social, econòmica, laboral i política ben difícil”, ha dit monsenyor Osés, bisbe d'Oscà.

Davant aquesta situació, pensa el prelat que ens ve la temptació de “deixar de banda els grans problemes que ens envolten a tots, ficar-nos dins la closca de la vida personal per a defensar-nos com puguem i tirar endavant amb les nostres ocupacions i els nostres interessos personals”.

Aquesta actitud, afirma monsenyor Osés, no és acceptable per un cristià. “No podem oblidar els problemes reals, ni infravalorar-los, ni pensar tampoc que són fatalment insolubles. La crisi actual és molt profunda, però les possibilitats de la humanitat són enormes, i és capaç per a superar les situacions més crítiques... La cosa més important és donar passos”.

L'actual crisi econòmica ha deixat moltes persones en una situació molt precària.

En començar el nou curs no podem dir que tot ha de seguir igual “perquè això equival a dir que jo no vull fer res pels altres. La nostra actitud —acaba dient el bisbe d'Oscà— ha de con-

sistir a participar en la construcció de la societat, anteposar els interessos comuns als projectes personals i donar sortida als problemes que ens tenen fermats”.

A causa d'un article periodístic

Tarancón retira les llicències al sacerdot Antonio Aradillas

L'arquebisbe de Madrid, cardenal Tarancón, ha decidit retirar les llicències ministerials al sacerdot i periodista Antonio Aradillas. En conseqüència, aquest no podrà exercir el ministeri sacerdotal en l'arxidiòcesi de Madrid-Alcalà. Així ho anuncià el gabinet de premsa de l'arquebisbat de Madrid amb una nota enviada als mitjans informatius, el text de la qual reproduïm íntegrament:

“Davant la confusió produïda per l'article publicat en el setmanari “Sá

setmanari “Sábado Gráfico”, que porta data 4 d'agost, en què s'afirmava que un sacerdot havia contret matrimoni religiós en la parròquia universitària de Madrid, aquest Arquebisbat ha realitzat les comprovacions oportunes per a poder afirmar el següent:

1.— És fals que en l'Eucaristia a què es refereix l'articulista pretengués contreure matrimoni canònic el sacerdot de referència. No estava en el seu ànim ni en el del sacerdot celebrant ni en el poder ser entès així per cap dels assistents ja

que no es va observar cap ritua que pogués donar lloc a tal suposició.

2.— El senyor Juan José Tamayo no és professor de cap universitat eclesialística ni de cap seminari diocesà.

3.— El senyor cardenal, en vista de la falsedat i gravetat de les afirmacions que es fan en l'article esmentat, i tenint en compte que el seu autor ha estat advertit en diverses ocasions anteriors, ha decidit retirar les llicències ministerials per actuar en l'àmbit territorial de l'arxidiòcesi de Madrid-Alcalà al sacerdot periodista don Antonio Aradillas.

4.— El senyor cardenal desaprova així mateix la conducta dels sacerdots que organitzaren aquesta missa en circumstàncies no conformes amb la disciplina de l'Església, de manera que confonen la consciència del poble cristià. Ell, personalment, està disponible per a parlar amb tots i cada un d'aquests sacerdots per a prendre les decisions oportunes, entre les quals comptarà també la de determinar el futur i significat d'aquesta església de Sant Tomàs en l'àmbit de la pastoral universitària.”

Monsenyor Yanes

“La fe és una humil obediència”

SARAGOSSA.— L'arquebisbe de Saragossa analitza les diferents postures falses d'algunes persones en relació amb la fe: “No és veritable creient el que diu que tan sols creu en allò que ell li sembla que és més raonable; o allò que més li plau; o allò que ell creu que està més d'acord amb les idees del nostre temps; o allò que li resulta més estimulant per a promoure la justícia social; o allò que li sembla més útil per a reformar l'Església; o allò que diuen els últims autors de moda, només perquè són últims i perquè estan de moda. Totes aquestes actituds són contràries a la fe. Sobretot quan es professen amb un cert radicalisme d'oposició a la fe de l'Església. Aquestes postures tendeixen a fer de la nostra pròpia raó o dels nostres propis sentiments la norma suprema de la fe. En lloc de creure en Déu creiem en nosaltres mateixos. És una mena de divinització orgullosa, de vegades inconscient, del nostre propi jo”, escriu monsenyor Yanes.

Contràriament, la fe és “una humil obediència”. Així ens ho ensenya la Sagrada Escripura i el Magisteri de l'Església.

I conclou monsenyor Yanes: “La nostra resposta de fe a la revelació de Déu és una resposta d'amistat. Quan és Déu mateix qui se'ns manifesta com a Amic, la nostra amistat és lliurament obedient, lliurament total, de pensament i de cor; és obediència agraïda del qui se sent elegit per a participar no gensmenys que de l'amistat i companyia de Déu per sempre. El Fill en persona ha vingut a donar testimoni davant nostre d'aquesta amistat de Déu. I Crist se'ns comunica avui a través de la seva Església”.

Congrés Internacional Teresià

Organitzat pel Ministeri de Cultura i les Universitats civil i eclesialística de Salamanca, se celebrarà un Congrés Internacional Teresià, que serà l'esdeveniment científic més important del Centenari de Santa Teresa.

El Congrés, el Comitè d'honor del qual presideix la reina Sofia, tindrà lloc a Salamanca els dies 4 al 8 d'octubre vinent.

Els treballs del congrés estan dividits en tres seccions: Històrica, que estudiarà la santa en el seu contorn històric. Literària, que comprèn qüestions relacionades amb el llenguatge, estil i vocació literària de santa Teresa. I Teològic-espiritual, que versarà sobre l'experiència de Déu en santa Teresa i en la consciència contemporània.

Durant el Congrés s'inaugurarà una exposició bibliogràfica i artística sobre “Teresa de Jesús en l'Espanya del segle XVI”.

Noces de plata sacerdotals del Bisbe d'Àvila

El bisbe d'Àvila, monsenyor Felipe Fernández García, i els seus dos germans, Dacio i Primitivo, celebraran llurs noces de plata com a sacerdots, en la localitat lleonesa de San Pedro de Trones, d'on són naturals. Tot el poble assistí als actes religiosos, convertint la jornada en un dia de festa popular.

El bisbe d'Àvila fou ordenat sacerdot als vint-i-un anys, prèvia la dispensa papal, ja que aleshores l'ordenació no es podia celebrar fins als vint-i-tres anys. De bell antuvi es va sol·licitar l'esmentada dispensa per tal que coincidís l'ordenació dels tres germans en un sol acte, però la cúria romana denegà la petició.

La mare de l'actual bisbe d'Àvila es va dirigir després per carta personal al papa Pius XII, explicant-li els motius pels quals s'havia sol·licitat la dispensa pel seu fill. La carta arribà a mans del Papa, el qual immediatament envià un telegrama a la família Fernández García autoritzant la dispensa i comunicant que immediatament arribarien els documents, cosa que així succeí.

La família Fernández García és composta per deu germans, cinc dels quals són sacerdots.

GRADUAT ESCOLAR

- Curs 1982-83
- Centre especialitzat
- Exàmens al propi centre

(Preinscripció a Gradesco, Pau Claris, 153, pral. Tel. 215 84 25 i 215 41 64)

Un projecte adaptable a les esglésies

Calefacció durant l'hivern amb energia captada a l'estiu

FRIBURG.— Captar la calor del sol durant l'estiu, colgar aquesta calor dins la terra i fer-la sortir a l'hivern per escalfar els edificis: Heus ací a grans trets el que vol realitzar el cantó de Friburg en el seu Centre de manteniment de l'autopista de Vaulruz. La instal·lació en construcció ha de permetre economitza un 90% del gasoil que s'utilitza normalment. Com que es tracta en el cas de Vaulruz d'unes quantes sales que no necessiten temperatures elevades, el sistema podrà ser perfectament adaptable a la major part de les esglésies i capelles de Suïssa.

Cal tenir en compte que el sistema utilitzat a Vaulruz és un projecte pilot i que necessita un temps d'experiència de dos anys almenys per a poder treure'n conclusions. En efecte, si la bomba de calor es coneguda des de fa desenes d'anys, si els plafons solars treballen des de fa anys, la qüestió del magatzematge de la calor té encara nombrosos problemes. A Vaulruz s'ha cavat un immens forat de 28 x 28 m. i 6,2 m: de profunditat, que s'omple actualment amb sis malles de serpentins de canonada plàstica, separades l'una de l'altra per una capa de terra humida de 70 cms. El conjunt està aïllat i permet, gràcies a l'aigua circulant pels tubs, constituir durant l'estiu una reserva de calor que s'eleva fins a 48° i que la bomba de calor elevarà durant l'hivern fins que el total emmagatzemat (l'stock) es refredi a 5°.

550 metres quadrats de plafons solars, de doble vidre, col·locats a la coberta del garatge del centre ja funcionen, i permeten considerables economies de gasoil. Així que s'acabi la construcció del "magatzem de calor" i la bomba de calor es posi en funcionament, l'experiència podrà començar. Com que la instal·lació necessita diverses bombes elèctriques, el descompte energètic definitiu serà, segons els càlculs dels especialistes, el següent: 65% d'energia solar gratuïta, 25% d'energia elèctrica i 10% d'energia d'ajut per mitjà d'un escalfador ordinari de gasoil.

El projecte el realitza el cantó de Friburg d'acord amb la casa Sorone S.A. i amb l'Oficina federal de carreteres. El senyor Pierre Chuard de la casa Sorone S.A. coordina sota la responsabilitat de l'Oficina federal de l'energia un programa d'investigació precisament en els camps del magatzematge d'energia.

El cost de les instal·lacions a Vaulruz és de 700.000 francs. El finançament ha estat assegurat en gran part pel Fons nacional d'investigació energètica.

Bolivia

La Convenció de laics critica el règim militar

La Paz.— La Convenció de Laics ha denunciat que els dos anys de règim militar han estat marcats per la corrupció i el tràfic de drogues, i ha demanat la participació popular en la formació del futur govern.

Aquesta és la primera vegada que es reuneix la Convenció de Laics i que ha fet públic un

comunicat en el qual s'assenyala que la injustícia "té les seves arrels en els poderosos interessos econòmics estrangers que s'aprofiten del treball i dels esforços de les nacions dèbils i en els sectors socials interns que s'enriqueixen utilitzant sistemes socials, polítics i econòmics que no produeixen igualtat d'oportuni-

tats, i que neguen sistemàticament la participació popular".

La Convenció ha acusat la política social i econòmica dels militars d'ésser perjudicial per a la immensa majoria dels bolivians i d'ésser incapaç de resoldre els problemes de la inflació, l'atur i l'altíssim deute exterior.

El comunicat de la Convenció també denuncia que "s'ha bloquejat un diàleg nacional per a buscar solucions per manca de participació popular en la presa de decisions, per l'oposició dels dirigents a qualsevol forma de consens popular i per l'egoisme dels partits polítics que ignoren les necessitats del poble".

Si els seus estalvis són petits, raó de més per beneficiar-se del nostre servei "ESTALVI TERCERA EDAT". Tindrà la confiança d'un bon banc i traurà un bon rendiment dels seus diners.

Per a nosaltres, la Tercera Edat és la primera. I ho demostrarem cada dia.

ESTALVI TERCERA EDAT
Un estalvi de primera

Per poc que hi posi, en traurà molt.

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

joventut

De la branca Ruta

Joves scouts recorregueren Navarra

Nois i noies de la branca Ruta (17-19 anys) del MOVIMENT SCOUT CATÒLIC, han recorregut Navarra durant una setmana seguint diverses rutes per tal de conèixer les realitats del país i conèixer amb la seva gent.

Com la trobada de Zuaza al País Basc, de la que ja informarem en un número anterior, aquesta activitat dels escoltes més grans del M.S.C., també commemorava el 75è aniversari de la fundació de l'Escoltisme.

A l'etapa Ruta els joves cal que coneguin el país, els seus habitants i els seus problemes; com diu un famós slògan dels antics "Guies" en l'escoltisme català: "la ruta entra pels peus". Així l'activitat que ha reunit 250 joves d'arreu de l'Estat, a la qual també s'invità un grup d'escoltes catòlics alemanys, consistí bàsicament a seguir diversos itineraris a través de Navarra, partint del poble de Potasas fins la vall de Belagua, de manera que s'aconseguissin els dos objectius principals de la trobada: l'intercanvi i el coneixement entre els joves procedents de distintes regions i països i el contacte amb els problemes i realitats de Navarra. Així alguns feren diversos treballs en alguns pobles, d'altres convisqueren amb la comunitat de l'"Arca", etc.

En la posada en comú de les experiències, feta a Belagua, varen confeccionar unes benaurances, a l'estil de les evangèliques, posades al dia i d'acord amb l'experiència viscuda aquells dies. Aquestes benaurances foren proclamades a l'hora de l'evangeli de la missa conventual del dia de l'Assumpció, celebrada al monestir benedictí de Leyre com a cloenda d'aquesta activitat. L'Eucaristia fou presidida pel Pare abat i concelebrada pels monjos i els consiliaris escoltes allà presents. A l'ofertori el president del M.S.C., Rafael Méndez, féu lliurament dels arxius d'aquesta organització al monestir marià, que seran custodiats pels monjos i podran ser objecte d'estudi per tots els qui vulguin conèixer la història dels primers vint-i-cinc anys del Moviment Scout Catòlic.

Amb molta emoció acabà la missa i amb les mans entrelligades, tots els presents cantaren l'Adéusiau.

Manuel Subirà

Els joves escoltes, en acabar la missa entonaren cànecs de comiat.

Els escoltes convisqueren amb els membres de la Comunitat de l'Arca.

Creu Roja de la Joventut

Un camp obert a la participació

La Creu Roja de la Joventut és una associació que vol donar als infants i joves l'oportunitat de participar activament en la tasca que desenvolupa la Creu Roja. Així mateix, els forma en els seus principis, i potencia la seva sensibilitat envers els problemes humans amb l'objectiu d'ensenyar a estimar l'home, a conèixer-lo i a respectar el seu entorn.

Tipus d'activitat

Per als organitzadors, "els programes i activitats dels joves han d'adreçar-se a objectius vàlids, per tal que les tasques tinguin algun significat i no sigui, simplement, una forma d'agitació. Les activitats ben concebudes poden ajudar al creixement i desenvolupament dels joves, permetent-los

d'ampliar els seus horitzons i ser conscients de la realitat que els envolta, tant en el pla local i nacional, com en l'internacional. Es pot aconseguir aquesta finalitat donant als joves possibilitats diferents d'aprendre i practicar les regles de salut; de participar activament en el benestar de la família, de l'escola i la col·lectiva, d'estrener llaços de comprensió i d'amistat entre els pobles".

Aquests objectius es concreten en cinc grans tipus d'activitats:

Acció social. Aquest grup es proposa treballar pels sectors de la societat més marginats i col·laborar en el desenvolupament de la sensibilitat envers els drets de les persones.

Sócorisme i campanyes de prevenció. La seva finalitat és

l'ajut a totes aquelles persones afectades d'alguna deficiència, traumatisme, necessitat o dificultat; i això mitjançant la col·laboració amb els serveis de la brigada de socors, Alpina i Creu Roja del Mar, i en campanyes de tipus preventiu i higiènic, en general.

Ecologia i medi ambient, muntanya i campanyes cívi-ques. Els objectius que aquest grup ha de cobrir a través de les activitats pertinents, són el desenvolupament personal i la conscienciació que cal tenir de la vida de tothom i del món que ens envolta.

Activitats culturals. Aquest grup d'activitats posa l'accent en el coneixement de la pròpia cultura, l'enriquiment personal i l'estímul de la creativitat. Amb la voluntat, però, que això porti

al respecte, l'estima i col·laboració amb els pobles d'arreu del món.

Sistema "multimedio". Amb aquest nom, més que un grup d'activitats, es coneix un mètode accelerat per a donar primers auxilis a totes les entitats que hi estiguin interessades.

A més, la Creu Roja de la joventut de Barcelona, edita un butlletí mensual, anomenat "Monitors". Aquest butlletí (redactat en castellà, per bé que darrerament ha augmentat la presència del català) és un mitjà de lligam amb els associats i una via de participació més per aquests. Hom hi pot trobar articles d'opinió, explicació de diverses tècniques, suggeriments per a activitats, materials per a l'aprofundiment dels drets humans, etc.

Assemblea de la Trobada de Joves de Montserrat

Ha tingut lloc a Santa Cecília de Montserrat, l'Assemblea General Ordinària de Trobades de Joves de Montserrat.

En aquesta reunió, els membres dels diferents equips que formen el servei elaboraren el programa de les activitats per al proper curs, així com també valoraren les del curs anterior.

S'ha produït una renovació de càrrecs per al proper bienni. El nou secretariat queda compost de la següent manera: president, Isidre Martí i Saurí, que substitueix a Josep M. Parellada; vicepresident, Jordi Canelles i Torres; secretari, Ignasi Bassó i Sumoy, que substitueix a Irene Oller.

Setmana de la unitat a Platja d'Aro

Sota el lema de: "Crist... porta oberta a la Unitat", tal com anunciarem a Catalunya Cristiana en el n.º 151, s'ha celebrat a Platja d'Aro la primera Setmana de la Unitat, els dies 16 a 22 d'agost.

Fruit de la preocupació del rector de Platja d'Aro, mossèn Pere Vila, amb la col·laboració de la Comunitat de Jesús i de l'equip de treball pastoral d'estiu, ha estat possible la realització d'aquesta setmana de reflexió, diàleg, convivència i pregària per la unitat entre els cristians i amb tots els homes.

Les diferents jornades, de dilluns a dissabte, han comptat amb un bon nombre d'assistents, des de 150 fins a més de 400, segons els actes, i han tingut com a element comú la celebració, després dels actes de cada dia, d'una pregària per la Unitat, en diverses llengües, presidida pel rector de Platja d'Aro, mossèn Pere Vila, el pastor de l'església evangèlica de Barcelona, Wolfgang Wähling, i el responsable general de la Comunitat de Jesús, Pere Vilaplana, juntament amb els sacerdots, germans de la Comunitat de Jesús i assistents de cada jornada.

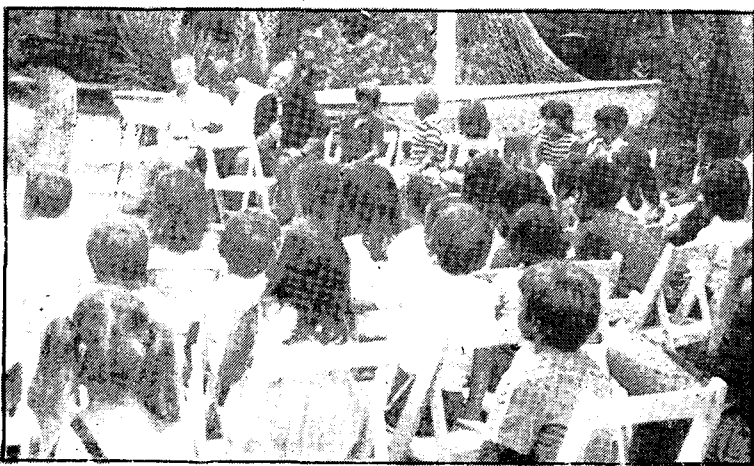
Riquesa de la convivència ecumènica

Així, el dilluns, dia 16, amb el lema: "Que tots siguin U", el pare Oriol M. Diví, monjo de Montserrat, celebrà una conferència sobre el treball i testimoni a l'Institut Ecumènic de Tantar (Israel); parlà de l'esforç i les realitzacions de les diferents esglésies a l'Institut de Tantar, fundat per Pau VI després del seu viatge a Terra Santa. Tot explicant la vida, organització, treball i estudi que es realitza en aquesta institució, partint de la seva experiència dels anys passats allà, el pare Oriol parlà de la joia i la riquesa de la convivència ecumènica en aquest lloc privilegiat de Tantar. Acabada la conferència es projectaren unes diapositives de Terra Santa, i tot seguit tingué lloc l'Eucaristia, per cloure la jornada amb la pregària de la Unitat.

El dimarts fou un dia de reflexió i de recés, dirigit per mossèn Tibau, amb meditació i adoració a Jesús-Eucaristia. Seguint el tema del dia: "Els cristians davant de la unitat volguda pel Crist", mossèn Tibau donà unes informacions dels treballs de l'Església, per mitjà dels diferents experts, en aquest punt.

El Centre Ecumènic de Platja d'Aro, lloc ajardinat on tenen cabuda els actes de culte a l'aire lliure, durant l'estiu, i que compta també amb una petita capella on els germans de la Comunitat de Jesús celebren una pregària, dos dies a la setmana, amb celebració de la

Paraula i distribució de l'Eucaristia, fou el marc de la jornada del dimecres. El pastor Wolfgang Wähling parlà, seguint el tema del dia: "El camí de la Unitat", que aquest camí no és una cosa per parlar-ne ni estudiar-la massa, sinó que cal viure'l i fer el camí dia a dia; no tan sols per la intel·ligència, sinó sobretot per l'experiència diària, per la vida i el cor. En aquest sentit explicà tres experiències viscudes personalment per ell i per la seva esposa i fills, del treball i pregària realitzats a Alemanya amb un nombros grup de catòlics espanyols, de les incomprendions entre els catòlics i evangè-

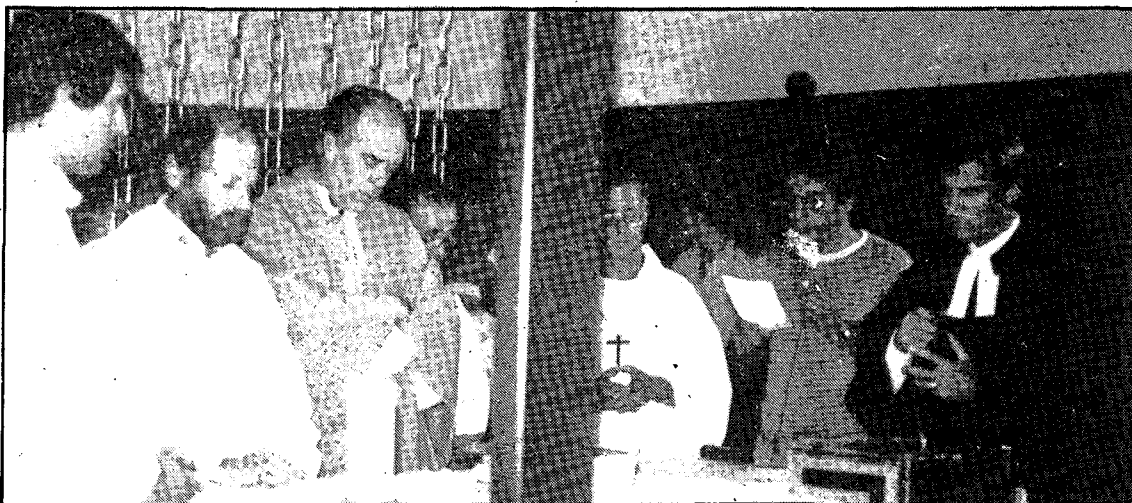

Es dedicà una tarda exclusivament als infants.

lics alemanys i també de la germanor i estimació que ha nascut entre ell i els catòlics espanyols. Fou una xerrada molt viva, tot compartint experiències i, com diria en acabar en Pere Vilaplana, una revisió de vida, deixant parlar el cor, i no una freda exposició d'estudi. A continuació, al mateix Centre Ecumènic, tingué lloc la pregària Ecumènica, amb la presència de mossèn Josep Puig, delegat d'ecumenisme de la diòcesi de Girona. Al vespre, en un clima de convivència i germanor, la plaça de l'església fou l'escenari d'una sardina a la barbacoa, amb el típic "cremat", per més de 200 persones; la vetllada fou animada per cants i danses per la mainada i una gran rotllana amb "l'hora dels adéus" fou el comiat...

Diada infantil

El dijous fou una tarda dedicada exclusivament als infants, sota el lema: "Deixeu que els infants vinguin a mi". Es reuniren 180 nenes i nens de diferents edats. Amb l'animació d'un grup de monitors del Casal d'esplai de Platja d'Aro i d'alguns germans de la Comunitat de Jesús, tingué lloc l'anunciada "gymcana", que omplí la platja de vailets que anaven fent les diferents proves. Un cop finalitzada la "gymkana", a l'església parroquial se celebrà una Eucaristia pels infants, que es posaren al voltant de l'altar i que parti-

Pregària de la unitat en diverses llengües. A la dreta, el pastor de l'església evangèlica alemanya de Barcelona, Wolfgang Wähling.

ciparen així ben plenament en aquesta setmana de la Unitat. El divendres, dia de caràcter penitencial amb el tema: "Tots junts cerquem el perdó de Déu", tingué com a primer acte la projecció de l'audiovisual: "Charles de Foucauld, germà universal", que presentà la figura de l'ermità del Sahara, el seu missatge espiritual a través de la seva vida i la fecunditat del seu testimoni en les diferents comunitats nascudes sota la seva inspiració. Tot seguit la celebració penitencial, dirigida com cada divendres de l'estiu pels germans de la Comunitat de Jesús, amb lectura dels Salms, Evangeli i comentari de Pere Vilaplana, demanant més consciència i sensibilitat als cristians pel que fa al tema de la Unitat, perquè si és una joia celebrar unes trobades i diàlegs sobre la unitat, serà més autèntica aquesta joia si sentim en la pròpia carn el dolor de la separació dels cristians. Després de la pregària de la Unitat que, com cada dia, tingué lloc a continuació de la celebració, el rector de Platja d'Aro invità al pastor evangèlic Wolfgang Wähling a saludar als nombrosos assistents; en la seva salutació expressà la joia pels fruits que sens dubte donarà aquesta Setmana de la Unitat, la joia de pregar junts al mateix Déu, en la fe comuna i que malgrat el ritme lent de les institucions per avançar, els cristians han de treballar personalment per la Unitat i viure-la cada dia.

El punt final va tenir la música per protagonista, amb el festival de cançons celebrat el mateix dissabte, a les 22,30

a l'interior de l'església, que s'omplí amb més de 400 persones, per escoltar i participar de les cançons i animació dels diferents grups i artistes que actuaren, tant de la Comunitat de Jesús, de Barcelona, Lleida i Jaca, com altres grups de Barcelona, de Llinars del Vallès i la mateixa coral parroquial infantil de Platja d'Aro.

Amb aquesta joia de les cançons finalitzà la primera Setmana de la Unitat de Platja d'Aro, que ha estat una positiva experiència de fraternitat, de convivència i de pregària i que espera tenir una continuïtat cada vegada més progressiva.

El Consell Mundial de les esglésies es reunirà a Vancouver

L'any 1948 era fundada a Amsterdam l'organització internacional més important pel que pertoca a relacions entre les Esglésies, el Consell Mundial de les Esglésies. Actualment les Esglésies que en són membres assoleixen la xifra de 301, i l'Església Catòlica n'és membre en qualitat d'observadora, des de l'assemblea que se celebrà a Úppsala, l'any 1968.

L'any 1961, a Nova Delhi, els membres del Consell Mundial de les Esglésies adoptaren una declaració, que afirma que és format fraternalment per les Esglésies que confessen Jesucrist, el Senyor, com a Déu i Salvador, d'acord a les Escripures i, consèquentment, cerquen de respondre plegades a llur vocació comuna a la glòria de l'únic Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

A l'Estat espanyol en són membres l'Església Evangèlica Espanyola, com a fundadora, i l'Església Evangèlica Reformada Episcopal, totes dues d'àmbit estatal.

Els dirigents del Consell Mundial de les Esglésies anuncien la celebració de la 6.ª Assemblea General Internacional, la qual reunirà a Vancouver, al Canadà, uns tres mil participants, d'ells, 900 delegats de les esglésies que en són membres. El tema general d'aquest nouencontre internacional serà "Jesucrist, la vida del món".

Les trobades generals, celebrades anteriorment, han estat; a Amsterdam, el 1948, l'assemblea fundacional, amb el tema "El desordre de l'home i els desitjos de Déu"; a Evanston, Illinois, als EUA, l'any 1954, amb estudis sobre "Jesucrist, l'esperança del món"; a Nova Delhi, l'any 1961, amb "Jesucrist, la llum del món"; a Úppsala, l'any 1968, amb "Heus ací, jo faig noves totes les coses", i a Nairobi, Kenya, l'any 1975, amb "Jesucrist allibera i uneix". Hom vol que el treball principal de la dita 6.ª Assemblea General del CME es basi damunt grups petits, que elaborin i discuteixin com testimoniar a un món dividit, com promoure la unitat per mitjà de la celebració d'actes concrets, com desenvolupar la participació dels cristians a la societat, com enfrontar les amenaces que hi ha sobre la pau i la supervivència humana, com esdevenir una comunitat de deixebles, com comunicar el missatge de l'Evangeli amb força i convicció.

Menjar herba a Lourdes

Alguns amics meus, escèptics de vocació i d'ofici, m'han preguntat de vegades pel "misatge" —si és que n'hi ha algun— de Lourdes, perquè tot el que allí s'esdevé, els sembla folklòric i anacrònic.

Malgrat que jo hagi estat allí diverses vegades, no podia respondre'ls amb exactitud. Recentment vaig anar-hi novament acompanyant altres amics i per primera vegada em vaig fixar en una làpida gran, de marbre, col·locada a la roca veïna en la qual nombroses aixetes distribueixen la famosa aigua. Té gravada, precisament, el que aquella Senyora li va dir a Bernardette, segons la nena després va explicar: que era la Immaculada Concepció i, per tres vegades, que a la gent li urgia conversió; i a la noia li manava tres coses: que besés la terra, que begués i es rentés en aquella aigua que fluïa a prop i que mengés herba. Coses que Bernardette va executar davant de la sorpresa i de la irrisió de molts dels presents.

Avui els pelegrins que volen imitar el que Maria va dir a la noia, besen devotament la roca de la gruta, beuen també d'aquesta aigua i fins i tot se submergeixen en ella, en les piscines instal·lades, però ningú no menja herba. S'han col·locat aquestes aixetes perquè els innumbrables visitants pu-

quin beure de gust, o mullar-se la cara, els ulls, les mans... però crec que mai els custodis responsables no han instal·lat taules amb grapats d'herbes dels voltants perquè els que ho desitgin, també puguin menjar-ne amb facilitat, si més no uns brins. Per què? M'agradaria que, els capellans, els abats, d'aquells santuaris triples, m'expliquessin per què marginen l'herba per als que desitgen imitar Bernardette.

Potser diguin que això de menjar humils fulles verdes, solament és un símbol. Podríem aleshores preguntar què significa aquest símbol.

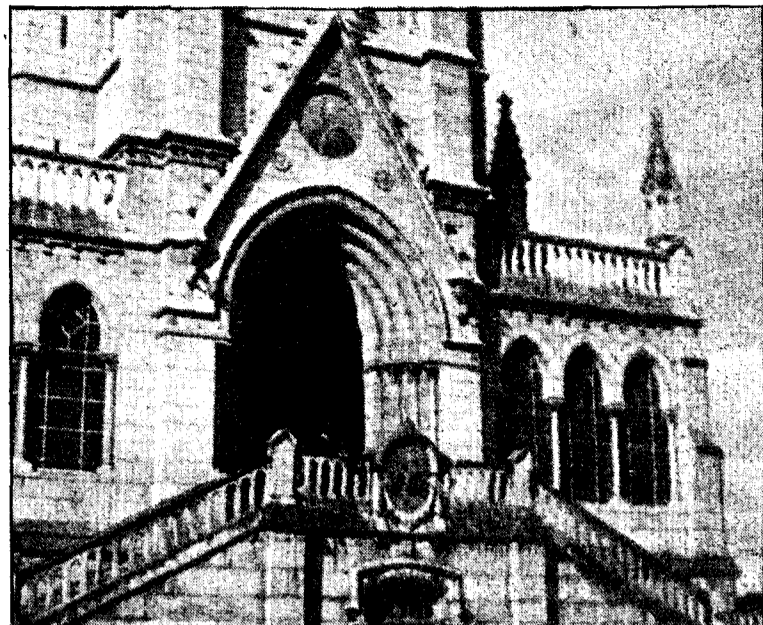
A més a més, si menjar herba era només una acció simbòlica que volia assenyalar quelcom de real i de més ampli, el correlatiu seria suposar que besar la terra, beure l'aigua i rentar-s'hi, fossin també actes simbòlics. ¿Per què, doncs, avui, es realitza literalment una part del missatge i una altra només se la recorda com a mer símbol, sense que faci falta, per a res, executar-la? Recordo que ens expliquen que la veu que sentia el pobre d'Assís, li deia: "Francesc, reconstrueix la meua Església". I el Poverello va anar amb els seus amics a reconstruir una ermita en runes que hi havia a la vall. Però el que demanava aquella veu, era

que Francesc reconstruís l'Església Universal tan esquarterada en aquella centúria. Així l'ànima senzillera de Bernardette, va besar aquella terra, va beure i es va rentar amb aquella aigua, i va menjar l'herba que creixia a prop d'ella. Però, no seria que nostra Senyora demanava quelcom més profund que aquella noia, de moment, li era impossible d'interpretar, tal com li va passar a Francesc? Si aquesta revelació parla algun llenguatge, ha de ser el bíblic —encara que sigui en "patois". Menjar herba ens porta fins a aquell passatge en què es profetitza que "en el Regne de Déu el lleó o l'anyell pasturaran junts, menjaran herba".

Convivència harmoniosa

Que Bernardette mengi herba és, no tant que la mengi materialment, sinó que tots els seus devots edificuin al seu voltant la pau i l'amor, que aconseguixin que els poderosos no maseguin els dèbils i que tots sàpiguen trobar una convivència harmoniosa, joiosa i fructífera.

En aquest llenguatge simbòlic-bíblic, besar la terra seria, amb aquesta expressió d'amor, fer les paus amb la Creació, amb tot l'Univers. I això suposa el rebuig de totes les manifestacions de maniqueisme que

tant infeccionaven els corrents espirituals francesos del segle passat que estaven plens, a més a més, de regust jansenista.

La Creació està feta per Déu i és bona, tot el mal ús de llibertat per part dels homes, no ha pogut convertir-la en dolenta —com sostenen, en canvi, els corrents protestants. Per això, Maria, que és resum i imatge de la Creació, pot ser precisament immaculada. Per això Déu pot encarnar-se en aquesta creació...

Besar la terra és, doncs, destruir qualsevol pòsit de doctisme. Rentar-se amb l'aigua és la llei de submergir-se en aquesta Creació que ens acull per a rescatar-nos, purificats, gràcies a la presència de Déu mateix en l'entranya de la prò-

pia Creació, i no per panteisme, sinó per Gràcia.

Beure aigua, com menjar herba, és renunciar a l'embriaguesa que ocasiona tota classe de baralles, de desordres i la pèrdua dels sentits i de la recta voluntat. Beure aigua és ser pacífic i amistós.

Bernardette ens transmet, doncs, que hem d'abraçar l'Univers perquè és bo; que hem de sentir-nos part d'ell i no pretendre evasions angèliques; sinó posar tot el nostre esforç en la pau i en l'amor de tota la humanitat.

Tot això, és folklòric i anacrònic? Crec que no. Més aviat em sembla molt i molt urgent i actual. És com una esperança que ens esparonés perquè estimar-nos sigui una mica més realitat.

A. Rubio

Les classes acabalades europees adopten nens del Tercer Món

Una curiosa moda s'està extenent entre les classes acabalades europees: l'adopció de nens del Tercer Món. Psicòlegs, sociòlegs, i psiquiatres estan estudiant el fenomen i les seves possibles causes. En alguns casos, el prestigi social sembla ser un dels motius decisius.

En els darrers temps s'està produint a Europa un augment espectacular en el nombre d'adopcions de nens del Tercer Món. Tant és així que entre els anys 1977 i 1981 aquesta xifra ha arribat a multiplicar-se per tres. Es podria dir que en el Vell Continent s'està posant de moda adoptar nens i com més fosca sigui la seva pell, millor. Els psicòlegs i sociòlegs estan realitzant diversos estudis so-

bre el tema i més concretament, per a esbrinar quines són les causes per les quals es produeix aquest procés en la societat avançada actual. Es pot dir que, essencialment, es redueixen a tres tipus de raons fonamentals: la manca de disponibilitat de nens europeus, l'excès d'orfes als països menys desenvolupats i les facilitats que es concedeixen en aquests països per a la seva adopció i, finalment, el que els sociòlegs consideren una qüestió de prestigi social.

Egoisme disfressat de generositat

La incidència cada vegada més gran d'aquest fenomen,

sobretot en determinades capes de la societat europea, ha cridat poderosament l'atenció de sociòlegs i psicòlegs i fins i tot psiquiatres. Per al psiquiatra alemany Sigfried Lihnnencal partir de la base que hi ha actituds molt lúcides i d'altres que estan exclusivament determinades per l'inconscient col·lectiu. Lihnnenc busca l'explicació al fet que parelles germàniques, anglosaxones o nòrdiques adoptin criatures de pell fosca i trets exòtics. Es tracta, potser en el cas de les antigues potències colonials d'una mena de sentiment de culpabilitat? Han fet efecte ja les intenses campanyes de conscienciació sobre una major tolerància racial? Per a Lihnnenc a la base de l'afer hi ha una barreja de tot això i, també un profund egoisme que es disfressa de generositat. Aquí a Europa hi ha gent disposada a demostrar-li al veí que la seva abnegació no té límits, que està més enllà, i per sobre de qualsevol frontera. Sembla que com més fosca sigui la pell del nen adoptat, més gran és la generositat de l'home que consuma l'acte d'adopció.

Problemes d'adaptació.

Hi ha un altre aspecte del problema que preocupa especialment els científics. Es fa

necessari considerar com condicionarà el futur del nen el passar d'una societat subdesenvolupada, havent viscut generalment entre classes menys afavorides, a una societat amb uns valors totalment diferents i passar a formar part d'una família de les capes altes. Per al psicòleg italià Antoni Campoleoni aquest és un dels aspectes més preocupants del problema: "Els nens del Tercer Món, adoptats per les famílies acabalades europees han de pagar un preu molt alt per a ser admesos com a integrants de la civilització occidental".

En qualsevol cas sembla ob-

vi que cada dia es fa més necessària una legislació internacional sobre el tema per evitar els molts abusos que es cometien sobre aquests nens del Tercer Món. Cal evitar que es produeixin situacions com la protagonitzada pel belga André Sabbe, pare de cinc fills, que ha adoptat més de 300 nens somalis per a reclamar immediatament del Govern 38 milions de dòlars anuals en concepte d'ajut familiar. Cal assegurar-se que els pares adoptius reuneixen les condicions necessàries per a afrontar l'educació d'aquests nens de manera correcta i adequada, i sobretot, no traumàtica.

En els últims anys s'està produint un augment espectacular del nombre d'adopcions de nens del Tercer Món.

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

la sardana i la dansa

Aplecs de sardanes pel mes
de setembre

Dia 5 - Argelers (Vallespir), matí i tarda al castell de Valmy, cobles Els Únics, Camprodon i Baix Empordà.

Tarragona, aplec "Ciutat de Tarragona", matí i tarda al parc de Saavedra, cobles La Principal de Barcelona, La Principal del Camp i una tercera per designar.

El Masroig (Priorat), matí i tarda, a les Pinyeres, cobla La Principal del Camp.

Sant Vicenç de Castellet (Bages), matí i tarda al passeig dels FF.CC., cobles Jovenívola de Sabadell, Pirineu i Tàrraga.

Barcelona, V Aplec de la Sardana a Sarrià, matí, tarda i nit al pati del col·legi Salesià, cobles Els Montgrins, Ciutat de Girona, Mediterrània i La Principal del Llobregat.

Berga, a la tarda, al Santuari de Queralt, tres cobles a designar.

Martorelles (Vallès Oriental), matí i tarda a la font del Camp, cobles Laietana, Genisenca i Lluïsos.

Dia 12 - Granollers (Vallès Oriental), matí i tarda al parc municipal, cobles La Principal del Llobregat, Jovenívola de Sabadell i Ciutat de Girona.

Dia 19 - Badalona (Barcelonès), matí, tarda i nit al parc de Can Solei, cobles La Principal

de la Bisbal, Ciutat de Girona, La Principal de Llobregat i Badalona.

La Garriga (Vallès Oriental), matí i tarda al bosc de la font de Can Tarrés, cobles Els Montgrins, Jovenívola de Sabadell i dues més a designar.

Reus (Baix Camp), matí i tarda al Santuari de la Misericòrdia, cobles Genisenca, Bages i Reus.

Dia 22 - Caldes de Malavella (La Selva), aplec de Sant Maurici, a la tarda, cobla La Principal d'Olot.

Dia 26 - Lleida (Segrià), setè Aplec "Ciutat de Lleida", matí i tarda a la plaça de Sant Joan, tres cobles a designar.

Càsseres (Berguedà), a la tarda, cobles Pirineu, Bages i La Principal del Llobregat.

Terrassa (Vallès Occidental), matí i tarda al pati del col·legi dels PP. Carmelites, cobles Jovenívola de Sabadell, Mediterrània, Miramar, Ciutat de Terrassa i La Principal del Llobregat.

Tona (Osona), setè aplec de tardor, a la tarda al parc municipal, cobles Lluïsos i Costa Daurada.

Esbart Maragall

Aquest any celebra el 50è aniversari de la seva fundació, i, entre els actes commemoratius, el més important que volen dur a terme es una magna trobada d'Esbarts, el **primer o segon diumenge d'octubre**, a l'avinguda de l'11 de setembre del nostre barri de Sant Andreu del Palomar.

Per tal d'arribar a bon port en la seva tasca us convidem a participar en aquesta trobada, demanant-vos la vostra desinteressada col·laboració en aquest acte folklòric.

Per tal d'entrar en detalls d'horaris i danses, es farà una reunió amb delegats de tots els esbarts que vulguin participar-hi, el proper dia **15 de setembre**, a les 9 del vespre, a l'estatge social (Casal Catòlic de Sant Andreu. Pons i Gallarza, 58 Barcelona-30).

Tanmateix, podeu trucar per telèfon, tant per a fer consultes com per a donar resposta a la invitació, a qualsevol dels telèfons 346 89 41 (Ramón Mimó. Concepció Arenal, 342, ent. 2.ª) o 345 44 39 (Joan Montaña. Servet, 18 bxos.) Barcelona-30.

llar i flors

Acalypha Hispida

És una planta molt indicada per a principiants perquè s'ha de regar intensament en èpoques de calor; les seves flors apareixen a intervals durant tot l'estiu.

És una planta molt atractiva té unes flors molt particulars en forma d'eruga de color viu. Necessita terra rica, parts iguals de terra i humus, la seva nutrició ha de ser molt regular durant tot l'estiu.

Es poden obtenir més plantes per esqueix a la tardor-hivern, que arrelaran.

Necessita molta llum, li va molt bé una orientació de semi-sol.

En acabar la temporada de floració s'eliminen totes les fulles i flors seques, esporgant-la, així se l'estimularà per a un nou creixement.

En els mesos d'estiu preveniu l'atac del pugó.

moda

Aquestes joies

La joia continua essent, a través del temps, l'adornament per excel·lència preferit per homes i dones.

Actualment, en joieria, es continua valorant el disseny a nivell d'or i de les pedres precioses, fet que ens fou corroborat en contemplar la magnífica col·lecció presentada a Barnajoya '82 per la firma de Barcelona, Sanmartí Clota, S.A. especialistes en alta joieria, la base de producció de la qual es recolza en el disseny dins sempre de les vessants de la moda proposada i del moment.

La labor acurada de cada una de les peces realitzades per aquesta firma ens mostraren un alt sentit estètic dels seus creadors, en presentar-nos-les realitzades en or groc gairebé totes i cercant formoses combinacions de disseny a base de brillants encadenats. Joies refinades i finament elaborades que marcaren la pauta d'un gust molt acurat quant a línies, destinades a un sector de poder adquisitiu molt ampli i selecte.

La firma Sanmartí Clota, S.A., que es caracteritza des de fa molts anys, per la joia totalment artesana, va oferir doncs, una col·lecció basada en un exquisit mostrar molt ampli

d'idees, abastant des de la joia de tall més modern fins a les d'inspiració més clàssica, cosa que corrobora que tenint com a base un bon disseny també la joia clàssica és actual. Cal destacar una sèrie de penjolls realitzats a partir d'una fina barra d'or que, entrellaçant-se i amb aplicacions de brillants, formen unes peces d'aparença fràgil i d'indubtable bon gust. Les pedres de color (esmarag-

des i robins) són protagonistes juntament amb el brillant, en un penjoll d'inspiració geomètrica en què circumferències i rombes s'uneixen formant una peça de gran bellesa, podent-se comprovar a més, que la joia refinada pot ésser, al mateix temps, assequible i ambdues coses poden ésser compatibles sempre.

María José Ejarque

VIATGE A ROMA

amb motiu de la beatificació de

JOANA JUGAN

Fundadora de les Germanetes dels Pobres

—Viatge en avio del 2 al 6 d'octubre

—Viatge en autocar de l'1 al 7 d'octubre

Informes i inscripcions:

VIAJES
INTERNACIONAL EXPRESO S.A.

Agència de Viages - Grupo A - Título 2 - Fundada el 1926

Departament Religiós
Rbla. de Catalunya, 10, 1 er
Tels. 317 32 32 - 317 48 82
Barcelona-7

costums i tradicions

Uns singulars pelegrins

Segons una antiga tradició, ocorregué, fa molts anys, que un dia, a l'hora foscant, dos joves vestits de pelegrins trucaren a la Rectoria de Capellades demanant hospitalitat per aquella nit.

El rector va acollir-los amb els braços oberts i els féu seure a la vora del foc, on bullia l'olla amb el seu frugal sopar. L'exercici del sacerdot, especialment en els medis rurals, mai no ha permès massa abundància a la taula.

Quan hagueren compartit el modest sopar, els joves demanaren d'anar a l'església a pregar, permís que, naturalment els fou concedit immediatament. De retorn preguntaren al bon sacerdot, per quina raó no hi havia cap imatge del Crist en el temple. Ignorem quina fou la resposta del rector però segurament degué argüir que per motius econòmics. Penseu que d'això fa deu segles, i Capellades era com una clofolla.

El cas és que els pelegrins es retiraren a dormir, pregant, abans, que els cridessin molt dejorn car havien de reprendre el camí.

Bon punt apuntà el dia, el rector envià l'escolà a cridar els dos joves. El minyó tornà dient: —Els estudiants (perquè havien dit que ho eren) no hi són, però al damunt de la taula hi ha un Sant Crist.

La preciosa talla fou portada solemnement a l'església, amb gran devoció i seguici car la notícia s'havia esbombat ràpidament. No cal dir que se li erigí un altar ben aviat, amb un petit cambril. I d'aquesta feta en el segell capella-

dí hi figura la imatge del Sant Crist. Cal afegir que aquella sofrí desperfectes en més d'una ocasió en el curs dels anys i que, l'actual, és una reconstrucció, car hi ha fragments de l'autèntica.

També a Arbeca existeix una imatge del Crucificat que segons una tradició semblant a la de Capellades —i a la de Piera— fou fabricada en una ermita fa anys destruïda, dedicada a Santa Caterina. Segons aquella tradició, la imatge del Sant Crist la realitzà un àngel vestit de pelegrí.

Tant a Capellades, com a Arbeca, el Sant Crist ha estat sempre invocat en temps de sequera. Els Goigs més antics de Capellades que es conserven proclamen aquesta intercessió:

"Nostra vila que en Vós fia/

remediada s'ha trobat,/ quan en tota malvestat/ a Vós, Senyor, acudia/. D'eixut, pedra i malaltia/ l'heu lliurada del rigors..."

- Els d'Arbeca diuen: "Quan els blats es van secant,/ si el pagès adolorit/ us ho demana contrit,/ li doneu pluja abundant..."

Aquesta darrera població celebra la festa el dia de l'Exaltació de la Santa Creu, és a dir, el dia 14 d'aquest mes i Capellades, el diumenge abans o el següent a la mateixa data. Sigui com sigui, els pelegrins singulars donaren ocasió a què dos pobles tant distants, resultin agermanats, en el temps i en la distància, per una mateixa devoció. Qui sap si els àngels foren els mateixos!

Esteve Busquets i Molas

racó del llenguatge

Els adverbis (5)

Continuant amb els exemples de locucions de sana arrel popular us en proposo unes quantes més amb la intenció d'induir-vos a fer-ne un ús generós i, si me'n feu cas, tot això guanyarem en espontaneïtat, riquesa i autenticitat en la llengua catalana, que prou ens convé.

Em va sortir de trasantó caminant de puntetes i em va passar frec a frec. Ara estudia de valent i ho aprèn molt de pressa. Quan deia que estava en dejú, pel cap baix havia menjat mig quilo de fruita i un got de llet.

M'ho explicava tot fil per randa, més aviat de sotamà perquè no li'n fessin retrets, de retop. Com que es passava el dia xerrant sense solta ni volta, a casa seva tot anava en doina, si fa no fa com a can penja i despenja.

Totes les locucions adverbials esmentades fins ara pertanyen a la classificació de manera, i són les més abundants. Després vénen les de temps, que també són profusament usades, i entre les quals podem destacar les que ens serveixen per acompanyar el pas del dia: a trenc d'alba, a punta de dia, de bon matí, a mig matí, al migdia, a mitja tarda, al capvespre, a entrada de fosc, cap al tard, al vespre, a mitja nit, a les petites. I aquestes altres: Si et llevessis més d'hora, a la llarga obtindries el benefici de veure que ja ets a les acaballes d'aquesta feina que has d'enllestir com més aviat millor. A hores d'ara, ahir ja havíem anat i vingut, mentre que avui hi arribarem a deshora. De vegades, quan ha convingut, he treballat de sol a sol; ara com ara amb vuit hores diàries en tinc prou. D'aleshores ençà vénen de tant en tant, però se'n tornen de seguida.

També les de lloc se'n duen una bona part: Pertot arreu on vagis, queda't a la vora de la cultura i la civilització en lloc d'anar d'ací d'allà esmaperdut. Vam sortir a passejar pels afores fins a les envistes del castell.

I les de quantitat, que s'expressen amb unes formes ben típiques: Espera't una mica, que te'n donaré; ja sé que t'agraden d'allò més. L'entretenia qui-sap-lo, i a més d'explicar-li contes més o menys divertits li bescanviava cromos i sempre li'n donava algun de més; si més no me'l tenia quiet una estona i m'ajudava una cosa de no dir.

Aquestes relacions d'exemples de locucions adverbials no pretenen ser, de cap manera, exhaustives. Només són una selecció de les més usuals, les quals sembla que no són tingudes prou en compte en la conversa ni en els escrits. Preneu-les com un suggeriment per mantenir viu i fresc el llenguatge.

Perles ortogràfiques

Llegeixo a l'aparador d'un establiment molt cèntric de Barcelona ciutat: Aquest establiment roman tancat dissabtes per la tarda. Al costat d'un purisme encarcerat, el castellanisme més vulgar. Tan senzill i correcte com hauria estat dir: Aquest establiment no obrirà els dissabtes a la tarda.

Albert Pera

música

Viena acollirà un festival d'òpera cantada només per nens

Els nens austríacs que tinguin bona veu estan d'enhonorable, perquè els organitzadors dels festivals estiuencs de Caríntia preparen un Festival d'Òpera per als Petits, que serà interpretat només per nens al

llac Ossiach. La posta en escena també anirà a càrrec dels petits.

Exit del IX Curs del Mètode Irineu Segarra

Organitzat per l'Escola de Pedagogia Musical, en dues tandes, una a Santa Maria del Collell, Banyoles, i l'altra a Santa Cecília de Montserrat, ha tingut lloc la novena edició

dels cursos de Pedagogia musical del Mètode Irineu Segarra.

En total hi han assistit uns 200 alumnes procedents de Catalunya i Mallorca, inscrits als diversos nivells: Introducció, 1.ª i 2.ª etapa d'E.G.B. i Parvulari. A més de les classes habituals de Mètode, educació de la veu, solfeig, educació sensorial, etc., hi ha hagut sessions de cant coral, danses i audicions musicals, així com conferències de caire pedagògic.

Diversos professors d'aquesta Escola participen, a més, en els cursos de reciclatge per a mestres organitzats aquest estiu pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya per tal de fer efectiu el nou programa d'ensenyament per al Parvulari i el Cicle Inicial que, per primera vegada, inclou la música com una de les matèries obligatòries.

L'Escola de Pedagogia Musical ha editat ja, a través de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, el llibre de música per al nen de 1er. curs d'E.G.B. i són en preparació els graus següents

cinema infantil

"El fantasma de l'avió"

El dilluns, 6 de setembre, s'estrenà a Barcelona la sisena pel·lícula amb doblatge al català per "Cavall fort", "Drac màgic" i "Rialles" al cinema Atenas.

Destinada a la mainada l'estrena de "El fantasma de l'avió" és un esdeveniment important i no sols per als infants.

Es tracta d'una producció txeca, del 1978, dirigida per Jindrich Polák. Té com a personatge principal el "Senyor Tau", que és el protagonista d'una rondalla popular txeca adaptada a la nostra època i que viu una munió de situacions i aventures realment extraordinàries.

Cal recordar que el públic infantil del nostre país ja va tenir ocasió de conèixer aquest personatge per mitjà d'una sèrie que, fa pocs anys, va popularitzar T.V.E. amb el títol de "Pan Tau".

"La revolta dels ocells" premiada al festival de Salerno

La pel·lícula barcelonina La

revolta dels ocells ha estat guardonada al Festival Internacional de Cinema per a la Joventut de Giffoni a Salerno.

Aquest premi és patrocinat pel Parlament europeu, la UNICEF i els ministeris d'Afers Estrangers, Espectacles i Cultura del govern italià.

En aquesta dotzena edició hi concorrien pel·lícules de Canadà, Estats Units, França, Japó, la Unió Soviètica, Gran Bretanya, Xina, Alemanya Federal, Txecoslovàquia i altres països. La revolta dels ocells va guanyar el gran premi, la medalla d'or a la direcció, el premi del jurat popular i el premi del jurat internacional. La revolta dels ocells, que va ser present al festival en la versió castellana La rebelión de los pájaros, és dirigida per Lluís Josep Comerón, que ha aconseguit així un important èxit.

La pel·lícula ja ha estat estrenada a casa nostra en les dues versions, i explica les aventures d'un grup de nois que demanen a la gent gran que no contaminin més l'ambient, a partir d'una situació en què els ocells abandonen les ciutats.

Recentment inaugurada la
RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Situada a zona residencial i tranquil·la d'Horta, jardí, habitacions solelloses, sala de repòs, entreteniments, teràpia humana i control sanitari, tracte agradable i familiar, ambdós sexes i matrimonis.

Ens plau oferir-vos places per a caps de setmana i mesos d'estiu.

Tel. 427 44 53.

escacs

Per Jaume Mora

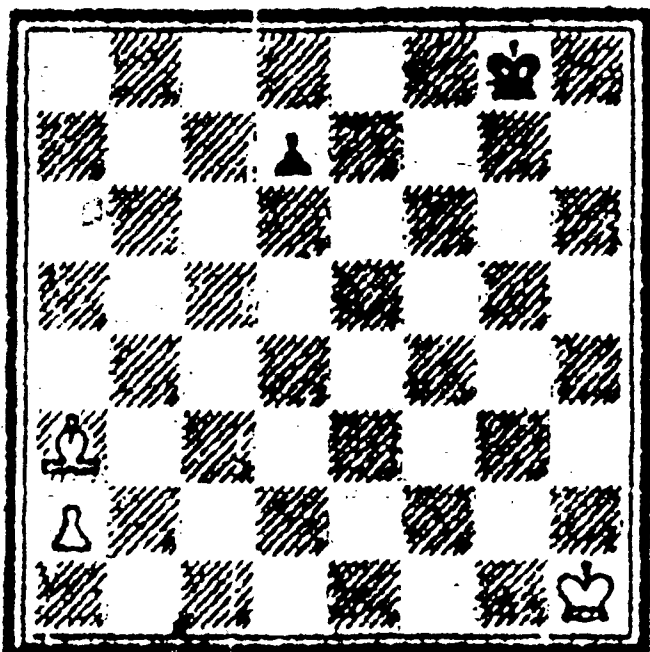

Diagrama 29

Blanques juguen i guanyen.
Atenció. Per guanyar cal coronar el peó, que entra en casella de diferent color a l'alfil. Podria ésser taules.
Però no ho es, gràcies al peó negre a d7.

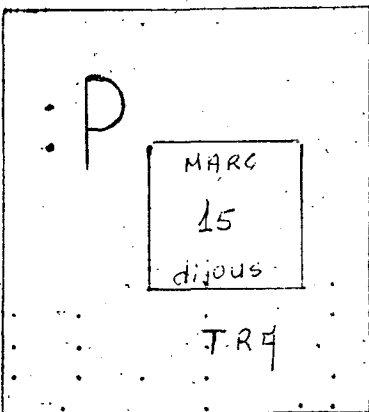
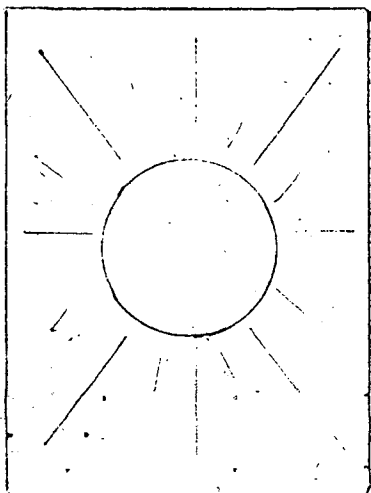
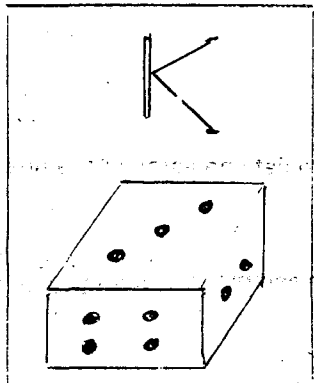
Solució al Diagrama 28

1...Cc4-d6, 2 e5xd6 Cf5xd6, 3 De8xe7 Da7xe7 i les negres amb dues peces per la dama guanyaren a la fi.

encreuats

Per Rosa Collell

1. Qui ha pagat el sopar? 2. Amb qui has deixat en Josep? 3. De quina especialitat és aquest metge?

Solucions: 1. Cada u. 2. Tot sol. 3. És pediatra.

Entreteniment sil·làbic

1. Amb la síl·laba que falta al mig, verticalment, nom d'un dels primers deixebles de Jesús.
Amb la síl·laba que falta, verticalment, nom d'una ciutat de Macedònia, en la que Pau fundà una comunitat cristiana.

1	Ma)	(gua	Bo)	(lla	2
	Ca)	(ló	Cis)	(lla	
	Pi)	(cle	Par)	(ra	
	Ma)	(làs	Bi)	(gra	
	Ca)	(falc	Pa)	(rell	
	Mes)	(lla	Fla)	(da	
	Jo)	(tàs	Co)	(mi	
	Jor)	(dà	Pi)	(ta	
	Tor)	(sol	Car)	(ta	
	Cru)	(tat	Ma)	(fest	
	Cru)	(ment	Ca)	(bal	
	Cru)	(da	A)	(mal	
			Es)	(la	
			Per)	(ta	
			Es)	(ma	

Solucions: 1. Natanael. 2. Tessalònica.

filatèlia

Per Enric Graupera

L'any 1971, el Vaticà commemorà el Milenari de Sant Esteve, Rei d'Hongria, amb una sèrie de dos segells: el primer de 50 lires, és un retrat extret d'una

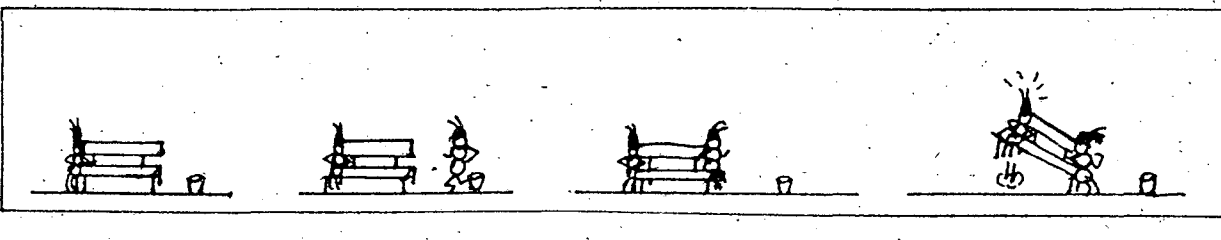
reproducció de la casulla preparada el 1031 per a l'església de Szekesgehervar, i en el de 180 lires s'hi reproduïx la Santíssima Verge, Patrona d'Hon-

gria segons una reproducció de l'any 1511. Sant Esteve i el seu fill Emeric foren canonitzats l'any 1083. L'Església celebra la seva festa el 16 d'agost.

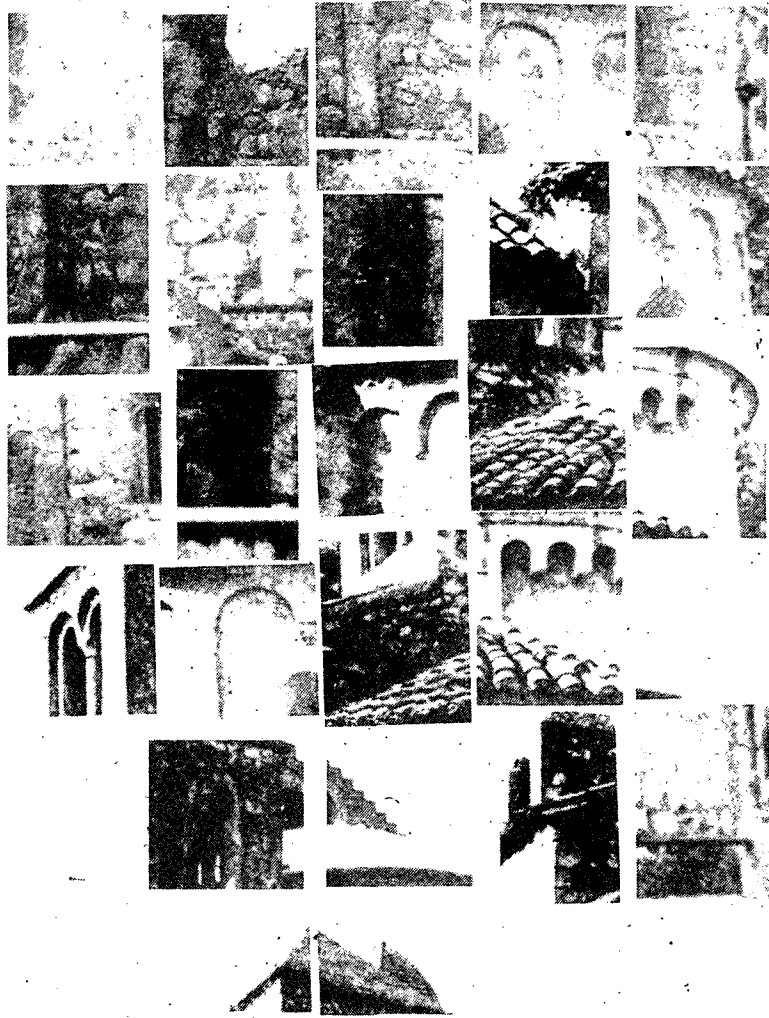
FORNIGUITIS.

PER: JOAQUIN. S.D.

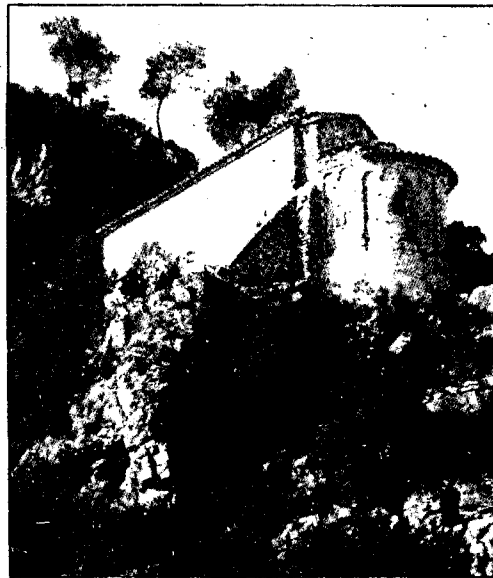
trencaclosques

És un monument important. Però, quin és?
Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.
Entre totes les respostes encertades sortejarem setmanalment dues places gratuïtes per a un dels Viatges Culturals que organitzem d'octubre a maig.
El sorteig es farà entre les respostes corresponents al trencaclosques del penúltim número per a donar temps a l'enviament de les respostes.

Pistes per resoldre el trencaclosques: Alt Penedès.

Solució al trencaclosques del n.º 153:

Sant Joan de la Muntanya, de Pontons (Alt Penedès)

Resposta premiada:

Maria Puntí i Moix, C/. M Brunet, 16, Vic (Barcelona).

Solsona organitzà el joc del València.

Maradona i Kempes varen ser l'atracció en el partit de dissabte.

Enfront el València

El Barça va merèixer millor resultat

El Barça va perdre els dos primers punts d'aquesta temporada davant un València que, sense ser res de l'altre món, lluità de valent i superà un advers 0-1.

Això no obstant, en finalitzar el partit, l'entrenador de l'equip del Túria, Manolo Mestre, en un gest de sinceritat i honestedat, reconeixia que el Barça va merèixer com a mínim l'empat. En aquesta ocasió, l'equip blaugrana tingué mala sort. Es varen desapropiar algunes ocasions molt clares davant la porteria de Sempere, el qual va poder demostrar les seves qualitats.

Millora substancial

El Barça que jugà dissabte passat davant el València fou un equip ben diferent del de la pre-temporada. Hi hagué més conjunció entre les diverses línies i més esperit de lluita. L'orquestra blaugrana, tot i que no amb una continuïtat absoluta, va començar a afinar sota la batuta de Schuster i Maradona. L'argentí realitzà el millor partit d'ençà que fitxà pel Barcelona. En canvi, Schuster demostrà que encara li manquen partits i rotatge per tornar a ser l'home decisiu i resolutiu de la temporada passada. Lattek el situà de moment en una posició retras-

sada, còmoda, on no és necessari arriscar massa.

Pel que fa a la resta de l'equip, Migueli demostrà que es troba en un moment excel·lent de forma. Va ser dels millors. En canvi Alessanço no va estar tant afortunat. Li manca agilitat. En relació als nous fitxatges, Urbano, fent honor al seu nom, ordena bé el joc. Marcos es mostrà un xic individualista, però jugà amb ganes i il·lusió i es va entendre perfectament amb Maradona. Alonso millorà en comparació d'altres partits, malgrat que va estar poc afortunat en el primer gol del València i desapropià una clara ocasió davant Sempere.

Es evident que jugant com dissabte passat el Barcelona ha de guanyar molts partits. Caldrà, tanmateix, defugir qualsevol conformisme per evitar que passi com en anys anteriors. L'equip ha de lluitar al màxim en tots els partits. Tots els punts són importants.

L'afecció, soferta amb poques, segur que rebrà bé l'equip, perquè sap que lluita i que jugà al camp del Luis Casanova. Els afeccionats, deleirosos de veure bon futbol, es lliuraran a l'equip si aquest es destapa.

Un Espanyol discret

L'Espanyol va vèncer per la mínima al Santander i va obte-

nir els dos primers punts de la temporada, la qual cosa dóna sempre confiança i moral cara a futurs compromisos. El joc de l'equip va ser irregular. Es creen ocasions de gol, però manca poder realitzador a la davantera. L'atracció del partit fou el porter N'Kono, el qual pràcticament no intervingué en el joc. Quan ho féu, demostrà que és un home molt segur que pot salvar més d'un punt a l'equip. És tracta d'un bon fitxatge. En el partit que l'Espanyol juga aquest cap de setmana enfront el Salamanca es podran apreciar millor les qualitats d'aquest jugador. De feina, segur que no ni mancarà.

Tomàs Puntí

CADECA

Fa gairebé un any que puntualment CATALUNYA CRISTIANA ens reserva setmanalment un espai en què expliquem breument les nostres activitats, tant les culturals com les esportives i a més, sempre que sigui possible, podem insertar fotografies o entrefiletos amb esment d'allò que convinguí.

Creiem que hem fet llegir CATALUNYA CRISTIANA a alguns que no ho feien, a un sector juvenil que lamentablement se sent apartat de la premsa confessional (es troba en un principi, allunyat de tota lectura, hem de reconèixer doncs, que encara més de la de tipus religiós) i aquesta lectura els ha fet veure que alguns dels que per a ells no compten, també s'ocupen d'allò que a ells els agrada i molt.

Per altra banda, la publicació dels resultats, classificacions, notícies, etc., ens ha facilitat una divulgació que sense aquesta inserció, no ho hauríem aconseguit.

I no solament a Barcelona-Ciutat, sinó també a comarques, cosa que ens va molt bé tenint en compte l'expansió de CADECA per a les temporades 1982/83 i 1983/84.

Una altra cosa bona ha estat que sempre la nostra secció ha figurat en les pàgines 30 o 31, i la gent cerca el tema esportiu (i sempre amb matís cultural), sempre en les mateixes pàgines. Creiem que això ha estat un encert de la direcció de CATALUNYA CRISTIANA.

A més la nostra col·laboració en temes de més profunditat ha estat en miscel·lània i en joventut, en forma extensiva de

la divulgació dels ideals de CADECA.

Ho volem escriure tot això, i escrit està, per a fer ressaltar que aquesta informació no és precisament publicitària, sinó amb l'afany de documentar, de comunicar, de donar a conèixer un Col·lectiu que veritablement avui per avui és el de més moviment en l'especialitat esportiva en els barris de Barcelona-Ciutat.

I acabem. CADECA uneix cultura i esport. La nostra xarxa de biblioteques, o més ben dit, aules de cultura, és ja un fet i els nostres 2.500 inscrits a les competicions esportives de futbol i d'atletisme testimonien el nostre procedir. I a veure si aquest any sabem muntar bé allò dels escacs. A aconseguir-ho.

CADECA

La selecció infantil de CADECA a València, abans de jugar un partit amistós amb l'infantil de la capital del Túria.

DIUMENGE 12**PRIMERA CADENA****CIRCUIT ESTATAL**

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS Y MARCA
14.35 MIRAR UN QUADRE
15.00 NOTÍCIES
15.25 AUTOMOVILISME
15.45 SESSIÓ DE TARDA: "Boixa per la música". (1937)
17.15 AUTOMOVILISME
17.30 DON CALZONES Y LOS CHALADOS
18.00 DOCUMENTAL
19.00 DE NOU
20.00 RASGOS: "El Campesino".
21.00 NOTÍCIES
21.15 VOLTA CICLISTA A CATALUNYA
21.25 PROXIMAMENT
21.45 BENNY HILL
22.15 SU TURNO
23.15 DEPORTIVO
00.10 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIGDIA
14.10 CITA AMB...
15.10 BARCELONA TVE

CIRCUIT ESTATAL

15.28 AVANÇAMENT INFORMATIU
15.30 DIBUIXOS ANIMATS
16.00 CAMPEONAT D'EUROPA D'ATLETISME
18.30 LA PORTA DEL MISTERI
19.15 ELS FETS DELS APOSTOLS
22.00 LLARGMETRATGE: "El despertar".
23.45 COMIAT

DILLUNS 13**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.00 OPINIÓ
17.30 TOT-I-MÉS
18.15 ARA NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA FUGA DE LOGAN
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.30 DOCUMENTAL
20.30 CONSUMO. La bolsa y la vida.
21.00 TELEDIARI
21.30 VOLTA CICLISTA A CATALUNYA
21.40 HISTORIAS PARA NO DORMIR
23.45 EL LAGO DE LOS CISNES (I)
23.55 ULTIMA EDICIÓ
00.10 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

19.08 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.10 TELE-NOVELLA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.30 EL VALLE SECRETO
20.45 ALCORES
21.45 CON "H" DE HUMOR: "No soy un ángel". (1933)
23.15 NOCHES EN LOS JARDINES DE ESPAÑA
23.45 COMIAT

DIMARTS 14**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.30 TERENCI A LA FRESCA
18.00 CITA AMB...
19.00 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA FUGA DE LOGAN
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.30 ACAMPADA
20.00 UN MÓN PER A ELLS
20.30 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.30 VOLTA CICLISTA A CATALUNYA
21.40 300 MILLIONS
22.40 ¿QUIEN DELATO A FRANK ROSS?

23.40 DARRERA EDICIÓ
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

19.08 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.10 TELE-NOVELLA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 EL CARRO DE LA FARSA
20.50 ANIMALS EN ACCIÓ
21.15 OPERA
24.00 COMIAT

DIMECRES 15**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.30 TAL COM SOM
18.30 ART FLASH
19.15 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA FUGA DE LOGAN
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 A PEU, AMB BICI, AMB MOTO
20.00 ENCONTRES AMB LLIBERTAT: "Economía".
21.00 TELEDIARI
21.30 VOLTA CICLISTA A CATALUNYA
21.40 SESSIÓ DE NIT: "Alma en o-suplicio". (1945)
23.35 DARRERA EDICIÓ
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELE-NOVELLA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 ROBINSON
20.45 ESTUDI OBERT
23.30 DEJENME RESPIRAR
24.00 COMIAT

DIJOUS 16**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.00 VOSTE PREGUNTA
18.00 NO VAL A BADAR
19.15 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA FUGA DE LOGAN
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 DABADABADA
20.00 ART DE VIURE
21.00 TELEDIARI
21.30 COSMOS
22.30 LUIS Y VIRGINIA
23.50 DARRERA EDICIÓ
00.10 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELE-NOVELLA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.10 BARRERAS
20.45 ZARABANDA
22.00 CINE CLUB: "Tovarich". (1937)
23.50 COMIAT

DIVENDRES 17
PRIMERA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

13.30 VEUS I FORMES
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 ESPAI XX
16.15 ALTRES COSES
17.30 OFICIS PER AL RECORD
18.00 TOM Y JERRY
18.30 NOSALTRES
19.00 VEUS SENSE VEU
20.00 DE PEL·LÍCULA

20.30 VAL MÉS PREVEURE
21.00 TELEDIARI
21.35 UN, DOS, TRES...
23.00 A AQUEST PAÍS
23.50 SKAG
00.55 DARRERA EDICIÓ
01.10 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

18.13 APERTURA I PRESENTACIÓ
18.15 L'ABELLA MAYA
19.00 REDACCIÓ OBERTA
19.30 LOS GRIEGOS
20.30 LA CLAVE
00.30 COMIAT

DISSABTE 18
PRIMERA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

12.00 QUITXALLA (Reposició.)
12.30 XOCOLATA DESFETA. (Reposició.)

CIRCUIT ESTATAL

13.00 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
15.00 NOTÍCIES
15.35 PRIMERA SESSIÓ: "Gavilanes del Estrecho". (1953)
17.30 LA PANTERA ROSA
18.00 APLAUSO
19.00 EL HOMBRE EUROPEO
20.00 BLA, BLA, BLA
20.30 VERITAT O MENTIRA
21.00 NOTÍCIES
21.20 INFORME SETMANAL
22.20 DISSABTE CINE: "El árbol de la vida". (1958)
01.15 DARRERES NOTÍCIES
01.25 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIGDIA
14.10 TELE-ESTIU
14.55 VISUAL

CIRCUIT ESTATAL

15.28 AVANÇAMENT INFORMATIU
15.30 DIBUIXOS ANIMATS
17.00 HIPICA
19.00 LOU GRANT
20.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
21.00 ESTRENOS TV: "Gritos de muerte". (1975)
22.40 CONCERT-2
00.30 COMIAT

**GENERALITAT
DE CATALUNYA**

**ELS MUNICIPIS DE
CATALUNYA**

2ª edició
actualitzada

**ELS MUNICIPIS DE
CATALUNYA, per Marc-Aureli Vila.**
Barcelona 1982. Preu 650,— ptes.

Aquest llibre ve a omplir una llacuna en la bibliografia sobre la nostra realitat territorial. De gran utilitat no sols per a l'Administració Pública, sinó també per a tothom qui vulgui disposar de dades sobre cada un dels municipis de Catalunya, inclòs el darrer cens de 1981. En annex es dona la llista de tots els municipis amb el nom oficial actual, amb el nom correcte en català i amb un codi per localitzar els municipis en el mapa de Catalunya. Conté dos mapes territorials: un de comarques i l'altre de municipis.

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

En complet recés se celebraran a Sarrià per a senyores i senyoretetes, els dies del 27 de setembre al 2 d'octubre, dirigits pel P. Falcó, S.J.
I a Montserrat per a senyors (en català), els dies del 19 d'octubre, dimarts, al 23. Per a informació i inscripcions a la O.E.P., Duran i Bas, n.º 9. Tel. 301 16 26.

De nou els "VIATGES CULTURALS"

El proper dia 3 d'octubre reprenem la realització dels "Viatges Culturals". La gran acceptació que han meregut per part vostra, l'interès demostrat, i satisfet amb escriure, per conèixer i apreciar la bellesa artística dels nostres monuments, acumulada al llarg dels segles, i el desig manifestat per molts de vosaltres demanant-ne la continuïtat, ens porta a proposar-vos amb la deguda antelació l'itinerari del

VIII VIATGE CULTURAL (a Sant Joan de les Abadesses)

Sortida, a les 8 del matí, del carrer València xamfrà Balmes.

Per prendre el desdèjuni farem una breu parada pel camí. Hem de tenir temps per visitar a Sant Joan de les Abadesses les moltes coses interessants que hi ha, entre les quals destaca el monestir del segle IX fundat pel comte Guifré el Pelós. També visitarem el museu.

Després de dinar anirem a la font del Cubilà, als afores de la població, escenari del fet que motivà la poesia "La vaca cega" de Maragall, poeta que tindrem present durant tota la jornada.

Preu: 1.500 pessetes, que comprèn el viatge, el dinar, visita al museu i participació en el sorteig de llibres.

No demoreu la vostra inscripció perquè us exposaríeu a not tenir plaça a l'autocar.

Per a inscripcions: "Catalunya Cristiana", c./ València, 244, 2on. pis.

Tels.: 215.27.39 - 27.84 - 28.05 - 24.33. Hores d'oficina (Sr. Castelló).